

Érdemes lett frissen káposztogatni

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Campbell Black: Raiders of the Lost Ark
Published in 1981 by arrangement with Ballantine Books,
New York, USA
Copyright © Lucasfilm Ltd. (LFL) 1993.
© Ballantine Books 1993

Fordította: Schéry András
Szerkesztette: Trethon Judit
Fedél tipográfia: Kovács Imre
Hungarian translation ©Schéry András, 1993
Hungarian edition S-King Kft. King Kiadó 1993
ISBN 963-2789-06-5

Kiadja a King Könyvkiadó
Felelős kiadó: Czine Sándor és Schrauf György
ügyvezető igazgatók
Készítette: Dabasi Nyomda Rt.
Felelős vezető: Bálint Csaba vezérigazgató
Munkaszám: 93-0756

DÉL-AMERIKA, 1936

Sötéten zöldellt az őserdő, titokzatosan, fenyegetően. A napfény, mire átküzdötte magát az égbe nyúló ágak, a tekervényes indák közt, tejfehérre sápadt. A levegő nyirkos, tömör fallá tapadt össze. Madarak rikoltoztak riadtan, mintha váratlanul valami óriás hálóra gabalyodtak volna. A földön fényes hátú rovarok hemzsegték, a lombok sűrűjében láthatatlan állatok lapultak, jelenlétüket csak a hangjuk árulta el. Mintha ősi háborítatlanságában feledésbe merült volna a táj: feltérképezetlen, ember nem járta vidék volt ez, a világ vége.

Egy keskeny csapáson nyolc ember haladt: szinte lépésenként meg kellett állniuk, hogy utat vágjanak maguknak az indák szövevényében. A csapatot egy magas férfi vezette, rövid bőrkabátban, fején széles karimájú nemezkalappal. Nyomában két perui lépkedett, óvatosan fürkészve az őserdőt, mögöttük pedig öt kecsua indián küszködött a megmegbokrosodó, felmálházott öszvérekkel.

Az élen haladó férfi az Indiana Jones névre

hallgatott. Beceneve - Indy - egyszerre utalt függetlenségére, magányosságára (independent), egyéniség voltára (individuum), és arra is, hogy úgy ismeri az erdőt, akár az indiánok. Izmos volt, mint egy atléta, aki ugyan túljutott már pályája csúcán, de a közeli hanyatlás még nem fenyegeti. Jó pár napos, piszkos, szőke borosta és sötét patakokban csörgő verejték lepte el az arcát, amely valaha behízelve vonzó lehetett, most azonban már szarkalábak húzódtak a szeme és a szája körül, markánsá érlelve a szépiús vonásokat. Azt a látszatot keltette, mintha a bensejében felgyülemlett tapasztalatok lassanként a külsejét is átrajzolták volna.

Indy Jones nem lépdelt olyan óvatosan, mint a két perui: magabiztosságából ítélve inkább ő látszott közülük a helybelinek. De hetyke lezsersége csak álca volt: valójában éberén figyelt. Épp eléggé ismerte ahhoz az őserdőt, hogy tudta: időről időre észrevétlenül körbe kell jártatnia a tekintetét, lesve, mikor szabadítja rá fenyegető veszélyeit a dzsungel. Egy hirtelen meghajtó ág, egy odvas fa reccsenése megannyi figyelmeztető jel volt számára, amelytől megszólalt benne a vészjelző. Néha megállt, levette a kalapját, megtörölte verejtékező homlokát, s

azon morfondírozott, vajon mi zavarja inkább: a pára vagy a kecsuák nyugtalansága. Az indiánok minduntalan izgatott, káráló-kerepelő hadarásba kezdtek különös nyelvükön, amely Indyt a dzsungel madarainak hangjára, a párába burkolt, áthatolhatatlan levélerdő mögött sosem csituló z sivajgásra emlékeztette.

Végignézett a két peruin, Barrancán és Satipón, és ráébredt, hogy valójában mily kevésbé bízhat meg bennük, s mégis mennyire rájuk van utalva, ha meg akarja szerezni azt, amiért neki-vágott a dzsungelnek.

Micsoda expedíció - gondolta. Két sunyi perui, öt rettegő indián és két makacs öszvér. Vezetőjüknek meg itt vagyok én, aki egy cserkészcsapattal is alig boldogulnék.

Indy odafordult Barrancához, s bár biztos volt benne, mi lesz a válasz, megkérdezte:

- Miről beszélnek az indiánok?

Barranca bosszúsan csattant fel:

- Hogy miről, señor Jones? Hát amiről szoktak.

Az átokról. Folyton csak az átokról.

Indy megvonta a vállát, és újból szemügyre vette az indiánokat. Ismerte a babonáikat, hiedelmeiket, valamelyest még bele is tudta magát

élni a helyzetükbe. Az átok... A chachapoya harcosok templomának ősi átka. A kecsuák születésüktől fogva hittek benne: ez a rettegés mélyen áthatotta hiedelemvilágukat.

- Mondd meg nekik, Barranca, hogy ne izguljanak. Nem lesz semmi bajuk. - Közben tudta, hogy amit mond, üres szó csupán. Úgy érezte magát, mint a kuruzsló, aki valami kipróbálatlan szérumot ad be a betegeinek. Honnan a poklból tudhatná, hogy nem lesz semmi bajuk?

Barranca végigmérte Indyt, aztán ráförmedt az indiánokra, akik ettől egy időre elcsendesültek, de ez a csend a visszafojtott félelem némasága volt. Indy már-már megsajnálta őket: néhány ködösen nyugtatgató szó nem oszlathat el évszázados babonákat. Föltette a kalapját, és lassan tovább indult az ösvényen. Megcsapták az őserdő szagai: a virágzás illata és a rothadás bűze, a féreglepte dögök, korhadó fák, pusztuló növények szaga. Jobb helyet is találhattál volna magadnak, gondolta. Vonzóbb helyet.

Forrestal jutott az eszébe: elképzelte őt, ahogy évekkal ezelőtt végighaladt ugyanezen a csapáson, elképzelte, milyen lázas, lüktető izgalom járhatta át, mikor a templom közelébe ért. De bármilyen jó régész volt is Forestal, erről az útjá-

ról nem tért vissza: bármilyen titkokat rejt a templom, ma is ott vannak még elzárva. Sze-gény Forrestal. Meghalni ezen az isten háta mö-götti helyen... Ronda egy halál, Indy irtózott még a gondolatától is, hogy ugyanúgy végezze.

Ment tovább a csapáson, nyomában az embe-rei. Egy folyóvölgybe érkeztek: a csapás úgy húzódott a partfalban, akár egy régi sebhely. Ritkás ködpára gomolygott a talaj fölött: Indy tudta, hogy később az egyre sűrűsödni fog, bennszorul a folyóvölgyben, mintha maguk a fák szőnének köré hálót.

Hatalmas, a szivárvány minden színében tar-kalló arapapagáj röppent fel a bozótból, s rikol-tozva eltűnt a fák között; Indy összerezzent. Az indiánok már megint karattyoltak, élénken ha-donászva magyaráztak valamit egymásnak. Barranca hátrafordult, és egy kurta parancsszó-val elnémította őket. Indy azonban tisztában volt vele, hogy egyre nehezebb lesz kordában tartani a kecsuákat. Szinte a testén érezte a szo-rongásukat, akár csak a bőrére tapadó nyir-kosságot.

Pedig az indiánok miatt kevésbé fájt a feje, mint a két perui miatt: egyre növekedett benne a bizalmatlanság irántuk. Főleg Barrancával

szemben. Meghatározhatatlan, tudattalan meg-
érzés volt ez, az a fajta, amelyben mindig meg-
bízott s amely most csaknem az út kezdetétől
motoszkált benne. És azóta csak erősödött.
Tudta, hogy a két perui akár egy marék sós mo-
gyoróért is elválná a torkát.

Már nincs messze az a hely, mondogatta ma-
gának.

Amikor rájött, hogy valóban milyen közel jár
a templomhoz, egész lényét átjárta az ismerős
bizsergés, ereiben hevesebben lüktetett a vér:
egy álom teljesül hamarosan, egy fogadalom,
amelyet régen, még kezdő régészként tett önma-
gának. Mintha visszapörgette volna az időt,
vissza tizenöt évvel ezelőtti önmagához, az
ámulat ismerős érzéséhez, a rögeszmés készíté-
séhez, hogy felderítse a történelem sötét felt-
jait - ahhoz, ami kezdettől fogva izgatta a régé-
szetben. Álom, gondolta, álom, amely alakot
ölt, kibontakozik a homályból, kézzelfoghatóvá
válík. Érezte a templom közelségét, a csontjai-
ban érezte.

Megtorpant; az indiánok megint izgatott ha-
darásba kezdtek. Ők is tudják már. Igen, tudják,
milyen közel a cél. És borzalmasan félnek tőle.
Továbbindult. Innentől jószerivel már látni se le-

betett a csapást: befonták a kúszónövények, a gyökereket fojtogató gyomok; a göcsörtös gyökerekről azt se lehetett megállapítani, melyik növényhez tartoznak - úgy nőttek ki a földből, mintha a szél valahol felkapott volna egy spórát, aztán merő szeszélyből itt hullajtottá volna el. Indy megsuhogtatta széles pengéjű kését, amely olyan könnyen szelte ketté a liánokat, mintha csak szalmaszálak lettek volna. Átkozott dzsungel! Az ember nem hagyhatja, hogy abuja, elvadult természet fölébe kerekedjék. Mikor Indy szünetet tartott, hogy kifújja magát, szakadt róla a verejték, minden izma sajgott. Arra figyelt fel, hogy sűrűsödik a pára: nem hideg, borzongató nyirkosság volt ez, inkább a dzsungel párolgó verejtéke. Mély lélegzetet vett, és továbbhaladt a csapáson.

Mikor a végére ért, elakadt a lélegzete.

Ott volt.

Ott, a távolban, a fák sűrűjében, ott állt a templom. Indyt egy másodpercre különös érzés kerítette hatalmába: lenyűgözte a történelem megszakíthatatlan folyamatossága, amelynek folytán egy Indiana Jones nevű ember 1936-ban éppúgy megcsodálhat egy építményt, mint valaha, jó kétezer évvel azelőtt azok, akik emel-

ték. Vallásos áhítat lett úrrá rajta, jelentéktelen porszemnek érezte magát. De ezek semmitmondó szavak. Ezt a borzongató izgalmat nem lehet szavakba szorítani. Egy darabig nem is tudott megszólalni.

Némán csodálta az épületet, és arra gondolt, milyen irdatlan erőfeszítéssel hozhatták ezt létre itt, a könyörtelen őserdő szívében. Az indiánok ordítása zökkentette vissza a jelenbe; mire felkapta a fejét, már csak azt látta, hogy három indián eszeveszetten rohan visszafelé a csapáson. Barranca előrántotta a pisztolyát, s már célzásra emelte, amikor Indy elkapta csuklóját, könnyedén megcsavarta, s keményen a perui szeme közé nézett.

- Ne - mondta.

Barranca vádló pillantással felelt:

- Ezek gyáva kutyák, senor Jones.

- Nincs rájuk szükségünk. És arra se, hogy megöljük őket.

A perui kelleetlenül leengedte a pisztolyt, összenézett a társával, Satipóval, majd megint Indyhez fordult:

- Senor, ha az indiánok elmennek, ki fogja cipelni a málhát? Satipo meg én nem teherhordásra szerződünk.

Indy erősen belenézett a perui szemébe, egyenesen a jeges fénnnyel csillogó sötét pupillába. Elképzelni se tudta, hogy ez az ember elmosolyodjék. Nincs az a napsugár, amely utat találna Barranca leikébe. Indynek eszébe jutott, hol látott már ilyen élettelen tekintetet: egy cápa szeme volt.

- Majd eldobjuk a tartalékokat. Ha megszerezzük, amiért jöttünk, sötétedésig visszaérhetünk a géphez. Nem lesz szükség a tartalékokra.

Barranca a pisztolyával babrált.

Az átkozott revolverhős, gondolta Indy. Szemrebbenés nélkül lelőne három indiánt.

- Tedd el azt a pisztolyt, Barranca - szólt rá. - Csak akkor szeretek pisztolyt látni, ha az én ujjam van a ravaszon.

Barranca megvonta a vállát, és megint összenézett Satipóval; valamiféle néma párbeszédet folytattak egymással. Indy tudta, hogy csak az alkalmat lesik. Amint elérkezettnek látják az időt, lépni fognak.

- Dugd csak szépen vissza az övedbe, jó?

Indy vetett egy pillantást a megmaradt két indiánra, akik felett most éberen őrködött Satipo. Lerítt róluk, hogy szinte magukon kívül vannak a félelemtől: mintha eleven holtak lettek volna.

Indy visszafordult a templom felé, lenyűgözve nézte, élvezte a pillanat örömét. A pára egyre sűrűsödött; talán a természet hadicsele volt ez: mintha a dzsungel eltökélte volna, hogy örökre megőrzi titkait.

Satipo lehajolt, hogy kiszedjen valamit egy fa kérgéből. Odanyújtotta Indynek. Tenyerében egy parányi nyílhegy feküdt.

- A jovitók - szólalt meg Satipo. - A mérég még friss, alig háromnapos, senor Jones. Biztosan követnek bennünket.

- Ha tudnák, hogy itt vagyunk, már megtámadtak volna minket - felelte Indy nyugodtan.

Elvette a nyílhegyet. Primitív, de hatékony fegyvernek látszott. A jovitókra gondolt, legendás harciasságukra, a templomhoz való ragaszkodásukra. Megbabonázottan félnek attól, hogy a templom közelébe merészkedjenek, viszont féltékenyebben őrzik annál, hogy bárki eleven lényt odaengednének.

- Gyerünk - szólalt meg. - Essünk túl rajta.

Ismét utat kellett törniük maguknak az egymásba fonódó liánok közt, elvágni a kúszónövényeket, amelyek zsákmányra váró hurokként lapultak a földön. Indy zihálva engedte le a kését;

a szeme sarkából látta, hogy az egyik indián egy vastag faággal vesződik.

Hirtelen üvöltés hasított a fülébe; kését védekezésre készen lendítette a levegőbe. Mire odarohant a fához, a kecsua már eszelősen üvöltve eltűnt az őserdőben. A másik indián is a pániktól esztét veszítve rohant a társa után, nem törődve azzal, hogy a tüskés ágak össze-vissza szúrják. Mindkettőjüket elnyelte a vadon. Indy, kését szorosan markolva, félrehúzta az ágat, amely úgy megrémítette az indiánokat. Kész volt szembeszállni bármi szörnyűséggel, ami ott leselkedhet, kész volt belevágni a pengét. Fékehúzta az ágat.

Ott volt, a gomolygó ködpárában, kőbe faragva, időtlenül; arca, mint valami dermesztő rémálom szüleménye: egy chachapoya démon szobra állt előtte. Indynek elég volt egy pillantást vetni rá, hogy megborzongassa a rezzenéstelen kőarcból áradó gonosz fenyegetés; tüstént rájött, azért tették oda, hogy elijesszen minden erre vetődőt.

Csak egy szobor, mondta magának, s próbálta higgadtan, műalkotásként nézni; elképzelni, milyenek lehettek alkotói, milyen volt a hiedelemviláguk, s milyen vallásos borzadályt kelthe-

tett társaikban egy efféle szobor. Erőt vett magán, kinyújtotta a kezét, és megérintette a démon vállát.

Ekkor valami másra is felfigyelt, valamire, ami még a kőarcnál is félelmetesebb, baljósabb volt.

A csend.

A különös, hátborzongató csend.

Minden néma mozdulatlanúságba meredt. Nem röpdöstek a madarak, nem nyüzsögtek a rovarok. Semmi. A levegő is megállt, egyetlen fuvalat se borzolta össze a fák levelét. Mintha valami természetfölötti, pusztító kéz megbénított, elhallgattatott volna mindent. Végighúzta kezét a homlokán. Hideg. Csak hideg verejtéket érzett. Szellemek, gondolta. Szellemek lakják a vidéket. A teremtés előtti csendet képzelné ilyennek az ember. Odébb lépett a szobortól, a két - láthatólag megrettent - perui követte.

- Teremtő ég, mi ez? - kérdezte Barranca.

Indy megvonta a vállát.

- Mi volna? Valami régi szobor. Minden chachapoya háztartásban kellett lennie egynek, nem hallottatok róla?

Barranca komoran nézett.

- Néha nagyon félvállról veszi ezt, senior.

- Tudsz jobbat?

A pára sűrűsödött, gomolyogva betöltötte a levegőt, mintha vissza akarná riasztani a három embert. Indy a párafüggönyön át megpillantotta a templom bejáratát: ámulva nézte a primitív, mégis finoman kidolgozott domborműveket, amelyeket az idő múlásával belepett a növényzet. Cserjék, levelek, indák fonták köréjük a maguk mintáit, de ami még inkább vonzotta a tekintetet, az maga a sötét bejárat volt, a kerek, fekete nyílás: akár egy halott kilátott szája. Eszébe jutott Forrestal, akit ez a fekete száj nyelt el örökre.

Barranca tekintete is a bejáratra tapadt.

- Mégis, miért higgyünk magának, senor Jones? Innen még senki se jött ki elevenen. Miért kéne megbíznunk magában?

Indy elmosolyodott.

- Barranca, Barranca... Ideje megtanulnod, hogy néha még egy nyavalyás gringó is mondhat igazat.

Inge zsebéből egy összehajtott pergament húzott elő. Tekintete a két perui arcát fürkészte. Lerítt róluk, mi jár a fejükben; szemük sóváran csillogott. Indy kíváncsi lett volna, vajon kinek a torkát vágta el az a két sötét alak, hogy megszerezze a pergamen másik felét.

- Ez a biztosíték, Barranca - mondta, s kiterítette a pergament a földre.

Satipo egy hasonló pergament kotort elő a zsebéből, s odatette az Indyé mellé. A két rész tökéletesen összeillett. Mindhárman szótlanul vártak; Indy tudta, hogy mostantól kétszer is meg kell gondolnia minden szót, minden mozdulatot. Feszülten várta, hogy mi lesz.

- No hát, amigos - szólalt meg végül -, partnerek vagyunk. Összeköt bennünket a... mondjuk, az egymásrautaltság. A ti fél pergamenetek meg az enyém együtt kiadja a templom teljes alaprajzát. A miénk az, amit eddig senkinek sem sikerült megszereznie. Most pedig, nézzük csak... tegyük fel, hogy ez a pillér itt a sarkát jelzi a...

A mondat vége benne rekedt; látta, mintha lassított filmet nézett volna, hogy Barranca a pisztolya felé nyúl. Látta, hogy az inas, barna kéz ráfonódik az ezüstösen fénylő fegyver markolatára... És ekkor megmozdult. Indiana Jones olyan gyorsan mozgott, hogy a perui a tekintetével se tudta követni: csak egy elmosódó foltot látott, amint Indy egy ugrással eltávolodott tőle, s a bőrkabátja alól előkapott egy összetekert karikás ostort. Szorosan markolta az ostor nyelét,

az izmok, a reflexek, s az egyensúlyérzék pompás összjátéka révén mozdulatai légiesen könnyeddé váltak, az ostor szinte egybeolvadt a karjával, mintha abból nőtt volna ki. Megsuhogtatta az ostort, amely szisszenve hasított a levegőbe, és szorosan rátekeredett Barranca csuklójára. Indy erősen megrántotta az ostort, és a pisztoly a földre hullott. A perui egy pillanatig mozdulni se volt képes. Elhűlve bámult Indyre, zavart tekintetében keveredett a fájdalom és a gyűlölet, hogy túljártak az eszén, megalázták. Amint meglazult csuklója körül az ostor szorítása, sarkon fordult, és futásnak eredt; akár az imént az indiánok, Barranca is eltűnt az őserdőben.

Indy Satipo felé fordult. A férfi tüstént felemelte mindkét kezét.

- Könyörgök, senior - szólalt meg -, én nem tudtam semmit a tervéről. Őrült. Igen, őrült. Könyörgök, senior, higgyen nekem.

Indy végigmérte egy pillantással, aztán bólintott, és fölszedte a térkép két felét.

- Leengedheted a kezéd, Satipo.

A perui megkönnyebbülten felsóhajtott, és gépiesen, mereven leeresztette a kezét.

- Itt az alaprajz - mondta Indy. - Mire várunk még?

Azzal elindult a templom bejárata felé.

A szag a néma csendben, síri homályban lepergett évszázadok bennrekedt szaga volt, az ősvadonból beszüremlett nyírkosságé, rothadó növényeké. A mennyezetet benőtte a moha, olykor átszivárgott rajta egy-egy vízcsepp, majd lehullott, apró tócsákba gyűlve a földön. Nyüzsgő rovarok, rágcsálók neszezése töltötte be a folyosót. A levegő meglepően hideg volt: sohasem járták át a nap sugara, itt örök sötétség uralkodott. Indy Satipo előtt ment, hallgatta lépteik visszhangját. Idegen hangok, gondolta. Megzavarják a holtakat... S egy pillanatra hatalmába kerítette az érzés, hogy illetéktelenül hatolt be ide: betörő, fosztogató, aki megbolygatja a hely ősidők óta tartó nyugalma.

Jól ismerte ezt az érzést, a betolakodó bűntudatát. Igyekezett elhessegetni magától, mielőtt elronthatná az örömét, mint egy kellemetlen vendég, aki egymaga tönkretesz egy társaság kellemes hangulatát. Saját árnyékát nézte, amint Satipo fáklyájának fényében mozog.

A folyosó a templom belseje felé kanyarodott. Indy minduntalan szeretett volna megállni, s a

fáklya fényénél szemügyre venni a térképet, hogy emlékezetébe vesse az útvonalat. Szomjas volt, kiszáradt a torka, olyan volt a nyelve, akár a tapló, de nem akart megállni. Szinte hallotta, hogy egy óra ketyeg a koponyájában, azt hajtogatva: „nincs időd nincs időd”...

Falba vésett párkányok mellett haladtak el. Indy néha szeretett volna megállni, megnézni egyet-egyét a párkányon heverő tárgyak közül. Szakértő szeme azonnal felmérte, mi az, amit érdemes lenne magával vinni. Érmek, parányi medalionok, cseréptárgyak, amelyek elég aprók ahhoz, hogy elférjenek a zsebében. Tudta, mi értékes, mi nem. De minden eltörpült jövetelének igazi célja, a bálvány mellett.

Megszaporázta a lépteit, a perui szedte a lábát mögötte, kapkodta a levegőt, ahogy próbált lépést tartani vele. Indy váratlanul megtorpant és mozdulatlanná dermedt.

- Miért álltunk meg? - kérdezte Satipo, olyan hangon, mintha a tüdeje tüzet fogott volna.

Indy nem felelt; dermedten állt, a lélegzetét is visszafojtotta. Satipo nem értette, mi a baj; közelebb lépett, hogy megbökje Indy karját, de ekkor ő is megtorpant, keze félúton megállt a levegőben.

Indy hátán őrjítő lassúsággal egy jókora fekete tarantulapók mászott fölfelé. Indy érezte, ahogy lassan közeledik fedetlen nyaka felé. Várt - úgy tűnt neki, egy örökkévalóságig -, míg végül az undorító állat megállt a vállán. Érezte, hogy Satipo pánikba esett, alig tudja türtőztetni magát, hogy fel ne üvöltsön. Tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, ugyanakkor látszólag hanyag nemtörődomséggel, különben Satipo elmene-kül. Egyetlen határozott villámgyors mozdulattal lefricskázta a pókot a válláról, bele a sötétségbe. Megkönnyebbülten indult tovább, de akkor meghallotta, hogy Satipónak elakad a lélelgzete: amint megfordult, látta, hogy perui karjára újabb két pók pottyant. Ösztönös mozdulattal rántotta elő az ostorát, s egy suhintással a földre söpörte a pókokat. A rusnya dögök próbáltak eliszkolni, de Indy odaugrott, s a csizmája sarkával beletaposta őket a földbe.

Satipo halottsápadt lett, mint aki rögtön ájul-tán rogy össze. Indy elkapta a karjánál fogva, és erősen tartotta, amíg vissza nem tért belé az élet. Ekkor a folyosó végében megpillantott egy kamrát, amelyet egyetlen vékony napsugár világított meg a mennyezeten vágott lyukon keresztül. A tarantulapókokról abban a pillanat-

ban megfélekedezett: tudta, hogy újabb veszélyekkel kell szembenéznie.

- Hagyjuk itt, senor - suttogta zihálva Saito. - Forduljunk vissza.

Indy válaszra se méltatta. Tekintetét a kamrára szegezte, fejében rajzoltak a gondolatok, képzelete kereste az utat azoknak az embereknek a gondolatvilága felé, akik hajdan felépítették ezt a templomot. Biztos, hogy meg akarták védelmezni a templom kincseit, gondolta. Akadályokat emeltek, csapdákat állítottak, hogy biztosak lehessenek benne: soha senki idegen nem hatolhat be a templom szívébe.

Elindult előre, olyan ösztönös óvatossággal, mint a vadász, aki megérzi a veszélyt, mielőtt bármi jelét látná. Lehajolt, körültapogatózott, míg végül kezébe akadt egy vastag gyökér; kitépte, meglóbálta a levegőben, és behajította a kamrába.

Egy másodperc töredékéig nem történt semmi. Aztán egy halk szisszenés, reccsenés - és a kamra falai mintha meghasadtak volna, amint a két szemközti falból kipattanó óriási fémtüskék, akár egy cápa fogai, összecsapódtak a kamra közepén. Indiana Jones elismerő mosollyal nyugtázta a templom tervezőinek igyekeze-

tét, iszonyú csapdájuk fortélyosságát. A perui halkán átkozódott, aztán gyorsan keresztet vetett. Indy épp szóra nyitotta a száját, mikor észrevette, hogy az egyik irdatlan fémtüskére fel van tűzve valami. Abban a másodpercben rájött, mi az.

- Forrestal!

A csontvázat már csak foszlányokban fedte a hús. Arca a hőmérséklet hatására hátborzongatóan ép maradt, groteszk fintorba torzult a meglepetéstől és a kintől; mintha csak azért hagyták volna ott érintetlenül, hogy figyelmeztetésül szolgáljon minden betolakodónak. Forrestal mellkasát és ágyékát döfték át a fémtüskék, terepszínű öltözékén megfeketedett a vér, arcán hullafoltok. Úristen, gondolta Indy. Ilyen halálra senki sem szolgált rá. Senki. Hát ebbe beletört a bicskád, cimbora. Nem a te műfajod volt ez. Maradtál volna szépen a katedrán. Indy egy pillanatra lehunyta szemét, aztán belépett a kamrába, leszedte Forrestal maradványait a tüskékről, s lefektette a hullát a földre.

- Ismerte? - kérdezte Satipo.

- Igen. Ismertem.

A perui megint keresztet vetett.

- Amondó volnék, senior, ne menjünk tovább.

- Már ennyitől is inadba szállt a bátorságod? Ugyan, Satipo...

Indy elhallgatott. Nézte, ahogy a fémtüskék lassan visszahúzódnak, besüllyednek a falakba, ahonnan kipattantak. Csodálattal töltötte el, milyen egyszerűen működik a szerkezet - egyszerűen és halálosan.

Indy bátorítóan rámosolygott a peruirra, megveregette a vállát. A férfiről szakadt a veríték, minden tagja reszketett. Indy a kamra közepére ment, figyelve a tüskéket, amelyek gyilkos hegye ott lapult készenlétben a falakban. Némi habozás után, még mindig reszketve, a perui is követte, és közben suttogva káromkodott. Átmentek a kamrán, ahonnan egy legalább ötven láb hosszú, egyenes folyosó nyílt. Végében egy ajtó ragyogott a fentről áradó napfényben.

- Közel van - szólalt meg Indy -, egészen közel.

Még egyszer áttanulmányozta a térképet, emlékezetébe véste a részleteket, mielőtt összehajtotta volna a pergament. De nem indult rögtön tovább. Tekintetével végigpásztázta a helyiséget: újabb csapdákat, újabb kelepceket keresett.

- Biztonságosnak látszik - mondta Satipo, magához térve.

- Épp ez a leggyanúsabb.

- Nincs itt semmi - erősítgette a perui. - Menjünk tovább.

Satipo hirtelen nekibuzdulva elindult.

A következő lépésnél a jobb lába alatt nem érzett talajt. Üvöltve tántorodott előre. Indy egyetlen ugrással ott termett, övénel fogva elkapta a peruit, és visszarántotta. Satipo elcsigázottan terült el a földön.

Indy lenézett a földre, amely az imént el akarta nyelni a peruit: pókhálók, ősidők óta szőtt pókhálók finom ívű szövevénye, rajta vastag porréteg. Megtévesztésig olyannak tűnt, mintha szilárd talaj volna. Fölvett egy követ, ledobta a mélységbe. Semmi, se koppanás, se visszhang.

- Jó mély - morogta Indy.

Satipo megnyikkanni se tudott, kapkodta a levegőt.

Indy felemelte tekintetét a pókhálókról: a nap-sütötte ajtót nézte, amely egyszerre nagyon távolinak tűnt.

Hogy lehetne átjutni a verem fölött?

- Ugye, most már visszafordulunk, senior? - nyögött fel Satipo.

- Nem. Tovább megyünk.

- Hogyan? Szárnyakon? Mégis, hogy gondolja?

- Szárnyak nélkül is lehet repülni.

Előhúzta az ostorát, és fölneézett a mennyezet-re. Néhány gerendát látott. Lehet, hogy a belse-jük elkorhadt, gondolta. De az is lehet, hogy elbírák a súlyát. Mindenesetre meg lehet próbálni. Ha nem megy, még dobhat egy búcsúcsó-kot a halványnak. Megcélozta az ostorral az egyik gerendát, látta, hogy rátekeredik, aztán rácsimpaszkodott az ostorra, hogy kipróbálja, kibírja-e. Satipo a fejét csóválta:

- Nem lesz jó. Őrületség.

- Na és? Van más ötleted?

- Nem fogja elbírní az ostor. Eltörík a ge-renda.

- Uram, ments meg a vészmadaraktól - só-hajtott fel Indy. - Ments meg a kételkedőktől.

- Satipóhoz fordult: - Bízd csak rám. Aztán csináld utánam.

Indy két marokra fogta az ostort, ismét rántott rajta egyet, hogy tart-e, aztán lassan nekilódult a levegőnek; tudtajól, hogy odalent, a pókhálók alatt a nagy, sötét semmi tátong, hogy a geren-da eltörhet, az ostor kioldódhat, és akkor... de nem volt ideje fontolóra venni a gyászos lehető-

ségeket. Még szorosabban markolta az ostort, és átlendült, hasítva maga körül a levegőt. Addig lendült, amíg biztos nem volt benne, hogy átjutott a verem túlsó peremén; mikor leérkezett, szilárd talajt érzett a lába alatt. Visszalódította az ostort a peruinak, aki mormolt valamit spanyolul; Indy nem hallotta, mit, de biztos volt benne, hogy valami fohászt. Eljátszott az ötlettel, vajon van-e valahol a Vatikán pincéiben védőszentjük azoknak is, akik a sors különös szeszélye folytán ostonon utaznak a szakadék fölött.

Nézte, amint a perui földet ér mellette.

- Na, nem megmondtam? Még kényelmesebb is, mint a busz.

Satipo nem szólt semmit. Indy még a félhomályban is látta, hogy halottsápadt. Az amerikai a falhoz támasztotta az ostor nyelét.

- A visszaútra - mondta. - Én mindig retúrjegyet váltok, Satipo.

A perui megborzongott, ahogy a napsütötte ajtón át beléptek egy kupolás terembe; az áttört kupolán keresztül napsugarak vetődtek a fekete-fehér lapokból kirakott padlóra. Indy megpillantott valamit a terem végében, valamit, amitől elakadt a lélegzete, ami áhítattal töltötte el, s vala-

mi olyan gyönyörűséggel, amelyet nem is tudott szavakba foglalni.

A bálvány, a chachapoya harcosok bálványa. Valami oltárszerűsége állt, félelmetesen és gyönyörűen, aranykörvonalai csillogtak a mennyezeten át sugárzó napfényben.

Elöntötte a túlárado sóvárgás izgalma, a vágy, hogy odarohanjon, megérintse, hozzáérjen ehhez a szépséghez, amelyet akadályok és csapdák vettek körül. De ugyan miféle fortélyos csapdát tartogattak a végére? Milyen csapda veszi körül magát a bálványt?

- Bemegyek - mondta.

A perui is meglátta a bálványt, de nem szólt semmit. Csak bámulta a szobrocskát, arcáról lerítt, hogy egyszeriben hatalmába kerítette a mohóság, és semmi más nem érdekli már, mint hogy minél hamarabb megkaparinthassa. Indy ránézett, s arra gondolt: látta. Látta, milyen gyönyörű. Nem lehet megbízni benne. Satipo át akarta lépni a küszöböt, de Indy megállította.

- Emlékszel Forrestalra?

- Emlékszem.

Indy a fekete-fehér kőlapok mintázatát nézte, csodálta a rajzolatot, az összeillesztés pontosságát. Az ajtó két oldalán, rozsdáette fémtar-

tokban, egy-egy fáklya volt. Felnyúlt, leemelte az egyiket; próbálta maga elé képzelni annak az embernek az arcát, aki ezt a fáklyát utoljára a kezében tartotta; mindig ámulatba ejtette, hogy még a legjelentéktelenebb tárgy is fennmarad az évszázadok során át. Meggyújtotta a fáklyát, Satipóra pillantott, aztán lehajolt, s a fáklya végével megbökte az egyik fehér kőlapot. Megkopogtatta. Tömör. Semmi visszhang, semmi kongás. Egészen tömör. Erre az egyik fekete lapot kopogtatta meg.

Előbb történt, mint hogy a kezét elkaphatta volna. Valami neszt hallott, valami sziszegve át-süvített a levegőn - s a fáklya nyelébe egy parányi nyílvevő állt bele. Elrántotta a kezét. Satipóból kiszakadt egy megkönnyebbült sóhaj, aztán a terem egyik falára mutatott.

- Onnan jött. Látja azt a lyukat, senior? Onnan jött a nyílvevő.

- Száz meg száz ilyen lyuk van - mondta Indy. A helyiség minden fala, akár valami méhkaptár, apró, sötét lyukakkal volt tele: mindegyikben egy-egy nyílvevő lapult, hogy azon nyomban kirepüljön rejtekhelyéről, amint a hozzá tartozó fekete lapot megérinti valaki.

- Maradj itt, Satipo.

A perui fontolgatva mérte végig.

- Ha nagyon akarja...

Indy, kezében az égő fáklyával, óvatosan elindult a terem belseje felé; vigyázva kerülgette a fekete lapokat, csak a veszélytelen fehérekre lépett. Láta a fáklyafényben a falakra vetülő árnyékát, látta a falakon a fenyegetőn sötétlő lyukakat. De tekintetét mégis inkább a bálvány vonzotta, amelynek tiszta szépsége mind szembetűnőbb lett, ahogy közeledett hozzá: delejes csillogása rejtelmes arckifejezése ellenállhatatlanul hívta magához. Milyen különös, gondolta Indy: egy hat hüvelyk magas, kétezer éves aranyrög, egy szobor, amelynek arcát mindennek lehet mondani, csak szépnek nem - s az emberek furcsamód mégis elvesztik tőle az eszüket, ölni tudnának érte. Őt is annyira megbűvölte, hogy alig tudta levenni róla a szemét, hiába tudta, hogy másra kell figyelnie. A kőlapokra koncentrálj, mondogatta magának. Csak a kőlapokra. Semmi másra. Nem hagy elaludni az ösztöneidet.

Az egyik fehér kőlapon egy döglött madárka feküdt: a nyílvevők szitává lyuggatták. Indy döbbsen bñmult rá, s egyszeriben görcsbe rándult a gyomra, amint beléhasított a felisme-

rés: aki ezt a templomot építette, ezeket a csapdákat kitervelte sokkal csavarosabb eszű volt annál, semhogy csak a fekete lapokhoz kapcsolja a gyilkos szerkezetet: legalább egy fehér lap is halálos veszélyt rejteget.

Legalább egy.

- És ha több is?

Elbizonytalanodott, kiverte a veríték, melege lett a besütő naptól, az arcát hevítő fáklyaláng tói. Óvatosan átlépett a madártetemen, s végignézett a fehér lapokon, amelyek közte és a bálvány között húzódtak, mintha minden egyes lap megannyi ellenség lehetne. Néha, gondolta, az óvatosság nem célravezető. Néha az ember épp azért nem nyeri el az áhított jutalmat, mert habozik, mert nincs mersze vállalni a végső kockázatot. Az óvatosságnak merészséggel kell párosulnia - de az embernek ki kell puhatolnia, milyenek az esélyei. Tekintete ismét a halványra tapadt. A látvány mágnesként vonzotta. Hátában ott érezte Satipo tekintetét; szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy a perui is forgat valamit a fejében. Indulj, hagyd a pokolba az óvatoskodást.

Egy táncos könnyedségével, a borotvaéles kardokat kerülgető akrobata furcsa eleganciájával lépkedett. Mintha aknamezőn járt volna.

A fekete kockákat átlépve, óvatosan tette le a lábát, várva, hogy testsúlyának nyomására süvítő nyílveesszők pattannak ki a falból. Minden lépés közelebb vitte az oltárhoz, a halványhoz. A jutalomhoz. A győzelemhez. És az utolsó csapdához.

Megint megállt. Szíve vadul kalapált, pulzusa lüktetett, a vér perzselte ereit. Homlokáról folyt a verejték, lecsöpögött a szempillájára, alig látott tőle. Keze fejével letörölte az izzadságot. Már csak pár lépés, gondolta. Még pár lépés.

- És pár kocka.

Tovább indult, óvatosan lépegetve. Ha valaha szüksége volt egyensúlyérzékre, hát most nagyon. A bálvány mintha csalogatva hunyorított volna rá a szemével.

Még egy lépés.

Még egy.

Jobb lábával előre lépett, lassan ránehezede az oltár előtti utolsó fehér kockára.

Sikerült. Eddig sikerült. Lapos üveget húzott elő a zsebéből, lecsavarta a kupakját, és jócskán meghúzta. Megérdemelted, gondolta. Eltette az üveget, s merően nézte a halványt. Az utolsó csapda, jutott eszébe. Mi lehet az utolsó csapda?

Sokáig törte a fejét, próbált a templomépítők eszével gondolkodni: valaki idejön, hogy elvigye a bálványt, ehhez föl kell emelnie, el kell mozdítania a simára csiszolt kőlapról.

- És akkor?

Valamiféle gépezet a halvány alatt érzékeli a tárgy súlyának hiányát, és működésbe hozza a... mit? Újabb nyílvevőket? Nem, valamit, ami még sokkal pusztítóbb. Tovább töprengett; gondolatai gyorsan pörögtek, idegei lüktettek. Lehajolt, szemügyre vette a földet az oltár körül: kődarabkák, piszok, homok, évszázadok üledéke. Egy tarsolyt húzott elő a zsebéből, kirázta belőle a pénzérméket, és elkezdte megtölteni kavicssal, földdel, piszokkal. Tenyerében mérgette a súlyát. Talán gondolta. Talán, ha sikerül elég gyorsan csinálni, olyan gyorsan, hogy a gépezetnek ne legyen ideje érzékelni a cserét. Feltéve persze, ha csakugyan ez a csapda lényege.

Ha... Túl sok a „ha”.

Tudta, hogy más körülmények közt már meghátrált volna, nem vállalva ennyi kiszámíthatatlan tényező következményeit. De nem most, nem itt. Megint megmérgette tenyerében a zsacsót, latolgatta, vajon van-e olyan nehéz,

mint a bálvány. Remélte, hogy igen. Aztán egy gyors mozdulattal felkapta a halványt, és a helyébe, a csiszolt kőlapnak ugyanarra a pontjára letette a zacskót.

Semmi. Egy hosszú pillanatig semmi.

Tekintete a zacskóra tapadt, majd a kezében tartott halványra pillantott; ekkor valami különös, távoli morajlás ütötte meg a fülét, mintha valahol messze egy hatalmas gépet indítottak volna be, valami felébredt volna hosszú álmából, s most recsegve-ropogva, dübörögve megindult volna a templom járataiban. A kőoltár csiszolt lapja hirtelen besüllyedt: öt hüvelykkel, hattal. A moraj egyre erősödött, fülsiketítő robajlássá vált; minden rázkódni, remegni kezdett, mintha az épület alapjai süllyedni kezdenének, meghasadnának a falak, pozdorjává zúzódnának a gerendák.

Sarkon fordult, s a fekete lapokat kerülgetve, olyan gyorsan futott a kijárat felé, ahogy csak tudott. S közben a moraj, mint szünni nem akaró mennydörgés, egyre erősödött, dübörgött, visszhangzott a templom ősi járataiban, kamráiban, termeiben. Indylátta, hogy Satipo kővé dermedve áll az ajtóban, arcán túlvilági rettenet.

Most már minden mozgott, hullámozott, ráz-

kódott, kövek hullottak, inogtak, beomlottak a falak. Mikor Indy az ajtóból visszanézett, épp egy kőtömb görgött keresztül a terem padlóján, a nyílveesszők ezreit szabadítva el, amelyek cél nélkül repültek az összeomló helyiségbe.

Satipo zihálva elérte az ostort, megmarkolta, és átlendült a verem fölé. Mikor a túloldalon földet ért, sötét pillantást vetett Indy felé.

Tudtam, hogy ez még hátravan, gondolta Indy.

Éreztem, tudtam, és most, amikor bekövetkezik, mit tehetek? Láttam, hogy Satipo lerántja az ostort a gerendáról, és összetekeri.

- Kössünk üzletet, senor! Cseréljünk! A bálványt az ostorért. Dobja ide a bálványt, én meg átdobom az ostort.

Indy hallotta a háta mögött a földindulást. Satipóra nézett.

- Van más választása, senor Jones? - kérdezte a perui.

- És ha a verembe dobom a bálványt? Kerestél a munkáddal egy ostort, sokra mész vele...

- És maga mire megy az ostor nélkül senor?

Indy megborzongott. Mögötte egyre erősödött a zaj; érezte, hogy a templom falai remegnek, inog a föld.

A halványra gondolt: nem hagyhatja, hogy csak úgy elnyelje a mélység.

- Oké, Satipo. A halványt az ostorért.

Átdobta a halványt a peruinak. Nézte, ahogy Satipo fölkapja az erekljét belegyömöszöli a zsebébe, az ostort pedig - a földre dobja.

Satipo elvigyorodott:

- Igazán sajnálom senor Jones. Adios! És sok szerencsét!

- Hát még én hogy sajnálom - morogta Indy, amint a perui eltűnt a járatban. Az egész építmény rázkódott, mintha valami bosszúszomjas őserdei istenség tombolt volna benne.

Mögötte kövek omlottak, oszlopok dőltek össze. A halvány átka, gondolta. Jó cím lenne azoknak a filmeknek, amelyeket srácok kigúvado szemekkel bámulnak szombat délutánonként a mozik sötét nézőterén. Csak egyvalamit tehetsz - egyetlenegy, nincs más választásod. Ugranod kell. Meg kell kockáztatnod, neki kell rugaszkodnod - és reménykedj a gyorsaságodban, az izmaidban. Mögöttes elszabadult a pokol, előtted feneketlen mélység tátong. Hát ugorj, fuss neki a sötétségnek, és bízz a szerencsédben.

Ugorj!

Nagy lélegzetet vett, és nekirugaszkodott a levegőnek, akkora lendülettel, amekkora csak az erejéből tellett. Imádkozott is volna, ha imádkozós fajta, imádkozott volna, hogy ne nyelje el az alatta tátongó sötétség.

Szinte hallotta, ahogy süvít mellette a levegő. Aztán érezte, hogy fogyóban a lendülete. Zuhant lefelé. Remélte, hogy talán a verem másik oldalán ér földet.

Nem oda esett.

Megcsapta a sötét mélységből felszálló nyirkos bűz, miközben keze kétségbeesetten kapott valami után, amiben megkapaszkodhat. Érezte, hogy ujjai földbe mélyednek a verem peremébe; próbálta felhúzni magát, de a föld szétmorzsolódott ujjai alatt, göröngyök, kődarabok hullottak a tátongó üregbe. Próbálta megvetni a lábát a verem falán, mindkét kezével kapaszkodott, vergődött hogy feltornázza magát, kijusson a veremből, bárhová, hisz ehhez képest minden maga a biztonság. Izmait, akaratát feszítve, fogcsikorgatva, lábát a verem falának vetve küszködött. Nem hagyhatja, hogy az áruló perui meglépjen a bálvánnyal. Lábával egyre keregett valamit, ahonnan feljebb húzódkodhat, valamit, bármit, nem számít, hogy mit. És a

templom eközben úgy omladozott, mint egy száanalmas fűkunyhó a forgószélben. Indy nyögve, kétségbeesetten vágta bele ujjait a szétmálló földbe; úgy érezte, izmai mindjárt a megpatannak az erőlködéstől, erei lüktettek; nem is figyelt oda a fájdalomra, amikor a körmei le-törtek.

Erősebben! - parancsolt rá magára.

Még erősebben!

Egész teste megfeszült, a verejték elvakította, izmai remegni kezdtek. Valami mindjárt megpattan bennem, gondolta. Vagy kicsúszik a kezem alól a föld, és akkor megtudom, mi van ennek a veremnek az alján. Egy pillanatnyi szünetet tartott, hogy összeszedje erejét, átcsoportosítsa fogyó energiáit, aztán iszonyú erőfeszítés árán ismét feljebb tornázta magát néhány centivel.

Végre sikerült egyik lábát átvetnie a peremen, és egy utolsó erőfeszítéssel kievickélt a veremből a viszonylagos biztonságot jelentő földre, de az is úgy remegett alatta, mintha bármely pillanatban kettéhasadna.

Minden porcikájában remegve felegyenese-dett, s arra felé nézett, amerre Satipo eltűnt. Elindult a kamra felé, ahol Forrestal maradvá-

nyaít megtalálták. Hirtelen beléhasítóít, mi vár a peruire; már tudta, mi lesz a sorsa, mielőtt meghallotta volna a fémtüskék iszonyú összecsapódását, s a perui hátborzongatóan visszhangzó ordítását. Felkapta az ostorát, és odarohant a kamrához. Satipo az egyik falon lógott, felszúrva, mint valami groteszk óriáslepke, egy örült gyűjteményében.

- Adios, Satipo - búcsúzott Indy a halottól. Kivette a bálványt a perui zsebéből, kioldalazott a gyilkos fémhegyek között, és futva elindult a kifelé vezető folyosón. Már látta a kijáratot, a fényben úszó nyílást, mögötte a vastag fatörzseket. De a dübörgés még mindig egyre erősödött, nemcsak a dobhártyáját remegtette meg, egész testét is. Hátranézve döbbenetesen látta, hogy egy irdatlan kőgolyóbis gurul a nyomában a folyosón, egyre növekvő sebességgel. Az utolsó utáni csapda, gondolta. Gondoskodni akartak róla, hogy valaki netán behatolna is a bálványig, keresztüljutna minden rá leselkedő veszélyen, akkor se jusson ki elevenen. Rohant. Eszeveszetten száguldott a kijárat felé, miközben egyre közelebből hallotta a kőgolyó robaját. Egy ugrással megcélozta a kijáratot: a másodperc töredékével azelőtt landolt a sűrű, puha

fűben, hogy a sziklagömb nekivágódott a kijáratnak, örök pecséttel zárva le a templomot.

Kimerültén, zihálva feküdt a hátán.

Túl közel vagy, suhant át az agyán. Túl közel, semhogy megpihenhess. Aludni szeretett volna pedig. Semmire se vágyott inkább, mint hogy behunyhassa a szemét, és átadja magát a jótékony sötétségnek, az álom nélküli, mély megkönnyebbülésnek. Százszor is meghalhattál volna odabent - döbbszent rá. Többször meghalhattál volna, mint az egy embernek kijár az életben. Elmosolyodott a gondolatra, felült, megforgatta kezében a halványt.

De megérte, gondolta, A halvány megérte mindezt.

Bámulta az aranyszobrot.

Még akkor is azt bámulta, mikor egy árnyék vetődött rá.

Döbbszenten rezzent össze. Hunyorogva nézett föl. Két jovito harcos nézett le rá, arcukra harci jelek voltak festve, hosszú bambusz fúvócsöveiket dárdaként szegezték neki. De Indy nem is annyira az indiánoktól ijedt meg, inkább attól a fehér embertől, aki közöttük állt, szafáriöltözékben, fején trópusi sisakkal. Beletelt némi időbe, míg Indy tudatában teljesen megvilágo-

sodott a helyzet. A trópusi sisakos férfi szája mosolyra húzódott: jeges, gyilkos mosolyra.

- Belloq - szólalt meg nagy nehezen Indy.

Hogy a világon élő minden ember közül éppen Belloq...

Indy egy pillanatra elfordította tekintetét a francia arcáról, vetett egy pillantást a kezében tartott bálványra, aztán a fák felé nézett, ahol még vagy harminc jovito harcos állt felsorakozva. Az indiánok mellett pedig Barranca. Barranca, aki bárgyú, mohó vigyorral bámult Indy felé. De a vigyor lassan lehervadt az arcáról: döbbenet váltotta föl, majd tekintete hirtelen üresen meredt a semmibe.

Az indiánok, akik kétoldalt karjánál fogva tartották az áruló peruit, elléptek mellőle, a Barranca előrebukott. Néhány kés nyele meredezett ki a hátából.

- Kedves dr. Jones! - szólalt meg Belloq. - Önnek páratlan érzéke van ahhoz, hogy rosszul válogassa meg a barátait.

Indy nem válaszolt. Rezenéstelenül nézte, ahogy Belloq lehajol, és kiveszi a kezéből a bálványt. A francia gyönyörködve nézegette az ereklyét, látszott rajta, hogy mély meglepődéssel tölti el.

Elismerően biccentett felé: a helyzethez csöppet sem illő gesztust akár a jó modor jelének is lehetett vélni.

- Ön bizonyára azt hitte, hogy feladtam. De ismét láthatja: ön nem szerezhetsz meg semmi olyat, amit én el ne vehetnék.

Indy a harcosok felé pillantott.

- A jovitók, gondolom, azt várják, hog átadja nekik a bálványt...

- Pontosan - hagyta helyben Belloq.

Indy felnevetett.

- Naiv lelkek.

- Ahogy mondja - nyugtázta a francia. - Ha beszélne a nyelvükön, ráébreszthetné őket, mekkorát tévednek, ám így...

- No igen.

Nézte, ahogy Belloq az összesereglett harcosok felé fordul és magasba emeli a bálványt; mire a harcosok, olyan egyszerre, mintha egy számtalanszor végigpróbált mozdulatot hajtának végre, arccal a földre borultak. A vallásos áhítat néma csöndje ereszkedett a csoportra. Más körülmények közt az ilyesmi engem is úgy lenyűgözne, hogy tátott szájjal bámulnék, gondolta Indy. Más körülmények közt igen, de nem most.

Lassan térdre emelkedett, végignézett a neki háttal álló Belloqon, s a földre borult harcosokon. .. aztán fölpattant és rohanni kezdett a fák felé. Tudta, hogy amint az indiánok fölállnak, nyílveszők tucatjai veszik célba. Alig sikerült beugrania a fák közé, amikor meghallotta hogy Belloq valami ismeretlen nyelven - minden biztonnyal a jovitók nyelvén - elkiáltja magát. Rohanj! Rohanj! Még akkor is, ha a lábad már nem bírja tovább, ha minden erőd elfogyott. Meríts valahonnan erőt.

Csak rohanj!

És ekkor záporozni kezdtek a nyílveszők.

Sziszegve, süvítve szelték a levegőt, a halál dallamát füttyülték körülötte. Indy cikázva száguldott a fák sűrűjében. Hallotta, hogy mögötte recsegnek-ropognak az ágak, ahogy üldözői utat törnek maguknak. Egyszeriben furcsamód különvált önnön testétől: ahogy futott, nem érzékelte már testi valóját, felülemelkedett az izmok, az erő korlátain, szinte automatikusan, reflexszerűen törtetett előre. Hallotta, hogy egy-egy nyílvesző eltalál valamit, madarak rebbennek föl riadt csiviteléssel, állatok iszkolnak a harcosok útjából. Rohanj, hajtogatta magának.

Rohanj, amíg csak rohanni bírsz, és azután még egy kicsit. Ne gondolkozz, és főleg ne állj meg egy pillanatra sem.

Egyszer még eljön az én időm, Belloq - gondolta -, no persze, ha ezt megúszom.

Rohant - nem tudta, meddig. Már alkonyodni kezdett. Egy pillanatra megállt, a fák sűrű koronája közt az eget kémlelte, aztán tovább vágta a folyó felé. Semmire sem vágyott jobban, mint hogy meghallja a folyó vizének csobogását, meglássa a várakozó gépet.

Egy tisztásra ért, ahol nem számíthatott a fák jótékony fedezékére. Egy pillanatra megriadt a tisztástól, az alkony fenyegető csendjétől.

Meghallotta a javítók kiáltásait s egyszeriben úgy érezte, mintha egy óriási céltábla közép-pontjában nyílve szők süvítettek el mellette, de ő csak futott tovább, rohant a folyó felé. Nagy hiányossága a régészképzésnek - gondolta futás közben -, hogy nem szerepel a tantervben az életben maradás technikája. Ehhez nincs jegyzet, mint például az ásatás módszertanához. Arra meg végképp nem készítik föl a hallgatókat, mi az eljárás egy Belloq nevű dörzsölt, alávaló franciával szemben.

Megint megállt, hogy hallja, milyen messze

vannak az indiánok. És ekkor egy másik hangot is meghallott, ami muzsika volt a fülének, ami szárnyakat adott neki: a sebesen folyó víz zaját. A folyó! Milyen messze lehet? Erősen fülelt, hogy biztos legyen a dolgában, aztán megindult a hang irányába, felvillanyozódva, feltöltődve energiával. Gyorsabban, most aztán még gyorsabban, mindent bele! Ne kerülgesd az ágakat, ne törődj vele, hogy lehorzsolják a bőrdet, hogy a tövisek összekarmolnak. Gyerünk, szedd össze az erődöt! Kilépett a fák közül.

Ott van.

A mérgeszöld növényzet borította lejtő aljában ott a folyó.

A folyó, melynek hullámain ott ringatózik a hidroplán. Ennél szívmengetőbb látványt elképzelni se tudott. Elindult lefelé a lejtőn, s csak akkor döbbsent rá, hogy innen nem lesz könnyű megközelíteni a gépet. Kerülőt tenni viszont már nincs idő. Le kell menni addig a sziklaszerű kiszögellésig, amely benyúlik a folyó fölé, onnan pedig leugrani. Az sem lesz könnyű, gondolta. Na és? Még egy életveszélyes ugrás ma már meg se kottyán.

Ahogy közelebb ért, mind élesebben kirajzolódott a férfi körvonala, aki odalent, a gép egyik

szárnyán ült. Indy most már csaknem pontosan a gép fölé ért; egy pillanatra lenézett, aztán behunyta a szemét, és elrugaszkodott a szikláról.

A gép szárnyához közel, a langyos vízbe esett. Alaposan megütötte magát, és alámerült; a sebes hullámok kissé elsodorták, de hamar a felszínre úszott, és irány a gép. A férfi a gép szárnyán meghökkenve ugrott talpra, amikor Indy kievickélt a vízből.

- Indítsd be azt az átkozott masinát, Jock! - ordított rá Indy. - Indítsd már, hallod?!

Jock végigrohant a szárnyon, és bekászálódott a pilótaülésre; Indy zihálva követte, s elnyúlva csapódott mellé. Behunyta a szemét, hallotta, hogy felbőg a motor, a gép megindul, végigborotválva a hullámokat.

- Nem számítottam arra, hogy ilyen hirtelen kell távoznunk - szólalt meg Jock.

- Kímélj meg az ostoba megjegyzéseidről, jó?

- Valami baj van, öreg?

Indy kényszeredetten elnevette magát.

- Egyszer majd szólj, hogy meséljem el.

Hátradőlt, ismét behunyta a szemét, legszívesebben aludni szeretett volna. Arra figyelt föl, hogy a gép megáll. Kérdőn meredt Jockra.

- Bedöglött - közölte a pilóta.

- Hogyhogy bedöglött?!

Jock felmordult.

- Én csak vezetni tudom ezt a dögöt. Isten tudja, miért képzelik az emberek, hogy minden skót ért a motorokhoz.

Indy az ablakon át látta, hogy a javítók megindultak egy gázlón a gép felé. Harminc lábnnyira vannak... húsz lábnnyira... Mintha a folyó szellemei indultak volna támadásra, hogy bosszút álljanak valami ősi sérelemért. Felemelték fegyvereiket: nyílzápor kopogott a repülőgép törzsén.

- Jock...

- Látod, hogy igyekszem, Indy, ahogy lehet. Indy nyugodtan jegyezte meg:

- Talán ha kicsit még jobban igyekeznél...

A nyílveszők most már úgy kopogtak a gép szárnyain, törzsén, akár a jégeső.

- Sikerült! - kiáltott fel Jock.

A harákoló motor épp akkor indult be, mikor két javító már felkapaszkodott a szárnyra.

- Beindult! - kiáltotta hitetlenkedve Jock.

A gép egy darabig siklott előre, aztán nagy nehezen fölemelkedett a folyó fölé. Indy az ablakból nézte, ahogy a két harcos elveszti egyensúlyát, és beleesik a vízbe, mint két megnőtt madár.

Agépfőlemelkedett a fák fölé, szélvészt kavart az ágak közt, ahonnan rémült madarak rebbentek föl. Indy megkönnyebbülten felnevetett.

- Mi tagadás, nem mertem volna megesküdni rá, hogy sikerülni fog - szólalt meg Jock.

- Én igen - felelte Indy mosolyogva.

Na, most lazíts egy kicsit, öreg. Aludj. Felejtsd el ezt a rohadt dzsungelt.

Indy elengedte magát. Átjárta a megkönnyebbülés. Izmai ellazultak. Remekül érezte magát. Jó lett volna így maradni, minél tovább.

Úgy érezte, mintha valami mászna a combján. Valami lassú és nehéz.

Arra a látványra nyitotta ki a szemét, hogy egy óriáskígyó siklik lomhán, de annál fenyegetőbben a lábán. Sóbálvánnyá meredt a rémülttől.

- Jock!

A pilóta csak egy pillantást vetett rá a szeme sarkából, és elvigyorodott.

- Nyugalom, Indy, nem bánt. Ő Reggie. A légynek sem árt.

- Szedd le rólam, Jock.

A pilóta fél kézzel megmarkolta a kígyót, maga mellé húzta, és megsimogatta. Indy tágra nyüt szemmel figyelte, ahogy a kígyó lesiklik

róla. Valami régi viszolygás, megmagyarázhatatlan félelem volt ez nála. Van, aki a pókokat nem bírja, van, aki a patkányokat, van, aki a bezártságot. Ő a kígyók látványától, érintésétől undorodott. Letörölte verejtéktől gyöngyöző homlokát, megborzongott: egyszeriben fázni kezdett a vizes ruhákban.

- Tartsd csak magad mellett, jó? Ki nem állhatom a kígyókat.

- Megsúgom neked, hogy a kígyók többsége rendesebb, mint a legtöbb ember.

- Ha te mondd, elhiszem. És ha lehet, nem is akarok meggyőződni róla.

Amikor már épp megörülsz, hogy biztonságban vagy, egy óriáskígyó úgy dönt, hogy a te combodon fogja süttetni a hasát. Kicsit sok ez egy napra, vélekedett Indy. Kibámult az ablakon: nézte, ahogy a hatalmas ősvadonra lassan ráborul a sötétség. Tartsa meg magának az erdő titkait, gondolta Indy. Neki hagyom. Mindet. Mielőtt a motor ütemes zaja álomba ringatta volna, abban reménykedett, hogy nem sok idő telik bele, és újból összeakad a franciával.

BERLIN

A Wilhelmstrassén levő irodában az SS fekete uniformisát viselő tiszt - egy Eidel nevű, tagbaszakadt környezetéből cingárságával kirívó emberke - íróasztalánál trónolt, és szigorúan méregette az előtte szabályos rendben feltornyozott dossziékat. Eidel látogatója - akit Dietrichnek hívtak - tökéletesen tisztában volt vele, hogy a dossziéhalmok lélektani célt szolgálnak: a kis ember nagynak, fontosnak érzi magát mögöttük.

Ugyanez megy itt mindenütt, gondolta Dietrich. Az ember értékét azon mérik, mennyi akcióval bátyázza körül magát, mennyi és mekkora pecsét használatára jogosult. Dietrich, aki a tettek emberének szerepében tetszelgett önmaگا előtt, elfojtott egy ásítást, és az ablak felé fordult, de nem látott mást, csak a lehúzott, fakóbarna redőnyt. Várta, hogy Eidel megszólaljon, de az SS-tiszt kitartóan hallgatott: mint ha még ezzel is önnön fontosságát akarta volna hangsúlyozni.

Dietrich most a Führer falon függő arcképét

nézte. Ettől aztán magába szállt: beletörődve alapította meg, hogy gondolhat bármit Eidelről - hogy puhány aktakukac, nagyképű tinta-nyaló -, végső soron mégiscsak az számít, hogy Eidel bejáratos Hitlerhez. Úgyhogy az ember csak hallgasson, mosolyogjon, és tegyen úgy, mintha rettenetesen meg lenne tisztelve attól, hogy egyáltalán itt lehet. Eidel közel ül a tűzhöz: Hitler közvetlen környezetéhez tartozik.

Eidel megigazította magán az egyenruhát, jól lehet semmi szükség nem volt rá: úgy festett benne, mintha skatulyából húzták volna ki. Majd végre megszólalt:

- Remélem, kellőképpen fel tudja mérni az ügy jelentőségét ezredes úr.

Dietrich kurtán biccentett. Alig tudta fékezni türelmetlenségét. Gyűlölte a hivatalokat.

Eidel fölkel, lábujjhegyre ágaskodva kinyújtózkodott, mint aki a földalattin a kapaszkodó után nyúl, csak az túl magasan van neki, aztán az ablakhoz sétált.

- A Führer elhatározta, hogy megszerzi ezt a tárgyat. És ha ő egyszer elhatároz valamit...

Eidel nem fejezte be a mondatot; megfordult. Dietrichre szegezte a tekintetét. Egy kézmozdulattal jelezte, hogy a Führer elméjét foglalkozta-

tó gondolatok törvényszerűen érthetetlenek a közönséges földi halandók számára.

- Értem, hogyne - törte meg Dietrich a jelentőségteljes csendet, idegesen dobolva az aktatáskáján.

- A dolog kultikus jelentősége igen nagy - közölte Eidel. - Nem mintha a Führer különösebb érdeklődéssel viseltetnék holmi zsidó ereklék iránt, erről szó sincs... - Fölvihogott, mintha már a pusztá gondolat is nevetséges lett volna. - Inkább a jelképes értéke miatt érdekli a tárgy; bizonyára érti, hogy gondolom.

Dietrichet elfogta a gyanú, hogy Eidel hazudik, de legalábbis elködösít valamit. Bajosan tudta volna elképzelni, Hogy a Führert az égardta világon bármi is érdekelhetné pusztán a jelképes értéke miatt. Nézte az asztalon fehérülő táviratot, amelyet Eidel pár percre olvastatott el vele; aztán ismét felpillantott Hitler arcképére, a mosolytalan, összehúzott szemöldökű arcra.

Eidel olyan hangon szólalt meg, mint egy kisvárosi egyetemi professzor:

- Hátra van tehát a dolog szakmai része.

- No igen... - feszengett Dietrich.

- Pontosabban szólva, a tudományos, a régészeti feladat.

Dietrich hallgatott. Átlátta, mire megy ki a dolog, mit akarnak tőle.

- Sajnos, ez alighanem meghaladja képességeimet - kockáztatta meg.

Eidel sejtelmesen elmosolyodott.

- De önnek vannak összeköttetései, ha jól tudom. Kapcsolatban áll a szakma legnagyobb tekintélyeivel, nemde?

- Hát, ahogy vesszük...

- Nincs időm körülményeskedni - csattant föl Eidel.

- Nem azért hívattam ide, hogy az ismerősei szakmai rangját vitassam meg önnel, ezredes úr! Az én dolgom - s az ön dolga is - az, hogy egy igen magasról jött parancsot végrehajtsak.

- Erre szükségtelen figyelmeztetnie - mondta Dietrich.

- Tudom - felelte megenyhülten Eidel, s nekidőlt az íróasztalnak. - Ön pedig bizonyára tudja, hogy egy olyan ismerősére célok, akinek a szaktudása ezen a speciális területen felbecsülhetetlen számunkra. Így van?

- A francia...?

- Ő bizony.

Dietrich döbbenten hallgatott. Kellemetlen ér-

zés fogta el. Úgy tűnt neki, mintha Hitler, látva az ő habozását, rosszallóan ráncolná szemöldökét a képen.

- A franciát nehéz lesz előkeríteni - nyögte ki nagy nehezen. - Mint minden zsoldos, ő is az egész világot munkahelyének tekinti.

- Hol volt, mikor utoljára hallott felőle?

Dietrich nagyot sóhajtott.

- Úgy rémlik, Dél-Amerikában.

Eidel a kezét tanulmányozta: vékony, fehér, s mégis durva keze volt, mint egy félbemaradt zongoraművésznek. Szenvtelen hangon szólalt meg:

- Ön elő tudja kerítem. Ugye, értjük egymást? Tudja, honnan jön ez a parancs...

- Elő tudom keríteni - felelte Dietrich -, de arra máris figyelmeztetem, hogy...

- Maga engem ne figyelmeztessen semmire, ezredes.

Dietrich érezte, hogy kiszárad a torka. Ez a felfuvalkodott kis hülye, ez az ostoba aktakukac! A legszívesebben torkon ragadta volna, hogy a pofájába tömje az asztalán heverő iratokat.

- Engedelmével megjegyzem - mondta nagyot nyelve -, hogy a francia nagyon drágán dolgozik.

- Ez ne izgassa magát.

- A megbízhatósága pedig enyhén szólva kétes...

- Ez viszont már az ön gondja lesz. A lényeg, Dietrich ezredes, az, hogy kerítse őt elő, és hozza a Führerhez. Még hozzá minél hamarabb. Legkésőbb tegnapra.

Dietrich merőn bámulta a lehúzott redőnyt. Mindig elfogta a rettegés, amikor közelről kellett látnia, miféle talpnyalókkal és őrütekkel - amolyan Eidelekkel - vette körül magát a Führer. Akarva-akaratlanul arra következtetett ebből, hogy Hitler ítélőképessége nem a legmegbízhatóbb, ha emberekről van szó.

Eidel mosolygott; mintha élvezte volna, hogy Dietrich feszeng.

- A gyorsaság rendkívül fontos. Talán mondanom se kell, hogy a tárgy iránt mások is érdeklődnek. Olyanok, akik nem a birodalom érdekeit képviselik. Világos, amit mondok?

- Világos - felelte Dietrich. A franciára gondolt; tudta, ha Eidelnek nem is árulta el, hogy Belloq éppen Dél-Franciaországban van. Már a pusztá gondolattól is, hogy Belloqkal kell üzletet kötnie, görcsbe rándult a gyomra. A francia felszíni simulékonyságáról érezte, hogy jeges, kö-

nyörtelen elszántságot takar: azt az embert hidegen hagyja minden filozófia, hit, politika; egyes-egyedül önmagával törődik. Belloqot csak az érdekli, amihez valami érdeke fűződik. Amihez nem, arról tudomást se vesz.

- A többi „érdeklődőről” szükség esetén majd gondoskodunk - közölte Eidel. - Rájuk ne legyen gondja.

- Ehhez tartom magam - bólintott rá Dietrich.

Eidel fölemelte az asztalról a táviratot, ismét elolvasta.

- Amiről most beszéltünk, az szigorúan ket-
tőnk között marad, ezredes úr, ezt ugyebár föl-
lösleges is mondanon?

- Merőben fölösleges - vágta rá Dietrich inger-
rülten. Eidel visszaült a helyére, s a dossziéhegy
mögül méregette az ezredest. Szótlanul ültek
egy darabig. Majd Eidel, hangjában színlelt
meglepetéssel, csak annyit mondott:

- Ön még mindig itt van, ezredes?

Dietrich megmarkolta az aktatáskáját, és föl-
állt. Alig tudta magába fojtani gyűlöletét, amit
e feketébe bújt bohóc iránt érzett... Eidel, meg
a hozzá hasonlóak úgy tesznek, mintha övék
volna a világ.

- Már megyek is.

- Heil Hitler! - vakkantott föl Eidel, magasba lendítve karját.

Dietrich a küszöbről ugyanezekkel a szavakkal búcsúzott.

CONNECTICUT

Indiana Jones a tanári szobájában ült, a Marshall Főiskolán. Épp az imént fejezte be ez évi első előadását a régészhallgatók számára. Jól ment. Mindig jól ment. Szeretett tanítani, és értett is hozzá, hogy felkeltse hallgatóiban a szenvedélyes lelkesedést a téma iránt. Most azonban nem találta a helyét, és ez idegesítette. Annál is inkább, mert pontosan tudta, hol lenne a helye.

Indy föltette a lábát az asztalra, közben leso-dort egy könyvkupacot, de rá se hederített; aztán föl pattant, és föl-alá járkált a szobában; többnyire meghitt zug volt a számára, ahová visszahúzódhat, ahol elbújhat - ám most idegen, szűk cellának érezte, s benne önmagát is idegennek.

Jones, reccsent rá önmagára.

Indiana Jones, térj észhez!

Körülötte a tárgyak mintha egyszeriben tartalmukat veszítették volna. A falon a nagy Dél-Amerika térkép valószerűtlen, sötét folttá, dadaista mázsolmánnyá mosódott. A bálvány

agyagmásolata hirtelen ostobának és csúfnak tűnt. Indy csodálkozva vette kézbe: hát ezért, ezért a vacakért tetted kockára az életedet? Normális vagy te egyáltalán?

Bambán meredt az agyagbálványra.

Esztelen régiségimádatát most hirtelenjében bűnös, természetellenes szenvedélynek érezte. Miféle örült vágy az, ami úgy rabul ejti az embert, hogy elveszti a fejét a történelem levegőjétől? Jobban mondvá dehogy a levegőjétől: inkább az ellenállhatatlan késztetéstől, hogy a kezével érezze, fogja, megragadja a történelmet, hogy megértse a múltat a leleteken, a műtárgyakon át, míg végül időtlen idők óta halott kézművesek, mesteremberek, művészek arcai kezdik üldözni, fantomkezeket lát maga előtt, amint ezeket a tárgyakat formázzák, ujjakat, amelyekről már nemcsak a hús foszlott le rég, de még a csontjaik is elporladtak. Mégsem nyelte el őket a feledés, és nem is nyeli el soha, vagy legalábbis addig, amíg él ő, Indiana Jones, és él benne ez a józan ésszel föl nem fogható szenvedély.

Egy pillanatra ismét rárontott, hatalmába kerítette a régről ismert érzés, az az izgalom, amely először még diák korában járta át. Hány éve is már? Tizenöt? Tizenhat? Húsz? Nem érde-

kés: neki mást jelentett az idő, mint az emberek többségének. Az idő az a valami, amit csak az általa eltemetett titkokat feltárva érzékel az ember igazán: templomokban, romok közt, sziklák, kövek, por és homok alatt rejtőzik. Az idő kitágult, rugalmassá vált, azt a szédítő érzést keltve, hogy minden, ami valaha is létezett, elszakíthatatlan szálakkal kapcsolódik mindenhez, ami most létezik, és hogy a halál voltaképpen semmi, hisz annyi mindent hagy az ember maga után.

Képzeletében megjelent Champollion, amint a rosette-i kő fölé görnyed; az ujjongás, amikor végre megfejti az ősi hieroglifákat. Látta maga előtt Schliemannt, amint rábukkan Trója városára. Woolley-t, amint Irakban, Úr városánál rátalál a királyok temetőjére. Cartert és Lord Carnarvont, amint Tutankhamon sírjánál állnak.

Ezzel kezdődött minden. A felfedezésnek ezzel az eszeveszett mámorával, amely úgy ragadta magával, mint a forgószél. Magával ragadta, elröpítette, vissza az időben, egy olyan időgépben, amelyet a legélénkebb képzeletű írók se értenének meg: a saját időgépében, amely csak őt kapcsolja össze az életteli múlttal.

Még mindig a tenyerében egyensúlyozta az agyagbálványt; úgy meredt rá, mintha esküdt ellensége lett volna. Nem, mondta magában: a te legnagyobb ellenséged te magad vagy, Jones. Nem történt volna semmi, ha Forrestal papírai közt nem kerül a kezébe egy térkép fele - és ha nem akarsz csak azért is megbízni abban a két banditában, akiknél a másik fele volt. Agyalágyult hülye voltál.

No és Belloq. Hát igen, Belloq, a nagyokos. Hiúszszemmel szűrja ki a kínálkozó lehetőséget. Belloqban mindig is megvolt ez a vonás - akár a kígyókban, amelyektől annyira iszonyodsz. Észrevétlenül kúszik elő egy szikla alól, nesztelenül siklik közel a prédához, amiért soha sem ő küzdött meg.

Gondolatait most teljesen betöltötte Belloq képe: megnyerő arca, sötét szeme, ravaszságát palástoló mosolya. Eszébe jutottak korábbi esetei a franciával. Az egyetem, ahol Belloq tarolta le a Régészeti Társaság díját egy rétegtani pályamunkával, amelynek alapvonásaiban Indy a saját dolgozatát ismerte föl. Belloq valami útonmódon megkaparintotta, és kilopta belőle a lényegét. Indy pedig nem vesződött azzal, hogy rábizonyítsa ezt: savanyú a szőlő jellege lett vol-

na a dolognak, márpedig senki se mondja rá azt, hogy irigykedik.

1934. Gondolj vissza '34 nyarára, biztatta magát önkínzóan.

1934 gyászos emlékezetű nyarán több hónapos munkával ásatást készített elő Szaúd-Arábiában, a Rub al-Khali sivatagban. Hónapokig gürcölt az előkészítéssel, nagy nehezen előteremtette az anyagi fedezetet, adatokat gyűjtött, hogy meggyőzzön egy sor embert: nem csal a megérzése, ott kell ásni és nem másutt: ott, a halott sivatagban vannak eltemetve egy Krisztus előtti nomád kultúra maradványai. És azután?

Behunyta a szemét.

Az emlék még most is keserűséggel töltötte el.

Belloq előbb ért oda.

Belloq tárta föl azt a kultúrát.

Igaz ugyan, hogy a francia kevés történelmileg fontos leletet talált, de nem ez a lényeg.

A lényeg az, hogy Belloq megint meglopta. És ő megint nem tudta, hogyan bizonyítsa rá a lopást.

És most a bálvány.

Indy összerezzenve tért vissza a múltból, amint lassan kinyílt a szoba ajtaja.

Marcus Brody lépett be rajta, félig óvatoskodó, félig aggodalmas arckifejezéssel. Marcust, a Nemzeti Múzeum kurátorát Indy a legközelebbi barátjának tartotta.

- Indiana - szólította meg Brody kissé tétován.

Indy eltartotta magától az agyagmásolatot, mintha felkínálná a belépőnek; aztán váratlanul eleresztette, bele egyenesen a papírkosárba.

- A kezemben volt az igazi, Marcus. Az igazi! - Indy hátradőlt, behunyta a szemét, és erőteljesen masszírozni kezdte a szemhéját.

- Már mondtad, Indiana. Elmondtad az egészet. Rögtön, ahogy hazajöttél. Nem emlékszel?

- Vissza tudnám szerezni, Marcus. Egészen biztos. Kigondoltam, hogyan. Belloq el fogja adni, igaz? Na és hol tudja eladni?

Brody elnézően pillantott rá.

- Hol, Indiana?

- Marrakechben. Csakis ott, és nem másutt. - Indy felállt, és az asztalra mutatott. A templomból elhozott tárgyak sorakoztak rajta, csupa apróság, amit gyorsan felmarkolt. - Idenézz. Ezek azért érnek valamit, Marcus. Annyit biztosan, amennyiből eljuthatok Marrakechbe, nem?

Brody alig vetett egy pillantást a tárgyakra.

A baráti szeretet és aggodalom mozdulatával tette Indy vállára a kezét.

- A múzeum megveszi őket, mint rendesen. Ezzel nincs is baj. De erre majd visszatérünk később. Most szeretném, ha beszélnél két emberrel. Messziről jöttek, hogy találkozzanak veled, Indiana.

- Kik azok?

- Washingtonból jöttek. Kizárólag azért, hogy veled találkozzanak.

- Jó, de kik azok?

- A katonai hírszerzéstől vannak.

- A katonai... mitől?! Mi az, csak nincs velem valami baj?

- Nincs. Sőt, úgy látom, épp ellenkezőleg: a segítségedre számítanak.

- Nekem viszont most csak az az egy számít, hogy pénzt szerezzek, és eljussak Marra-kechbe. Ezekből itt biztos összejön valamenynyi, és...

- Később, Indiana. Erre majd visszatérünk, jó? Előbb szeretném, ha beszélnél velük.

Indy megállt Dél-Amerika térképe előtt.

- Na jó - mondta megadóan -, beszélek velük. Ha neked olyan fontos, hát kérlek, beszélek velük.

- Az előadóteremben várnak.

Kiléptek a folyosóra.

Egy csinos, fiatal lány toppant Indy elé. Nagy paksaméta könyvet szorongatott, s láthatólag igyekezett minél átszellemültebb és buzgóbb arcot vágni. Indy egyszeriben felderült, amint meglátta.

- Professzor úr, kérem - szólalt meg a lány -, szeretnék konzultálni a professzor úrral. - Fé-lénken pislogott Brody felé.

- Hogyne, Susan, persze, hiszen meg is beszéltük...

- Majd később - vágott közbe Marcus Brody. - Később, Indiana. - A lányhoz fordult: - Jones professzor úrnak most rendkívül fontos megbeszélése van. Talán keresse meg később, kisaszony!

- Öö... igen, az jó lenne - nyögte ki Indy. - Tizenkettőre végzek.

A lány kissé csalódottan mosolygott, aztán tovalibegett a folyosón. Indy bánatosan legeltette a szemét a lábán, ringó csípőjén. Arra kapott észbe, hogy Brody a zakóujját ráncigálja.

- Csinos. Amint látom, nem romlott az ízlésed, Indiana. De halaszd egy kicsit későbbre, rendben?

- Jó - hagyta rá Indy, megadóan elfordítva tekintetét a lányról.

Brody kitárta az előadóterem ajtaját. A katedrán két egyenruhás katonatiszt ült. Fejüket egyszerre fordították az ajtó felé.

- Ha netán be akarnának sorozni, közlöm, hogy már voltam katona - jelentette ki rögtön Indy.

Marcus Brody Indyt is helyel kínálta.

- Indiana! Szeretném, ha megismerkednél Musgrave ezredes úrral és Eaton őrnagy úrral. Az urak Washingtonból jöttek hozzád.

- Örülünk, hogy megismerhetjük - szólalt meg Eaton.

- Már sokat hallottunk önről, Jones professzor. Tudjuk, hogy a régészeti tudományok doktora, a régi tudományok szakértője, és ritka leletekre tett szert.

- Ez többé-kevésbé stimmel, főleg az első kétő - hagyta rá Indy.

- Minket viszont épp a harmadik hozott ide... - folytatta az őrnagy.

Indy Brodyra sandított, aki már meg is szólalt:

- Szilárd meggyőződése, hogy Jones professzor a múzeumunk számára végzett munkája során szigorúan betartja a régészeti kincsek

védelmére vonatkozó nemzetközi egyezmények irányelveit.

- Hogyne, kétségkívül - bólintott rá Eaton őrnagy,

Musgrave vette át a szót:

- Az ön tehetsége igen szerteágazó, professzor úr.

Indy egy bizonytalanul szabadkozó kézmozdulatot tett. Mit akarhatnak ezek?

- Ha jól tudom, ön Abner Ravenwood professzor tanítványa volt a chicagói egyetemen - folytatta Eaton,

- Igen.

- Nincs tudomása arról, hol tartózkodhat jelenleg a professzor?

Ravenwood... A név hallatán emlékek rohanták meg Indyt, és olyan gondolatok rajzottak a fejében, amelyeknek csöppet sem örült.

- Csak kósza híreket hallottam. Olyasmit, hogy Ázsiában van. Biztosat nem tudok.

- Tudomásunk szerint ön elég közel állt hozzá - mondta Musgrave.

- No igen... - dörzsölte Indy az állat. - Jóban voltunk... De már évek óta nem láttuk egymást. Sajnos egy kissé eltávolodtunk egymástól. - „Kissé eltávolodtunk.” De finoman fogalmazol,

gondolta. Hiszen megszakadt köztünk minden kapcsolat. Marion jutott az eszébe: kínos emlék, amelyet máig sem sikerült még száműznie a gondolataiból. Marion Ravenwood, a csodálatos szemű lány.

A tisztek összesúgtak, láthatólag megegyeztek valamiben. Majd Eaton ünnepélyesen fordult felé.

- Amit most mondunk, kérem, kezelje bizalmasan.

- Magától értetődik - bólintott Indy. Ravenwood... Hogy jön ide az öreg? És mikor böki ki végre már valamelyikük, miről is van szó tulajdonképpen?

Musgrave vette át a szót:

- Tegnap az egyik európai állomásunk lehallgattott egy német közleményt, amelyet Kairóból küldtek Berlinbe. A hír érdekes információkat tartalmaz, és az Egyiptomban működő német ügynökök nagy fontosságot tulajdonítanak neki.

Musgrave Eatonre pillantott, várva, hogy ő folytassa a történetet; mintha egyszerre mind-egyikük csak egy bizonyos adag információt közölhetett volna.

És Eaton folytatta:

- Nem tudom, mondok-e azzal önnek valami

újat, Jones professzor, hogy az elmúlt két évben a nácik régészeti expedíciókat indítottak a világ minden tájára...

- Nem került el a figyelmemet.

- Helyes. A jelek szerint lázasan kutatnak mindenféle kultikus jellegű műtárgy után. Hírszerzőinkjelentették, hogy Hitler megszállottan vonzódik az okkultizmushoz. Tudomásunk szerint még személyi jövőmondót is tart. No, de nem ez a lényeg. Minden jel arra mutat, hogy valami rendkívül titkos ásatást folytatnak a Kairó melletti sivatagban.

Indy unottan bólintott. Úgy érezte, mindjárt elalszik. Ő is hallott már arról, hogy Hitler látnoktól akarja megtudni a jövőt, ólomból akar aranyat csinálni, varázsitalokat kotyvasztó sarlatánokat csődít maga köré és így tovább. Bármit bemesélhetnek neki, gondolta; minél nagyobb a képtelenség, a bajszos kis őrült annál inkább ráharap.

Musgrave egy papírt húzott elő az aktatáskájából. Átfutotta, majd megszólalt:

- Ez az a bizonyos közlemény. A sivatagban folyó tevékenységről van benne szó, ám mi nem tudunk mit kezdeni vele. Gondoltuk, talán önnek többet mond.

Átnyújtotta a papírt Indynek. Ez állt rajta:
*TANISZI MUNKÁLATOK FOLYAMATBAN. MEG-
SZEREZNI RÉ PÁLCÁJÁNAK CSÚCSDÍSZÉT,
ABNER RAVENWOOD, USA.*

Indy kétszer is elolvasta; másodszorra már kristálytisztá volt előtte minden. Egyszeriben felélénkült, fejében rajzottak a gondolatok. Fölállt, Brodyra nézett: - A nácik megtalálták laniszt - mondta, mintha maga se hinné.

Brody elkomorult és elsápadt.

Eaton szólalt meg.

- Elnézést, nem értem. Mi az a lanisz? Mi van ott?

Indy lesétált a katedráról, az ablakhoz ment; gondolatai egymást kergették. Kitérta az ablakot, és nagyokat lélegzett: a friss levegő jól esően járta át tüdejét. Tanisz... Re pálcája... Ravenwood... Eszébe jutottak a régi legendák, mesék, történetek. Fejében rajzott mindaz a tudás, a rengeteg adat, amit az évek során elraktározott, olyan ellenállhatatlan erővel, hogy szinte szétfeszítette a koponyáját: szerette volna minél hamarabb kiadni magából az egészet. Csak lassan, csillapította magát. Szép lassan magyarázd el nekik, hogy meg is értsék. Összeszedte magát, és a tisztek felé fordult:

- Nem tudom, lehet, hogy önöknek sok minden érthetetlen abból, amit elmondok. Nem biztos; minden attól függ, tudnak-e hinni benne. No de mindenesetre az elején kezdem, rendben?

- Megállt, nézte a két tiszt szenvtelen arcát. - Tanisz városa az eltűnt frigyláda egyik feltételezett lelőhelye.

Musgrave közbekérdezett:

- Frigyláda? Miféle frigyláda?

Indy igyekezett nyugodtan válaszolni:

- A bibliai frigyláda. Az a láda, amelyben a zsidók a tízparancsolatot hordozták.

Most Eaton szakította félbe:

- Egy pillanat. Azt a bizonyos tízparancsolatot?

- Pontosan. Az eredeti kőtáblákat, azokat, amelyeket Mózes hozott le a Hóreb hegyéről. És amelyeket összetört, mikor látta a zsidók romlottságát. Amíg ő odafönt volt a hegyen, és Isten megmutatta neki a törvényt, a népe orgiákat rendezett és bálványokat emelt. Erre ő feldühödött, és összetörte a kőtáblákat. Eddig érthető?

A tiszteknek arcizma se rezzen. Indy szeretett volna rájuk is átragasztani valamit abból a lelkesedésből, ami rajta mindinkább elhatalmasodott.

- Ekkor a zsidók a széttört kőtáblák darabjait berakták a frigyládába, és ezt aztán magukkal hordozták minden hová. Mikor megtelepedtek Kánaánban, a frigyládát Salamon templomában helyezték el. Évekig ott volt... aztán eltűnt.

- Hova lett? - kérdezte Musgrave.

- Senki se tudja, hogyan és mikor tűnt el. Brody nyugodtabban tudott beszélni, mint Indy, hát ő vette át a szót:

- Krisztus előtt 926-ban egy egyiptomi fáraó elfoglalta Jeruzsálemet. Lehetséges, de mondom: csak lehetséges, hogy ő vitte magával Tuniszba...

Indy közbevágott:

- .. ahol állítólag egy titkos kamrában rejtette el, amit a Lelkek Kútjának neveztek.

Csönd szállt a teremre.

Aztán Indy szólalt meg:

- Legalábbis a legenda így tartja. Annyi biztos, hogy minden idegen, aki valamiképp a frigyláda közelébe került, rosszul végezte. Nem sokkal azután, hogy az a bizonyos fáraó visszatért Egyiptomba, egy évig tartó homokvihar tört ki, és lanisz városát eltemette a sivatag.

- A szokásos átok - jegyezte meg Eaton.

Indyt bosszantotta ez a szkeptikus hidegvérűség.

- Fogjuk rá - mondta, türelmet erőltetve magára. - De Jerikó bevételekor a zsidó papok hét napon át hordoztak a frigyládát a város körül, mire a városfalak leomlottak. Mikor pedig a filiszteusok állítólag elragadták a ládát, mindenféle bajt zúdítottak magukra, ellenük fordult minden; fekélyek, kelések lepték el őket és így tovább.

- Ez kétségtelenül roppant érdekes - mondta Eaton. - De visszatérve a tárgyra, hogyan kerül egy amerikai tudós neve a nácik táviratába?

- Nincs régész, aki nála többet tudna Taniszról - felelte Indy. - Tenisz volt a rögeszméje. Néhány onnan származó leletet is felkutatott, de magát a várost sosem találta meg.

- No de személy szerint iránta miért érdeklődnének a nácik? - kérdezte Musgrave.

Indy nem felelt azonnal.

- Én azt hiszem, a nácik az egyiptomi napisten, Ré pálcájának a csúcsdíszét keresik. És úgy gondolják, Abnernél van.

- Ré pálcája?... - kérdezett rá Eaton. - Már megbocsásson, nekem ez az egész kissé ködös.

Musgrave, aki láthatóan kezdett jobban érdeklődni az ügy iránt, előrehajolt a székén.

- Lerajzolom önöknek - mondta Indy. A táblához lépett, és széles mozdulatokkal rajzolni kezdett. Miközben egy hosszú krétavonallal kettéosztotta a táblát, lelkesen magyarázott:

- A Ré-pálca feltehetően kulcsfontosságú a frigyláda hollétének kiderítéséhez. Szó ami szó, elég ravaszul kifundálták. Tulajdonképpen egy hosszú, mintegy hatlábnyi pálcáról van szó, de a pontos méreteit senki sem ismeri. Az viszont biztos, hogy a csúcán egy nap alakú dísz van, középen egy kristállyal. Eddig világos? Nos, szóval, elkészült ez a bot, és volt a városban egy úgynevezett térképterem, ahol Tanisz miniatűr makettjét őrizték. Ennek a szobának egy adott pontján le kellett szűrni ezt a pálcát, és akkor egy bizonyos napszakban a napsugár a csúcsdísz kristályán áthaladva pontosan a Lelkek Kútját világította meg a maketten.

- Vagyis a frigyláda rejtekhelyét - mondta Musgrave.

- Pontosan. Nos, hát ezért kell a náciknak a csúcsdísz. És ezért említik a táviratban Ravenwoodot.

Eaton fölállt, és nyugtalanul járkált föl-alá a teremben.

- No és mondja csak, tulajdonképpen hogy néz ki ez a frigyláda?

- Megmutatom. - Indy végigment a termen, pár pillanatig keresgélt a könyvespolcon, aztán lekapott egy könyvet, és lázas lapozgatásba kezdett, amíg meg nem talált egy nagy, színes ábrát. Megmutatta a két katonatisztnek. Némán bámulták az illusztrációt, amely egy bibliai csatajelenetet ábrázolt. Ezen az izraeliták serege éppen győzelmet arat az ellenség fölött: első soraikban két férfi a frigyládát cipeli, egy hosszúkás, aranyozott ládát, amelyen két kerub trónol. A láda négy sarkán egy-egy fémgyűrű, ezeken bújttatták át a tartórudakat. Maga a frigyláda is megdöbbenően szép, de még érdekesebb a képen az a tündöklő fehér fénysugár, amely a kerubok szárnyaiból csap ki, s földöntúli rémületet keltve menekülésre kényszeríti az ellenséget.

Musgrave fel is figyelt rá:

- Mondja csak, professzor úr, mi lehet az, ami a szárnyakból kiáramlik?

Indy megvonta a vállát:

- Hát azt nem lehet tudni. Fény? Tűz? Isten

haragja? Mindenesetre ez a valami állítólag hegyeket döntött le, egész vidékeket tett pusztassággá. Mózes azt mondta, hogy azt a sereget, amely a frigládát hordozza maga előtt, nem lehet legyőzni.

Indy látta, hogy Eaton továbbra is fapofával ül a helyén. Ennek az alaknak nincs fantáziája, gondolta. Ez az életben nem jön soha tűzbe semmitől. Eaton egykedvűen bámulta a képet. Látszott rajta, hogy egy szót se hisz el az egészről. Kocka fejű katona, gondolta Indy.

Musgrave szólalt meg:

- No és ön hogy vélekedik a frigládának erről a... erről az úgynevezett „haragjáról”, professzor úr?

- Hát, ahogy az imént mondtam, minden attól függ, mennyire tud hinni az ember; hajlandó-e elfogadni, hogy a mítosznak lehetett valami valóságalapja.

- Ön kerülgeti a forró kását, professzor úr... - mondta Musgrave mosolyogva.

- Csak próbálok előítéletek nélkül gondolkozni - felelte Indy.

Eaton fölnézett a képről.

- Egy ilyen eszelős, mint Hitler... Róla igazán feltételelezhető, hogy komolyan hisz ebben a bi-

zonyos sugárban, igaz? Lehet, hogy beveszi az egész maszlagot.

- Lehet - mondta kurtán Indy. Hirtelen elfogta az ismerős, izgató előérzet, a szíve hevesebben vert. Tanisz, az eltemetett város... A Lelkek Kútja... A frigyláda... Zene volt ez a fülének, csábító szirénda.

- Talán azt képzei, hogy ez a frigyláda az ő hadseregét is legyőzhetetlenné teszi - mondta Eaton, inkább csak magának, mint a többieknek. - Világos. Ha beveszi ezt a dajkamesét, ez már lélektani előny, legalábbis neki.

- Van még valami - szólalt meg Indy. - A legenda szerint a frigyládát az igazi Messiás eljövetelekor fogják megtalálni.

- Igazi Messiás... - mondta tűnődve Musgrave.

- Hitler pedig valószínűleg pontosan annak képzei magát - jegyezte meg Eaton.

A teremben ismét csend lett. Indy az illusztrációt nézte: a tüzes fénynyaláb hatalmas erővel kicsap a kerubok szárnyából, és megperzseli a menekülő ellenséget. Minden erőnél hatalmasabb erő. Szó le nem írhatja. Egy pillanatra behunyta a szemét. Mi van akkor, ha tényleg igaz? Ha csakugyan létezik ez az erő? Na jó, próbálj józanul gondolkozni, olyan hideg fejjel, mint

Eaton: te se láss benne többet egy régi mesénél, amelyet egy pár babonás vagy épp a babonát jól értő ember terjesztett. Megfélemlítő taktikai húzás az ellenséggel szemben, amolyan lélektani hadviselés. De akkor is, van benne valami, ami mellett nem mehetsz el szó nélkül, nem intézheted el egyszerűen egy legyintéssel.

Musgrave hangjára nyitotta ki a szemét:

- Köszönjük, ön igen sokat segített nekünk. Reméljük, máskor is fordulhatunk önhöz, ha a szükség úgy hozza.

- Bármikor, uraim. Bármikor rendelkezésükre állok - felelte Indy.

Mindenki sorra kezet rázott mindenkivel, aztán Brody kikísérte a tiszteket. Indy magára maradt az üres teremben. Becsukta a könyvet. Egy percre még elgondolkozott, de közben próbált erőt venni izgatottságán. Egyre csak az járt a fejében: a nácik megtalálták Taniszt...

- Remélem, nem hoztalak kínos helyzetbe Brody előtt - mondta Susan. - Ugye nem csináltam túl... nyíltan?

- Dehogy - nyugtatta meg Indy.

Egymás mellett ültek Indy faházának zsúfolt nappalijában. A szoba utazások, ásatások emlékeivel volt tele, agyagedényekkel, parányi szob-

rokkal, térképekkel, földgömbökkel - olyan zűrzavarosán, gondolta néha Indy, ahogy az egész életemet éltem.

A lány átkulcsolta föl húzott térdét, és ráhajtotta a fejét. Akár egy macska, gondolta Indy. Egy elégedett kismacska.

- Szeretem ezt a szobát - mondta a lány. - Az egész házat szeretem... de legjobban ezt a szobát.

Indy fölkel a díványról, és zsebre dugott kézzel járkált föl-alá a szobában. Maga se tudta, miért, de most terhére volt a lány. Amikor Susan beszélt, Indy időnként oda se figyelt. Csak a hangja jutott el a füléig, szavai értelme már nem. Italt töltött magának, belekortyolt, aztán fölhajtotta az egészet; jólesően perzselte belülről, mintha gyomrába tűzne a napsugár.

- Hol jár az eszed, Indy? - szólalt meg Susan.

- Hol járna?

- Nem tudom. Csak látom, hogy valahol másutt.

Indy bekapcsolta a rádiót, amelyben valaki agyonüthetetlenül reklámozott valamit, de hogy mit, az sem jutott el Indy agyáig. A lány tovább tekerte a keresőt, tánczene szólalt meg. Hogy hol jár az eszem? - gondolta Indy. Messzebb, mint

sejtenéd. Sok-sok mérföldre innen. Tengereken, kontinenseken, évszázadokon túl. Ravenwood jutott az eszébe, az utolsó beszélgetésük, az öregember félelmetes dühkitörése. A csalódás és a szégyen szomorúsága fogta el ettől az emléktől: megnyerte valakinek a bizalmát, és ez a bizalom egyszerre semmivé lett.

- Marion beléd bolondult, te pedig visszaéltél ezzel! Huszonnyolc éves vagy, állítólag felnőtt ember, és kihasználtad egy kislány buta fellángolását! Az ujjad köré csavartad, visszaéltél vele, hogy azt hitte, szerelmes beléd!

- Indy, ha terhedre vagyok, elmegyek - mondta Susan. - Ha egyedül akarsz lenni, csak szólj, én megértem.

- Dehogyan. Szó sincs róla. Maradj csak.

Lépések koppantak a verandán, majd kopogtatnak az ajtón.

Indy kiment az előszobába; látta, hogy Marcus Brody áll az ajtó előtt. Titokzatosan mosolygott, mint aki valami jó hírt tartogat.

- Nem vártalak, Marcus - szólalt meg Indy.

- Szerintem nagyon is vártál - mondta Brody, belépve az ajtón.

- Menjünk a dolgozószobába, jó?

- Miért nem a nappaliba?

- Nem vagyok egyedül.

- Ja, az más.

Beléptek a dolgozósobába.

- Na, bökd ki, mi van? - sürgette Indy.

Brody szélesen elvigyorodott.

- Azt akarják, hogy kaparintsd meg a frigládát a nációk elől.

Indy egy pillanatig meg se tudott szólalni. A diadal mindent elsöprő érzése öntötte el. A frigláda! Mikor megszólalt, csak ennyit mondott:

- Azt hiszem, egész életemben erre vártam.

- Megtárgyalták a dolgot odafont Washingtonban. Aztán megint jelentkeztek nálam. Téged akarnak küldeni, Indiana. Személy szerint téged.

Indy leült az íróasztalhoz; üres poharába bámult, majd körbejártatta tekintetét a szobán. Furcsa érzés rohanta meg: itt már nem könyvekről, cikkekről, térképekről van szó. Több ez, mint spekuláció, akadémikus vita: a szavakat, a képeket fölváltja a kézzel fogható valóság. Brody törte meg a csendet:

- No persze ők katonafejjel gondolkoznak, és abba nem fér bele ez a história a frigláda csodás erejéről meg hasonlókról. A mitológiára nem vevők. No de hát, mondom, ők katonák,

és a katonák ugyebár szeretik magukról azt képzelni, hogy mindkét lábukkal szilárdan állnak a földön. A frigyláda nekik - próbálom pontosan idézni - a „történelmi és kulturális jelentősége” miatt kell, meg azért, hogy „egy ilyen felbecsülhetetlen értékű tárgy ne kerüljön egy fasiszta rendszer tulajdonába”. Ezt mondták, vagy valami ilyesmit.

- Az indokaik engem nem érdekelnek - mondta Indy.

- Mellesleg rendesen meg is fizetnek...

- A pénz se érdekel, Marcus. Nekem a frigyláda azt a megfoghatatlan valamit jelenti, ami az egész régészkedésben vonz. Tudod jól, mondtam már neked: a történelem titkai érdekelnek. És ezek a titkok éppen arra várnak, hogy felfedezzék őket. Az indokaik ennyit sem izgatnak, se a pénzük - ismételte meg Indy, és pattintott egyet az ujjával.

Brody megértően bólintott.

- A frigyláda, mondanom se kell, a múzeumba kerül - mondta.

- Magától értetődik.

- Ha egyáltalán létezik... - tette hozzá józanul Brody. - Ne tápláljunk túlzott reményeket. Indy fölállt.

- Először is Abner Ravenwoodot kell megtalálnom. Logikailag ez az első lépés. Ha a csúcspdíz Abnernél van, meg kell szereznem, mielőtt a németek kezébe kerülne. Érted, ugye? Ha nincs meg a csúcspdíz, nincs meg a frigláda sem. Tehát az első kérdés: hol van Abner? - Végre ráébredt, mennyire hadar; egy pillanatnyi szünetet tartott.

- Azt hiszem, tudom, hol kezdjem keresni...

- Sok idő telt el azóta, Indiana. Változnak a dolgok... Indy értetlenül pillantott rá. „Változnak a dolgok - ez kicsit sejtelmesen hangzott. Aztán rájött, hogy Brody Marionra céloz.

- Talán már nem is haragszik rád - mondta Brody. - No persze az ellenkezője is elképzelhető. Akkor viszont megtörténhet, hogy nem akarja odaadni neked a csúcspdízt. Már ha tényleg nála van.

- Reméljük a legjobbakat.

- Optimista vagy?

- Nem mindig. A túlzott optimizmus néha végzetes lehet.

Brody szótlanul járkált föl-alá a szobában, bele-belelapozott egy-egy könyvbe. Aztán szigorúan nézett Indyre:

- Légy óvatos, Indiana, hallod?

- Én mindig az vagyok.

- Kivéve, amikor elveszted a fejedet. Te is épp olyan jól tudod, mint én. De ugye azt is tudod, hogy ez a frigyláda most más, mint az eddigiek? Nagyobb munka. És veszélyesebb. - Brody becsapta a kezében levő könyvet, mintha ezzel akart volna nyomatékot adni a szavainak.

- Én nem vagyok olyan szkeptikus, mint ezek a katonák: én igenis hiszem, hogy a frigyláda titkokat rejt. Méghozzá veszélyes titkokat.

Indy első gondolata az volt, hogy viccel üti el a témát. De ahogy Brodyra nézett, látta, hogy a pillanat nem alkalmas erre. Marcus szavait az őszinte aggodás diktálta.

- Nem akarlak elveszíteni, Indiana - folytatta Brody, még az előbbinél is melegebb hangon.

- Ennyit a frigyláda sem ér. Érted?

Kezet szorítottak.

Indy érezte, hogy Brody tenyere verejtéktől nyirkos.

Indy magányosan virrasztóit késő éjszakáig; nem tudott aludni, nem tudta megfékezni száguldó gondolatait. Fel-alá járkált a kis ház egyik szobájából a másikba, kezét ökölbe szorította izgalmában. Vajon segít-e neki Ravenwood ennyi év után? Vajon odaadja-e a csúcsdísz, feltéve, hogy egyáltalán nála van? S hátra-

van még egy kérdés. Vajon Marion az apjával van-e még?

Egyik szobából a másikba ténfergett, míg végül letelepedett a dolgozószobában. Lábát föltette az asztalra, és elnézte a szobában összezsúfolt tárgyakat. Egy pillanatra lehunyta a szemét, várta, hogy kitisztuljanak a gondolatai. Fölállt, és az egyik polcról leemelte Ravenwood régi naplójának egy példányát: az öregtől kapta, amikor még jóban voltak. Beleolvasott: a lapokon egyik kudarc leírása követte a másikat. Egy ásatás se váltotta be a hozzá fűzött reményeket: Ravenwood a legjobb esetben is csak halvány nyomokat talált, amelyek a frigyláda hollétére utalhattak. Ez pedig, ha lehet, rosszabb volt a semminél is: kevés a további kutatáshoz, annál viszont több, hogy megszűnhesen a kínnó vágyakozás. Egy megszállott kutatásra ösztökélő rögeszme körvonalaódott ezeken a lapokon, szűnni nem akaró hajsza egy tárgy után, amelyet a jelek szerint eltemetett az idő. De a tárgy, a frigyláda képe, ott lüktetett a kutató tudatában, betöltötte a levegőt, amelyet beszívott. Indy most teljesen meg tudta értem az öreg rögeszmés elszántságát, kételyt nem ismerő hitét, azt a gyötrő és mámorító vá-

gyat, amely országról országra, egyik remény-
től a másikig hajszolta. Erről sokat meséltek a
lapok - de a csúcsdíszről egy szót sem. Semmit.

A napló utolsó bejegyzésében Nepálról esett
szó, egy ottani ásatás tervéről. Nepál... A Hi-
malája a föld legzordabb vidéke, gondolta Indy.
Mindenesetre jó messze esik Egyiptomtól, ahol
a németek kutatnak. Lehet, hogy Ravenwood
rábukkant valamire, új nyomot talált, amelyen
elindulhatott a frigyláda felé. Lehet, hogy Ta-
nisz legendájából egy szó se igaz. Minden lehet,
de semmi se biztos.

Nepál. Ott kell elkezdni.

Onnan pedig...

Még egy kicsit lapozgatta a naplót, aztán be-
csukta. Szerette volna tudni, hogyan fogadja
majd Abner Ravenwood. No meg Marion.

BERCHTESGADEN,
NÉMETORSZÁG

Dietrich feszengett René Belloq társaságában. Nem is annyira a franciával szembeni bizalmatlanság okozta ezt, az az érzése, hogy Belloq szinte mindent egyformán cinikus nemtörődomséggel kezel, pontosabban lekezel, hanem inkább Belloq egyéniségének különös sugárzása feszélyezte: az emberek, ki tudja miért, kedvelni akarták ezt a franciát, akaratukon kívül vonzódtak hozzá.

A két férfi a berchtesgadeni rezidencia egyik előszobájában ült; Dietrich most járt először a Führer sasfészkében, s ez némi elfogódottsággal, már-már áhítattal töltötte el. Belloqon viszont semmi ilyesmi nem látszott: fesztelenül elnyúlt karosszékeben, hosszú lábait kinyújtotta. Olyan nemtörődöm könnyedséggel terpeszkedett el, mintha csak egy olcsó francia kávéházban üldögélne, például abban, amelyikben Dietrich Marseille-ben rátalált. Ez semmit se tisztel, gondolta Dietrich. Nem érzi át az ügy fontosságát. A régész viselkedése határozottan ingerelte.

Hallgatta, amint egy óra ütni kezd; a harangjáték csilingelése elgyönyörködtette, Belloq föl-sóhajtott, keresztbe vetette a lábát, s a karórájára pillantott.

- Mire várunk, Dietrich? - kérdezte.

Dietrich önkéntelenül suttogóra fogta a hangját:

- Arra, hogy a Führernek legyen ideje fogadni minket. Azt hiszi, Belloq, nincs neki fontosabb dolga, minthogy holmi régiségekről társalogjon magával?

- Ez nem „holmi régiség” - horkant föl Belloq, és lesújtó pillantást vetett a német felé. Hogy ezek mennyire nem tudnak semmit, gondolta. Mennyire nem értik a történelmet... Sosem azzal törődnek, amivel kellene: irdatlan diadalíveket emelnek, parádéztatják a katonáikat, csak arra nem jönnek rá, hogy mesterségesen nem teremthetik meg a történelem áhíthatát. Azt csak maga a történelem teremtheti meg, az ember nagyravágyó mesterkedései soha. A frigyláda... Már a pusztá gondolat is, hogy rátalálhat a frigyládára, türelmetlenné tette. Egyáltalán, miért kell ezzel a nyomorult kis szobafestővel beszélnie? Miért kell társalgásra fecsérelnie a drága idejét, amikor Egyiptomban már megkezdődött az ásatás? Végére is mi újat

tudhat meg Hitlertől? Semmit, gondolta. A világon semmit. Végighallgathat egy fellengzős beszédet, pufogó frázisokkal a Birodalom nagyságáról. Meg hogy a frigyláda, ha létezik, csak Németországot illeti.

Ugyan mit tudnak ezek?

A frigyláda valójában nem illet egyetlen országot se. Ha csakugyan rejt titkokat, ha benne lakozik az az erő, amelyről annyit beszélnek, csak az ő, Belloq, akinek meg kell találnia, akinek fel kell tárnia a titkot. És ha egyáltalán létezik az az erő, akkor nem ez a mániákus az, aki itt ül, ennek a hegyilaknak valamelyik szobájában, és őt Belloqot várakoztatja, akinek a kezébe lehetne adni. Türelmetlenül felsóhajtott, és fészkelődött székében.

Fölállt, az ablakhoz sétált, kinézett: tekintete végigsiklott a hegyeken, de szinte nem is látta őket. Arra a pillanatra gondolt, amikor majd felnyitja a ládát, belepillant, s meglátja azoknak a kőtábláknak a darabjait, amelyeket Mózes hozott le a Hóreb hegyéről. Maga előtt látta a saját kezét, amint felemeli a láda fedelét, hallotta a saját hangját - s ezután elérkezik a felfedezés nagy pillanata.

Egész élete legnagyobb pillanata lenne ez:

nincs az a jutalom, az a kitüntetés, amely felérne a frigládával. Mikor megfordult, a tekintete találkozott a Dietrichével. A német figyelmét nem kerülte el, hogy Belloq szeme különösen csillog, ajkán mosoly bujkál: mintha egy olyan viccen nevetne, amelyet egyedül ő ismer, és nem is akar megosztani másokkal. Megint sóhajtott, mennyire nem bízik a franciában - de hát ez a Führer ügye, a Führer akarta a legjobb szakembert, a Führer ragaszkodott René Belloqhoz.

Ismét ütött az óra. Negyedóra telt el. Valahol az egyik folyosón lépések kopogtak. Belloq egy francia káromkodást morzsolt el a fogai közt. - Mégis, meddig kell még itt várnunk? - kérdezte.

Dietrich megvonta a vállát.

Belloq fölcsattant: - Nehogy azt akarja nekem bemesélni, hogy a Führer másképp méri az időt, mint mi, közönséges halandók! Vagy talán neki saját külön időszámítása van? Azt hiszi, ő az időt is jobban ismeri bárki másnál? - Belloq ingerülten legyintett, majd gúnyosan elmosolyodott.

Dietrich idegesen fészkelődött: tudta, hogy a szobában lehallgatókészülékek vannak, és Hit-

ler, ha akarja, minden szót hall ebből az esztelen locsogásból. Szemrehányóan kérdezte:

- Maga semmit se tisztel, Belloq?

- Elmondhatnám, hogy mit tisztelek, Dietrich; csak kétlem, hogy maga megértene.

Mindketten elhallgattak. Belloq visszament az ablakhoz. Minden itt elfecsérelt perc százszorta hasznosabban telne Egyiptomban, gondolta. Riadtan döbönt rá, hogy valóban milyen fontos az idő: az ásatásnak híre megy, nem lehet örökre titokban tartani. Csak abban reménykedett, hogy a németek biztonsági szolgálata jól működik.

Ismét a némethez fordult:

- Tulajdonképpen még nem magyarázta el pontosan, hogyan fogják megtalálni a csúcspontot. Pedig ezt tudnom kell.

- Megtettük a megfelelő lépéseket - felelte Dietrich. - Elküldtük az embereinket...

- Miféle embereket, Dietrich? Van köztük régész is?

- Hát... az nincs...

- Gengszterek, mi? Bérgyilkosok...

- Szakemberek.

Csak hogy nem régész szakemberek. Hon-

nan fogják tudni, hogy az igazi csúcsdíszet találták-e meg, és nem valami hamisítványt?

Dietrich elmosolyodott.

- A siker titka az, hogy tudjuk, hol keressük, Belloq. Nem elég azt tudni, hogy mit keresünk.

- Ravenwood nem egykönnyen enged a nyomásnak...

- Ki beszélt nyomásról?

- Anélkül is tudom, hogy szükség lesz rá. Tudja, vannak dolgok, amelyekben igazán nem vagyok finnyás, sőt, nem tagadom, épp ellenkezőleg. ..

Dietrich bólintott. Ismét közeledő léptek hallatszottak. Mindketten felkapták a fejüket. Kinyílt az ajtó. Egy hadsegéd lépett be, fekete egyenruhában, amitől Dietrichben ismét feltámadt az ellenszenv. A gyászhuszár egy szót se szólt, csupán egy kurta fejmozdulattal jelezte, hogy kövessék.

Belloq elindult az ajtó felé. Most bebocsáttunk a kegyhelyre, gondolta. A legbenső szentélybe, ahol a kis mitugrász szobafestő a történelem letéteményesének álmodja magát, miközben fogalma sincs arról, mi is valójában a történelem. Az igazi történelem az, ami Belloqot is mámorossá tette... Ennek a történelem-

nek egyik legnagyobb titka ott fekszik eltemetve az egyiptomi sivatagban. Ha szerencsém van, gondolta Belloq. Ha...

Dietrich mellette lépkedett. Láthatólag ideges volt, az arca olyan sápadt, mintha a tőle telhető legnagyobb méltósággal masírozna a saját kivégzésére.

Belloq kajánul eljátszadozott ezzel a gondolattal.

NEPÁL

A DC-3-as hófödte hegycsúcsok fölött repült; úgy hasított bele a sűrű felhőtömbök falába, mint kés a vajba. A szárnyak végét az utasfülkéből alig lehetett látni, a mozdulatlannak tűnő felhők alig karnyújtásnyira voltak a gép testétől.

Jókora út ez, gondolta Indy az ablakon kibámulva, és jó sokáig is tart: előbb keresztül az Egyesült Államokon San Franciscóba, onnan a Pan Am kínai járatán - egy csomó leszállással - Hongkongban, aztán egy rozoga kávédarálóval Sanghajba, s most végül ezzel az élemedett masinával Katmanduba.

Indy megborzongott, amint maga elé képzelte a Himalája fagyos, kopár világát: a nyaktörő szirteket, a térképen sem szereplő vízmosásokat, völgyeket, a mindent vastagon belepő havat. Ennél zordabb vidéket elképzelni se lehet, és mégis, itt is élnek, szeretnek, dolgoznak emberek. Indy becsukta a könyvet - Abner Ravenwood naplóját -, és körülnézett a gépen. Benyúlt a kabátja belső zsebébe, és megtapogatta a vastag pénzköteget, amelyre Marcus Brody

azt mondta: előleg az Egyesült Államok hadserégétől a medve bőrére. Több mint ötezer dollár volt nála; gondolta, ezzel talán Abner Ravenwoodot is jobb belátásra tudja bírni, ha még nem enyhült volna meg irányában. Egy kis kenőpénz... Az öreg minden valószínűség szerint pénzszűkében van, hiszen semmi hivatalos megbízást nem kapott - Indy legalábbis nem hallott róla. Biztos végigjárta az elmúlt években a kutatók kálváriáját: kilincselnie kellett, hogy anyagi támogatást szerezzen az ásatásaihoz. Sorra kellett járnia minden elképzelhető helyet, hogy alamizsnát kunyeráljon. Ehhez képest őt rongy... Indy csak most döbbsent rá, hogy ennyi pénz még soha életében nem volt a kezében. Határozottan kínosan érezte magát emiatt. Mindig nagyvonalúan bánt a pénzzel; amit megkeresett, legalább olyan gyorsan el is költötte.

Behunyta a szemét; azon töprengett, vajon Mariont az apja mellett találja-e még. Végül arra a következtetésre jutott, hogy ez aligha valószínű. Marion időközben felnőtt, éli a saját életét, talán még férjhez is ment, s most bizonyára ott-hon van, valahol Amerikában. Na és ha nem? Ha az apja mellett maradt? Akkor mi lesz? Egy-

szeriben elment a kedve attól, hogy szemtől szembe találkozzék Ravenwooddal.

De hát az, amiért tartott a találkozástól, régen történt... Azóta biztos megváltozott minden.

Biztos? Egyáltalán nem. Ha valaki olyan macacs, mint Ravenwood... Akkor az nem felejt. És ha egy kollégája elcsavarta a lánya fejét, akkor tartja a haragot, nem bocsát meg egyhamar. Indy felsóhajtott. Egy apró botlás volt az egész, gondolta. Miért is nem tudtál jobban vigyázni? Miért vesztetted el a fejedet? Miért kezdtél ki egy ilyen csitrivel? Igen ám, csak hogy akkor egyáltalán nem látszott csitrinek: minden szemvillanása érett nőre vallott, és nem egy ábrándos bakfisra.

No mindegy, most már nem érdemes ezen rágódni. Fontosabb dolgokkal kell törődnie. Nepál csak az első állomás Egyiptom felé.

Indy érezte, hogy a gép ereszkedni kezd: előbb alig észrevehetően, majd ahogy a leszállópályához közeledett, egyre határozottabban. Hunyorgó fényeket látott a hólepte pusztaságon: egy város fényeit. Behunyta szemét, és nem is nyitotta ki egészen addig, amíg nem hallotta, hogy a kerekek a földhöz ütődnek, s a gép nagyokat döccenve gurul a reptér talaján. Begurul-

tak a repülőtér épületéig, amely jószerivel nem volt más, mintegy e célra berendezett hangár. Indy fölkászálódott, összeszedte a papírjait, könyveit, az ülés alól előhúzta csomagját, és elindult a gép ajtaja felé.

Indiana Jones nem vette észre a nyomában haladó ballonkabátos férfit, aki Sanghajban szállt föl a gépre, és azóta le sem vette szemét az amerikaiáról.

Metsző, csontig hatoló szél süvített végig a repülőtéren. Indy leszegett fejjel sietett a hangár felé, egyik kezével viharvert kalapját szorította a fejére, a másikkal a vitorlavászon csomagját fogta. Bent az épületben sem volt sokkal melegebb, a „fűtést” csak az összezsúfolódott tömeg kipárolgásai szolgáltatták. A vámvizsgálat formaságain gyorsan átesett, de ekkor megrohanták a koldusok: sánta, vak, béna gyerekek, és a felnőttek: megállapíthatatlan nemű, összeasszott emberi roncsok. Ráakaszkodtak, rimánszkodtak, kántáltak, de Indynek már épp elég kollussal volt dolga szerte a világon, és jól tudta. - nem tanácsos jótékonykodásba kezdenie. Utat tört magának a siserehad között, s meghökkenve látta, milyen nyüzsgő élet zajlik a hangárban. Legalább annyira volt ez a piac is, mint

amennyire repülőtér vagy istálló, és mindegyiknek meglehetősen eleven és lármás. Az egyik sarokban borjúmirigyet sütöttek, máshol valamilyen kockajáték folyt nagy ordítózás közepette, az egyik falnál öszvéreket - megadóan sorakozó, csont és bőr jószágokat - árvereztek, amelyek üveges szemmel meredtek a hadonászó, kiabáló sokaságra. Indy határozott léptekkel törtetett kifelé; a koldusok közül már csak a legrámenősebbek maradtak a sarkában. Elhaladt a pénzváltók pultjai előtt, amelyek után ismeretlen gyümölcsöket és zöldségeket kínáló árusok standjai sorakoztak; látott szőnyeget, kendőket, jakbőrből készült ruhákat, sosem kóstolt ételek és italok szaga csapta meg, az orrát hányingert keltő elegyet alkotva a forró zsír, az émelyítő parfümök, az egzotikus fűszerek illatával. Hallotta, hogy a tömegben valaki a nevét kiáltja; megtorpant, vászonzsákjával hátrasuhintva elkergette az óbégató koldusokat, majd körülnézett, keresve, honnan szólítják. Végre megpillantotta Lin Szu oly sok év után is ismerős arcát. Utat tört magának az apró termetű kínaihoz, és erősen megrázta a kezét. Lin Szu csupa ránc arca fogatlan mosolyba dermedt; karon ragadta Indyt, és egy ajtó

felé terelte. Aztán végre kint voltak az utcán, amelyen a hegyekből süvítve lecsapó, eszelősen tomboló szél úgy söpört végig, mintha valami ősidőkben esett sérelemért állna bosszút. Behúzódtak egy rozzant kapualjba; a kínai még mindig szorosan fogta Indy karját.

- Örülök, hogy újra látom - mondta Lin Szu kissé akadozva; érezhetően nehezeire esett felleveníteni igencsak berozsdásodott nyelvtudását. - Sok év volt azóta.

- De még milyen sok - mondta Indy. - Mennyi is? Tizenkettő? Tizenhárom?

- Ahogy mondja, tizenkettő... - Lin Szu elhallgatott, és körülnézett. - Látja, megkaptam a táviratát... - Ismét elnémult: felfigyelt rá, hogy az egyik kapualjban egy árny tűnik el. - Megbocsásson kérdést, régi barátom: követi valaki?

Indy meghökkent.

- Tudtommal nem. Én nem láttam senkit.

- Nem számít. Szemek kápráznak.

Indy végignézett az utcán. Nem látott mást, csak lehúzott redőnyű kis üzleteket, egy kávéház ajtaját, amelyen petróleumlámpa halvány fénye szűrődött ki.

A kínai egy percig habozott, majd megszólalt:

- Elvégeztem tudakozódásokat, amiket kért.
- És?

- Ebben az országban nehéz híreket gyorsan szerezni. Ezt érti biztos. Nincs telefon, posta lassú. És az időjárás. A megátkozott hó teszi nehezzé. A telefon rossz, ahol van is. - Lin Szu mentegetőzve nevetgélt. - Mégis tudom mondani, hogy mikor utoljára hallottak húrt Abner Ravenwood, Patán vidékén volt. Ennyit garantálhatok. Minden más, amit hallottam, híresztelés, beszélni nem érdemes róla.

- Patán vidékén? És ez mikor volt?

- Ezt nehezen megmondani. Talán három év ezelőtt.

- Lin Szu sajnálkozva csóválta a fejét. - Nagyon kérem elnézését, jobban nem tudom, barátom.

- Ugyan, remek munkát végzett - nyugtatta Indy.

- Elképzelhető, hogy még ott van?

- Azt tudom mondani, hogy senkinek nem lett tudomása, hogy ő elhagyta az országot. Ezen kívül... - Lin Szu összeborzongott, és feltúrte vastag kabátjának a gallérját.

- Ez is valami - mondta Indy.

- Nagyon szerettem volna, ha többet mond-

hatok. Nem felejtettem el a segítségét, amikor én voltam az ön nagy országában.

- Ugyan, csak szoltam pár szót a Bevándorlási Hivatalnál.

- Igen. De azt mondta, hogy én alkalmazott vagyok az ön múzeumában, és én az nem voltam.

- Egyes hazugság volt, Lin Szu.

- Barátság nem más, mint szívességek összecsége.

- Ahogy mondja - bólintott rá Indy. Néha nehezen tűrte ezeket a keleti aranyköpéseket, a harmadrangú Konfuciuszoknak ezeket a hajuknál előrángatott bölcselmeit. De Lin Szut nem hibáztatta: ő tökéletesen játszotta a szerepét, pontosan úgy beszélt, ahogy hite szerint a nyugatiak elvárták egy kínaitól.

- Hogy jutok el Patanba?

- Ebben segíthetek - mondta ünnepélyesen Lin Szu.

- Sőt, már bátorkodom is. Jöjjön.

Indy követte a kínait. Pár házzal arrébb egy ismeretlen márkájú kocsit parkolt. Lin Szu büszkén mutatott rá.

- Rendelkezésemre bocsátom az automobilomat.

- Tudja nélkülözni?

- Természetesen. Belsejében megtalálja a szükséges térképet.

- Igazán lekötelez.

- Semmiség.

Indy körüljárta az autót. Az ablakon benézve látta, hogy a bőr üléshezát agyonrepedezett, nem egy helyen kikandikáltak belőle a rugók.

- Milyen gyártmányú? - kérdezte.

- Sajnos ez... Hogy is mondják? Korcs - felelte Lin Szu. - Kínában szerelte össze egy szerelő, és elküldte nekem ide bizonyos összegért. Egy része Ford, egy része Citroen. Azt hiszem, vannak benne Morris alkatrészek is.

- Na és hogy a fenébe lehet ezt javítani?

- Erre tudok válaszolni. Soha nem romlik el, el ne kiabáljam. - A kínai elégedetten nevetgélve egy kulcscsomót adott át Indynek. - Eddig megbízható volt. Ez fontos, mert az utakrendkívül rosszak.

- Milyen út vezet Patán felé?

- Rossz. Mégis, egy kevés szerencsével elkerülheti a havat: Kövesse azt az utat, amelyiket térképen jelöltem. Biztonságban lesz.

- Nem is tudom, hogy köszönjem meg...

- Nem marad itt éjjelre?

- Sajnos nem.

Lin Szu elmosolyodott.

- Gyors... hogy is mondják... határideje van?

- Az bizony. Szorít a határidő.

- Amerikaiaknak mindig van határidejük. És mindig van gyomorfekélyük.

- Az utóbbi nekem még nincs - mondta Indy, és kinyitotta a kocsiját, amely erre hatalmasat nyikordult.

- A sebességváltó nehezen jár - figyelmeztette Lin Szu -, a kormány is rossz kicsit. De elfogja vinni, ahova akar, és vissza fog jönni.

Indy bedobta csomagját az utasülésre.

- Akkor jó. Végére is mit lehetne még elvárni egy kocsitól?

- Sok szerencsét, In-di-an-a - ahogy Lin Szu kiejtette Jones keresztnévét, szakasztott úgy hangzott, mint egy kínai név. Kezet fogtak, és Indy beült a kocsiba. Bekapcsolta a gyújtást. A motor sértődötten hördült fel, a kocsi elindult. Indy visszaintegetett a kínainak, aki már elindult visszafelé az utcán: szemlátomást ragyogott a büszkeségtől, hogy kölcsönadhatta kocsiját a barátjának. Indy egy pillantást vetett a térképre, és szívből remélte, hogy pontos. útjelző táblákra nem nagyon számíthatott erre felé.

Órák óta hajtott a Lin Szu által megjelölt uta-

kon; a körös-körül fenyegetően magasió hegyekből lassan leszállt a sötétség. Örült, hogy legalább nem látja, micsoda mélységek tátonganak az út mentén. Egyre többször kellett hóakadályokat kerülgetnie, olykor ki is kellett szállnia, hogy legalább egy kocsinyomnyi szélességben eltakarítsa a havat. Micsoda kopár, isten háta mögötti vidék... Indynek az járt a fejében, hogy lehet egyáltalán élni ebben a véget nem érő télen. Azt mondják, ez a világ teteje. Nem vitás, hogy az. Csak az nem biztos, érdemes-e felkapaszkodni erre a tetőre. Lin Szu ugyan szemlátomást jól megvan itt, de valószínűleg csak azért, mert megtalálja a számítását enyhén kétes import-export ügyleteiben. Nepálon keresztül megy a világ majdnem minden csempészárúja, legyen az lopott műtárgy, régiség vagy kábítószer. Itt a hatóságok elfordítják a fejüket, vagy akár vaknak tettetik magukat, amíg érzik a kenőpénzt az állandóan odatartott markukban.

Indy az álmodással küszködve vezetett tovább, minduntalan elnyomva egy-egy ásítást; mit nem adott volna most egy jó erős kávéért... Sivárnál sivárabb útszakaszokat hagyott maga mögött, miközben az egyedüli változatosságot

a korszak autójának motorjának panaszos és méltatlan-
kodó nyögései, hörgései jelentették, meg a kere-
kek csikorgása a fagyott havon. S ekkor váratla-
nul, éppen amint ellenőrizni akarta a térképe-
ken, mekkora út van még hátra, egy kisváros
szélén találta magát; táblát nem látott sehol,
a város nevét nem jelezte semmi. Félreállt a ko-
csival, és elővette a térképet. Felkapcsolta a bel-
ső világítást, és a gyér fényben kiderítette, hogy
alighanem Patanba érkezett: más helység, leg-
alábbis Lin Szu térképe szerint, nem volt az út
mentén. Lassan végighajtott egy lehangoló lát-
ványt nyújtó, ablak nélküli, düledező agyagvis-
kókkal beépített utcán, s elért a város főutcájá-
ra: ez is meglehetősen nyomorúságos látványt
nyújtott, két oldalán fákkal és rozzant, szegé-
nyes üzletekkel, melyek mögött még szűkebb,
vaksötét sikátorok nyíltak; Indy nem sok kedvet
érezett rá, hogy kitapasztalja, hova vezetnek.
Leállította a kocsit, körülnézett. Különös volt ez
az utca: valahogy túl csöndes.

Indy felkapta a fejét: csak most vette észre,
hogy egy másik kocsi követi. A kocsi elhaladt
mellette, majd rákapcsolt, és eltűnt. Ahogy In-
dy visszagondolt, az egész úton nem is látott
több autót. Micsoda eldugott koszfészek ez,

gondolta; alig tudta elképzelni, hogy bírja itt ki Abner Ravenwood vagy más épeszű ember. Egy dülöngélő alak tűnt föl az utcán. Egy szőrmekabátos, nagydarab férfi közeledett Indy felé; úgy tántorgott, mint aki részeg. Az amerikai kiszállt a kocsiból; megvárta, amíg a másik egészen közel ér hozzá. A szőrmekabátosból csak úgy dőlt az italbűz, de olyan mellbevágóan, hogy Indy önkéntelenül elfordította a fejét.

A férfi, mint aki támadásra számít, gyanakodva hátrább lépett. Indy fölemelte a karját, kifordított tenyérrel, hogy jelezze: nem akarja bántani. De a másik egyre csak hátrált; lapos, gyanakvó pillantásokkal méregette Indyt. Próbálkozzunk meg valamilyen nyelvvel, gondolta Indy. Kezdetnek talán az angollal.

- Ravenwoodot keresem - szólalt meg. Agyrém, gondolta magában: az éjszaka kellős közepén, itt, ezen az isten háta mögötti helyen egy olyan nyelven kérdezősködik valaki után, amelyet valószínűleg a kutya sem ért.
- Egy Ravenwood nevű embert keresek - ismételte.

A férfi értetlenül bámult rá. Kinyitotta a száját, de nem szólalt meg.

- Nem - ismer - egy - Ravenwood - nevű

- embert? - tagolta Indy, mint aki egy idiótához beszél.

- Ravenwood? - nyögte ki a férfi.

- Az, az, barátom - örült meg Indy.

- Ravenwood... - a férfi úgy forgatta a szájában a szót, mintha valami egzotikus ételt ízlelgetne.

- Aha. Ravenwood - próbálta bátorítani Indy. Úgy látszik, itt fogunk állni, és ezt ismételtetjük egymásnak virradatig, gondolta lemondóan. Ólmos fáradtság nehezedett rá.

- Ravenwood... - A férfi agyában derenghetett valami, mert elvigyorodott, majd megfordult, és az utca vége felé bökött. Indy odanézett; valami fényt látott a távolban. A férfi behajlított az egyik kezét, és a szájához emelte, mintha poharat tartana benne. - Ravenwood - hajtogatta lelkesen, egyre csak mutogatva abba az irányba. Most már az állával is arrafelé bökött. Indy megértette, hogy a fény felé kell mennie.

- Hálásan köszönöm - mondta.

- Ravenwood - felelte a férfi.

- Jó, köszönöm, értem - szólt vissza Indy, és beült a kocsiba.

Végighajtott az utcán és megállt ott, ahol a férfi mutatta: ekkor látta meg, hogy a világos-

ság egy kocsmából jön, melyen kissé meglepő angol nyelvű cégér hirdette: The Raven. A hollóhoz címzett kocsmá. Rosszul értette a pasas, gondolta Indy. Nem csoda: megzavarodott, részeg is volt, angolul sem értett egy szót sem... Na, nem baj. A jelek szerint ebben az egész koszfészekben úgymint csak itt van élet; ezzel az erővel be is mehet egy kicsit kérdezősködni, hát-ha megtud valamit. Kiszállt a kocsiból, s ekkor meghallotta a kocsmából kiszűrődő hangzavart, azt a félreismerhetetlen lármát, amely a világ minden efféle intézményét betölti, mikor a vendégek már jó néhány órája fáradoznak azon, hogy az asztal alá igyák magukat. Ismerős, kedves muzsika volt fülének ez a ricsaj; semmit sem kívánt jobban, mint csatlakozni az odabent ti-vornyázókhoz. De megálljt parancsolt magának. Nem azért tett meg ekkora utat, hogy most leigya magát, mint valami eltévedt turista, aki jobb híján a világ mocskát térképezi föl. Neki dolga van itt, nagyon is határozott dolga.

Belépett az ajtón. Hát, jó pár lebujban megfordult már életében, de hogy ez viszi el a pálmát, az kétségtelen - állapította meg magában. Amint belépett, ritka válogatott társaságot látott maga előtt, amelyben a legkülönfélébb ná-

ciók képviseltették magukat. Mintha valaki valahol fölkapott volna egy lapátot, belemerítette volna egy mindenféle etnikai típussal megtöltött hordóba, aztán itt, ezen az észvesztőén sivár, sötét helyen leszórta volna őket. Serpa hegyi vezetők, nepáli bennszülöttek, kínaiak, hinduk, szakállas hegymászók, akik mostani állapotukban még egy sámliról is lezuhantak volna, mindenféle fajta, tisztázhatatlan nemzetiségű sötét alak ácsingózott odabent. Szóval ez Nepál, gondolta, és ilyenek a kábítószerüzérek, a csempészek, a banditák. Indy bevágta maga mögött az ajtót, s ekkor a pillantása egyjókora kitömött hollóra esett, amely szárnyait kihívóan széttárva trónolt a hosszú italospult fölött. Baljós mementó, villant át az agyán. Rossz érzés fogta el: miért e különös hasonlóság Abner vezetékeve és ennek a kocsmának a neve közt? Vagy az egész csak puszta véletlen? Óvatosan beljebb lépett a verejtéktől, italtól, dohányfüsttől bűzlő helyiségbe. Valahonnan a hasis jellegzetes, édeskés illata csapta meg.

A vendégek többsége az italospult közelében zsúfolódott össze, ahol javában zajlott valami. Valamiféle ivóverseny. A pulton egy csomó pohár sorakozott. Egy tagbaszakadt, ausztráliai

angolsággal ordítózó férfi nekitántorodott a pultnak, amint kezét kinyújtva, vaktában tapogatózott a következő pohár után.

Indy közelebb lépett. Ivóverseny, az bizony. Kíváncsi volt, ki lehet az ellenfél. Utat tört magának az izgatott tömegben, hogy megnézzé.

Amikor meglátta, amikor felismerte a másik versenyzőt, forogni kezdett vele a világ, metsző fájdalom hasított mellkasába. Ez lehetetlen. Káprázik a szeme. Képzeli. Megrázta a fejét, hogy kitisztuljon előtte a világ.

Akkor is ő az.

Marion.

Sötét haja puha fürtökben hullott a vállára; okos, barna szeme, akárcsak régen, kissé szkeptikusan szemlélte a világot, hitetlenkedve, hogy mire képesek az emberek... Ez a szem mindig mintha beléd látott volna, mintha átlátott volna legbensőbb gondolataidon is; talán csak a szája lett egy kicsit más, kicsit keményebb metszésű; és az alakja is kissé teltebb. De Marion volt az, az emlékeiben élő Marion.

És Marion most nyakló nélkül vedelt, versenyben ezzel az ausztrál medvével. Indy moccanni se tudott, dermedten nézte, amint a pult körül tolongó tömeg fogadásokat köt. Még a legnai-

vabb néző fejében se fordult volna meg, hogy ezt a húskolosszust asztal alá ihatja egy nála másfél fejjel alacsonyabb nő. De Marion keményen tartotta magát, egyik poharat a másik után hajtotta föl.

Valami, valami kemény rög, ami mélyen eltemetve szunnyadt Indy belsejében, most hirtelen megpuhult. Legszívesebben elrángatta volna a lányt erről az eszeveszett helyről. De leintette magát. Marion már nem gyerek, már nem Abner kislánya: felnőtt nő, felnőtt és... szép nő. Tudhatja, mit csinál. És biztosan tud vigyázni magára, még itt, ebben a sötét társaságban, részegesek és banditák között is. Marion újabb pohár italt döntött a gallérja mögé. A tömeg felüvöltött. Az ausztrál tántorogva nyúlt a következő pohár után, de még nem érte el: teljes hosszában végigvágódott a földön, mint egy fadarab. Indy ámulva figyelte a jelenetet. Marion egy ideges mozdulattal hátravetette fekete haját, fölmarkolta a pultról a pénzt, és nepáli nyelven odakiáltott valamit a szájtáti tömegnek; Indy ugyan nem ismerte a nyelvet, de számára is világos volt, hogy Marion erre az estére berekesztette a műsort. Csakhogy a pulton egy pohár még érintetlenül állt, és a közönség nem

tágított: mindenáron azt akarták, hogy Marion igya ki.

Marion végignézett rajtuk, elhúzta a száját, aztán felhajtotta az italt. A tömeg ismét felbődült, erre Marion határozott mozdulatokkal kifelé terelte a népséget; nagy nehezen méltatlankodó dűnnyögés, részeg gajdolás közepette megindultak az ajtó felé. A csapos, egy magas nepáli fickó, a nyomaték kedvéért egy baltát lóbált az egyik kezében, így unszolta távozásra a vendégeket. Ennek a népségnek talán még túlságosan is finom célzás egy ilyen balta, gondolta Indy.

Végre kiürült az ivó, kitántorgott az utolsó részeg is. Marion a pult mögött tett-vett, majd hirtelen fölneézett: tekintete egyenesen Indy arcára esett.

- Hé, nem hallotta, hogy mit mondtam? Süket maga? Záróra! Zárunk, érti? Kifelé!

Határozott léptekkel megindult Indy felé. Amint közelebb ért, átvillant arcán a felismerés; döbbenet torpant meg.

- Hello, Marion!

A lány nem mozdult.

Tágra nyílt szemmel bámult rá.

Indy próbálta csak a mostani Mariont látni

maga előtt, nem a régről őrzött emlékképet; de hiába erőlködött, nem ment. A torkát egyre erősebben szorongatta valami.

- Hello, Marion - nyögte ki még egyszer, és leült a pult mellé.

Egy pillanatra úgy látta, mintha Marion szemében ismerős fény csillanna, a hajdani érzés parázsának meleg fénye, de ez csak egy pillanattig tartott. Pontosan addig, amíg a lány ökölbe szorította a kezét, lendületet vett, és egy jól irányzott jobbegyenessel telibe találta Indy állat. Indy zúgó fejjel bukott le a székről, és elterült a földön, ahonnan kerekre tárt szemmel pislogott föl a lányra.

- Örvendek a találkozásnak - nyögte az állat dörzsölve.

- Tápászkodj fel, és takarodj innen - vetette oda Marion.

- Marion, várj...

- Másodszor is le tudlak ütni - közölte egykedvűen a lány, és ismét ökölbe szorította a kezét.

- Nem kétlem - biztosította Indy. Föltérdelt. Rettenetesen sajgott az álla. Hol tanult ez meg így bokszozni? És ha már itt tartunk, hol tanult meg így inni? Hogy mik vannak? és hogy kell vigyázni - gondolta.

A kislányból nő lesz, a nőből meg szeszakázán és félelmetes verekedő.

- Nincs semmi mondanivalóm neked.

Indy fölállt, letisztogatta a ruháját.

- Rendben. Meg tudom érteni, ha nem akarsz szóba állni velem...

- Milyen belátó lettél.

Te meg milyen keserű, gondolta Indy. Ilyen fogadtatást érdemlek?

Hát, tulajdonképpen... igen.

- Apádhoz jöttem.

- Két évet késtél.

Indy látta, hogy a nepáli csapos lóbálni kezdi a baltát. Nem valami bizalomgerjesztő figura.

- Maradj csak nyugton, Mohán. Ezt majd én elintézem - bökött Marion Indy felé. - Te csak menj haza.

Mohán letette a baltát a pultra, és kiment.

- Hogyhogy két évet késtem? - kérdezte Indy értetlenül. - Mi van Abnerrel?

Most először lágyultak el Marion vonásai. Nagyot sóhajtott, mint akiből feltör a rég elfojtott bánat.

- Két évvel ezelőtt... elsodorta egy lavina. Stílszerű, nem? Egész életében eltemetett vacakok után ásott. Végül őt magát temette be a

hó. Most ott fekszik valamelyik hegy oldalában, jégbe fagyva.

Elfordult, hogy italt töltsön magának. Indy visszaült a pulthoz. Abner meghalt. Nem tudta felfogni. Mintha megint behúztak volna neki egyet.

- A fejébe vette, hogy az imádott frigládája itt dekkol valahol az egyik hegy oldalában. - Marion lehajtotta az italát. Indy úgy látta, mint ha az a kemény burok, amit a lány magára öltött, kezdene repedezni. De a lány még mindig tartotta magát, küzdött az érzékenyülés ellen.

- Körberáncigált az egész világon, egyik ostoba ásatástól a másikig. Aztán beadta a kulcsot. Egy garas se maradt utána. Elmondjam, miből éltem meg, Jones? Dolgoztam. Itt. Na, persze nem ám mint kocsmárosnő, azt sejteted.

Indy csak bámult rá. Nem értette, mi van vele, milyen különös érzések moccanak benne. Szokatlan, idegen érzések voltak ezek a számára. A lány egyszeriben kimondhatatlanul törekénynek tűnt a szemében. És kimondhatatlanul szépnek.

- Aztán a pasas, akié ez a lebuja volt, becsavarodott. Itt előbb-utóbb mindenki becsavarodik,

kivétel nélkül. És amikor elvitték, tudod, mi történt? Rám hagyta a kocsmát. Az enyém az egész, amíg csak élek. El tudsz képzelni ennél nagyobb kitolást?

Kicsit sok volt ez Indynek egyszerre. Szeretett volna vigasztalót mondani, de tudta, hogy szavak itt nem sokat használnak.

- Sajnálom - mondta.

- Sokra megyek vele.

- Akkor is sajnálom.

- Azt hittem, szerelmes vagyok beléd - mondta Marion. - És látod, hova jutottam miattad?

- Én nem akartam neked rosszat.

- Én akkor még gyerek voltam!...

- Nézd, ami történt, megtörtént. Nem örülök neki, nem tudom, miért csináltam, de visszacsinálni se tudom. Persze tőled se várom, hogy örülj neki.

- Rosszat tettél velem, Indiana. És tudtad, hogy rosszat teszel.

Indy hallgatott; nem tudta, lehet-e egyáltalán mentséget keresni erre a tetteire.

- Mondtam: ha visszafiatalodhatnék tíz évet, és visszacsinálhatnám az egészet, hidd el, hogy visszacsinálnám, Marion.

- Tudtam, hogy egyszer belépsz ezen az ajtón. Ne kérdezd, honnan... de tudtam.

- Mondd, miért nem mentél vissza Amerikába? Mi tartott itt?

- A pénz. Kizárólag a pénz. Ami nincs. Én pedig stílusosan akarok hazamenni.

- Lehet, hogy ebben tudok segíteni. Lehet, hogy most valami jót is tudok tenni veled.

- Ne mondd. Csak nem egyenesen ezért jöttél?

Indy megrázta a fejét.

- Nem. Szükségem van valamire, ami azt hiszem, apádé volt.

Marion jobbra megint meglódult, de Indy ezúttal már óvatosabb volt, és sikerült idejében elkapnia a lány csuklóját.

- Te piszok disznó - sziszegte a lány. - Legalább most hagyd végre nyugodni az apámat! Életében úgys elég fájdalmat okoztál a szerencsétlen örültnek.

- Nem ingyen kérem.

- Mennyit fizetsz érte?

- Annyit, hogy abból - amint mondtad - „stílusosan” tudj hazamenni Amerikába.

- Hm... A baj csak az, hogy már mindenét eladtam. Pár fityinget ha ért az egész. Mást se

tudott összeszedni egész életében, csak egy halom kacatot.

- Mindent... mindent eladtál?

- Csalódottnak látszol. Hm... Legalább most te is kipróbálsz ezt az érzést. Na, milyen, Mr. Jones?

Indy elmosolyodott. Mulattatta a lány olcsó diadala. De közben azjárt a fejében, vajon tényleg túladdott-e Marion Abner minden holmiján, s valóban nem volt-e közte egyetlen értékesebb darab sem.

- Örülök, hogy téged is láttalak egyszer le-törtnek - szóalt meg a lány. - Meghívlak egy italra. Megér ez nekem ennyit. Mit kérsz?

- Szódat - felelt Indy nagyot sóhajtvá.

- Szódat?! No, csak. Változnak az idők. Én maradok a whiskynél. Azt szeretem, meg a bourbont, a vodkát és a gint. A brandyt valahogy nem annyira. Azon már túl vagyok.

- Látom, beleváló tyúk lettél.

Marion ismét elmosolyodott.

- Itt jártam leányneveidébe.

Indy megdörzsölte még mindig sajgó állat. Egyszerre nagyon elege lett a szópárbajból.

- Hányszor kell még mondanom, hogy sajnálom, ami történt? Elhiszed valaha is?

A lány odalökött elé egy pohár szódát; Indy belekortyolt. Marion rákönyökölt a pultra.

- Kézpénzben fizetnél?

- Aha.

- Na, akkor mesélj, mit keresel tulajdonképpen? Nem tudom, lehet, hogy elő tudom keríteni attól, akinek eladtam.

- Egy napkorong alakú bronzdíszről van szó. A közepén, illetve nem is egészen a közepén, van egy lyuk, benne egy vörös kristály. Egy hosszú pálcának volt a csúcspdísz. Dereng valami?

- Lehet. Mennyit ér neked?

- Háromezer dollárt.

- Kevés.

- Oké. Elmehetek ötig. A többit aztán megkapod otthon.

- Látom, fontos neked.

- Fontos lehet.

- A szavadat adod?

Indy bólintott.

- Egyszer már szavadat adtad nekem valamire, Indy - figyelmeztette Marion. - Arra, hogy visszajössz. Akkor láttalak utoljára. Emlékszel?

- Most vissza is jöttem.

- De aligha változtál meg, te strici.

A lány hallgatott. Megkerülte a pultot, egészen közel ment Indyhez.

- Add ide az öt rongyot, és gyere vissza holnap.

- Miért csak holnap?

- Mert azt mondtam. És mert - ha nagyon akarod tudni - idejét érzem, hogy alaposan leöblítsem ezt a napot.

Indy előkotorta a pénzt, és odaadta.

- Oké. Megbízom benned - mondta.

- Elég hülye vagy.

- Az - sóhajtott Indy. - Már mások is mondták.

Lekászálódott a magas székről. Sejtelve se volt, hol fogja tölteni az éjszakát. Ha Marionon múlik, egy hókupacban. Kifelé indult. - Csak egyvalamit kérek tőled - szólt utána a lány.

Indy visszanézett.

- Csókolj meg.

- Csókoljalak meg?

- Jól hallottad. Frissítsd föl az emlékezetemet.

- És mi van, ha nemet mondok?

- Akkor holnap ne is gyere vissza.

Indy fölnevetett. A lány felé hajolt; maga is meglepődött önnön heves vágyakozásán, és ugyanígy meglepődött a lány vad szenvedélyén,

ahogy haját markolva húzta magához a fejét, ahogy a nyelve utat tört magának Indy ajkai között, és erőszakosan behatolt a szájába. Hol volt ez már az egykori kislány csókjától...

Ez már egy olyan nő csókja volt, aki alaposan kitanulta a szerelem minden csínját-bínját.

Marion elégedett mosollyal húzódott el tőle, és az itáláért nyúlt.

- Most pedig menj innen a fenébe - mondta.

Nézte, ahogy Indy kioldalog, ahogy az ajtó becsukódik mögötte. Egy darabig nem mozdult; majd kioldozta a nyakán viselt kendőt. Egy lánc tűnt elő alóla; a végén csüngő medalliont elrejtette a blúz. Marion benyúlt a blúza alá, és előhúzott egy napkorong formájú bronzdísz, közepén egy kristállyal.

Elgondolkodva forgatta az ujjai között.

Indy megrongorogott a fagyos éjszakában, amint a kocsija felé tartott. Beült, hogy összeszedje gondolatait. Most mihez kezdjen? Körözön az utcákon reggelig? Nem számíthatott rá, hogy Patanban egyszer csak ráakad egy háromcsillagos hotelre, és azért a gondolatért se lelkesedett, hogy az egész éjszakát a kocsiban töltsse. Ha elalszik, reggelre jéggé fagy. Talán az a legjobb, ha várok egy kicsit, gondolta, és aztán

visszamegyek: lehet, hogy addigra Marion megenyhül, és eszébe jut, hogy a kocsmárosok híresek a vendégszeretetükről. Leheletével fölmelegítette elgémberedett kezeit, aztán beindította a motort. Még a kormány is jéghideg volt.

Lassan elhajtott.

Nem látta, hogy a túloldalon egy kapualjban egy árny mozdul: annak a ballonkabátos férfinak az árnya, aki Sanghajban szállt föl a DC-3-asra, egy Toht nevű férfié, akit a Harmadik Birodalom régiséggyűjtő különleges osztágának határozott kívánságára küldtek Patanba. Toht átment az utcán, nyomában felbérelt segítőtársaival: egy félszemén kendőt viselő némettel, egy szőrmekabátos nepálival és egy meghatározhatatlan nemzetiségű, ferde szemű férfival, aki olyan arckifejezéssel szorongatta a géppisztolyt a markában, mintha bármi, ami a szeme elér kerül, automatikusan célponttá válna számára.

Megálltak a kocsmá ajtajában; kivárták, amíg Indiana Jones kocsijának hátsó lámpái vörös fénypontokká zsugorodnak az éjszakában.

Marion elgondolkodva állt a kandallónál, piszkavassal a kezében. Megpiszkálta a pislákoló tüzet, és ekkor, akarata ellenére, elfutotta sze-

mét a könny. Ez a rohadt Jones, gondolta. Tíz évig rá se bagózik az emberre, tőle akár föl is fordulhat, aztán mintha mi sem történt volna, megint beletáncol az életembe. És erre a tíz hosszú év egy pillanat alatt semmivé lett, az idő visszapörgött, mint egy könyv lapjai: ő megint tizenöt éves volt, és bolondul szerelmes a jóképű fiatal régészbe, abba a fiatalemberbe, akitől apja óva intette. Eszébe jutottak apja szavai: - Csak bajod lesz belőle, még ha idővel túlteszed is magad rajta. - Hát, ami a bajt illeti, az lett is, szentigaz; de a jóslat második része nem vált valóra. Talán igaz, amit beszélnek, az az érzelgős dajkamese, hogy az ember, ha nő, az első férfit sohasem felejt el egészen, az első szerelmére mindig emlékezni fog. Ő legalábbis nem felejtette el soha azt az édes, borzongató érzést, azt, hogy szíves-örömet elpusztult volna Indy egyetlen csókjáért, egy öleléséért. Azt a mámorító érzést, amikor úgy tűnt, szárnyakon repül a világ felett, mintha nem is volna súlya, teste, s ha fény felé tartják, átlátnak rajta.

Hülye vagy, hogy így bögsz, gondolta dühösen, csak mert a nagy régész méltóztatott beszélni az ajtón. Menjen a pokolba. Csak a dohányt hagyja itt.

Visszament a pulthoz. Levette a láncot a nyakából, letette a pultra. Fölmarkolta a pénzt, amit Indy ott hagyott, és elzárta egy kis fadobozba. Egyre csak a nagy, kitömött holló árnyékában heverő bronzdísz nézte, még akkor is, amikor valami neszt hallott az ajtó felől. Egy fél pillanat alatt sarkon fordult, de addigra a négy férfi már bent volt a kocsmban; Marion azon nyomban tudta, hogy baj van, és hogy a bajt természetesen megint Indiana Jones hozta rá. Mi a csudába kever már megint bele? - villant át Marion agyán.

- Sajnálom, zárva vagyunk - szólalt meg.

A ballonkabátos arca mosolyra húzódott; mosolya legalább olyan megnyugtató volt, mint az élesre fent borotva villogása.

- Nem inni jöttünk - mondta. Erős német akcentussal beszélt.

- Aha - nyugtázta a közlést Marion, végignézve a beretvamosolyú ember társain, a nepálin és a ferdeszeműn (te jó isten, ennél géppisztoly van), akik közömbösen nézelődtek a helyiségben. Eszébe jutott a pulton heverő medallion. A fél szemén fekete kendőt viselő alak fenyegetően közel járt már hozzá.

- Mit akarnak? - kérdezte Marion.

- Ugyanazt, amit a maga Indiana Jones barátja keres - felelte a német. - Biztosan mondta már.

- Sajnos még nem.

- Akkor lehet, hogy már megszerezte... - tűnődött a férfi.

- Nem egészen értem, miről van szó...

A német leült, gondosan megigazította a ballonkabátját.

- Elnézést, még be sem mutatkoztam. Toht, Arnold Toht. Ugyebár Jones egy bizonyos medalion után érdeklődött?

- Lehetséges, nem emlékszem... - A kitömött holló mögé eldugott pisztolyra gondolt; vajon milyen gyorsan érhetné el?

- Ne bolondozzon velem, kisasszony - csatant fel Toht.

- Na, jó. Holnap megint eljön. Jöjjenek el maguk is, és majd tartunk egy árverést, ha már ilyen kapós dologról van szó.

Toht a fejét csóválta.

- Sajnos, nem megy. Nekem most azonnal van szükségem arra a tárgyra, Fräulein. - Fölkelt, odasétált a tűzhöz; lehajolt, és kivette a piszkavasat a parazsak közül.

Marion közönyös ásítást színlelt.

- Nincs nálam. Jöjjenek vissza holnap. Fáradt vagyok.

- Mófdelett sajnálom, Fräulein. Ennek ellenére... - Odaintett a ferdeszeműnek, aki egyetlen mozdulattal elkapta hátulról Mariont, és hátracsavarta a karját, miközben Toht a vörösen izzó piszkavassal a kezében megindult felé.

- Jól van... felőlem tárgyalhatunk... velem lehet beszélni...

- Efelől nincs semmi kétségem - mondta Toht. Úgy nézte a piszkavasat, olyan fájdalmasan, mint aki irtózik az erőszaktól; de a látszat nagyon is csalt. Már ott állt közvetlenül Marion előtt; fölemelte a piszkavasat, egészen közel a lány arcához. Marion érezte a bőrén a melegét. Elhúzta a fejét, és próbálta kiszabadítani magát a ferdeszemű szorításából, de az vasmarokkal tartotta.

- Várjon, megmutatom, hol van!

- Ezt a lehetőséget már eljátszotta, kedvesem.

Vérbeli, módszeres szadista, gondolta Marion. Nem a medálion a fontos neki, hanem hogy lássa, amint ez a piszkavas megperzseli az arcomat. Kétségbeesetten vonaglott, de hiába. Most már mindegy, adta föl magában; úgylis odaveszett már mindened, mit számít ezek után, hogy

a szépségednek is vége? Próbált beleharapni az izomkolosszus karjába, de az tenyerének egyetlen könnyed mozdulatával egyszerűen visszatolta az arcát.

Dermedten bámulta a piszkavasat.

Egyre közelebb ér az arcához. Tizenöt centi. Tíz. Öt.

A tüzes fém émelyítő szaga csapta meg.

És aztán...

Aztán minden olyan gyorsan történt, hogy nem tudta követni az eseményeket, a villámgyors, egymásba mosódó mozdulatokat. Egyetlen, furcsán ismerős hangot hallott, aztán csak annyit látott, hogy a német karja hirtelen a levegőbe emelkedik, kezéből kirepül a piszkavas, át a szobán, az ablak felé, ahol beleakad a függönybe. Érezte, hogy a ferdeszemű elengedi; ekkor vette észre, hogy Indiana Jones jött vissza, ott áll az ajtóban, egyik kezében a régi karikás ostorával, a másikban pisztollyal. Indiana Jones mint felmentő sereg, amely minden hülye kalandregényben a lehető legutolsó pillanatban érkezik. „Hol a fenében voltál eddig?” - kiáltott volna rá legszívesebben Marion. De erre most nem volt idő: neki is mozdulnia kellett; az egész szoba kavargott, szinte szikrázott a levegő.

Marion átvette magát a pulton, és megragadott egy üveget; ugyanebben a pillanatban Toht rálőtt, de a golyó csak egy palackot talált telibe; tartalma egy csomó üvegszilánk kíséretében a földre lapuló Marionra folyt. A pult fedezékéből most nem látott semmit, csak a fülsiketítő lövöldözést hallotta.

Mikor kidugta a fejét, látta, hogy a ferdeszemű fölemeli a géppisztolyát. Indyre céloz, egyenesen rá. Le kéne ütni valamivel. Ösztönösen a csapos otthagyt baltája után nyúlt, és teljes erejéből lesújtott a ferdeszemű koponyájára. Az izomkolosszus elterült; de ekkor még valaki jelent meg a kocsmában, aki törve-zúzva vágott magának utat: ahogy közelebb ért, Marion az egyik helybéli serpát ismerte föl benne, egy óriást, akiről köztudott volt, hogy néhány pohár ital után elveszti az eszét és mindenáron verekedni akar, mindegy, hogy kivel. Szélsebesen derékon ragadta Indyt, és a földhöz temtette. Még csak ez hiányzott. Toht felordított:

- Lelőni! Lelőni mind a kettőt!

A félszemű nyomban pattant a parancsra. A kezében tartott pisztollyal kétségkívül végre akarta hajtani Toht utasítását. Marion épp kez-

dett pánikba esni, amikor valami furcsa dolog történt: Indy meg a serpa mintha valami valószínűtlen szövetséget kötött volna az életben maradásért: mindketten egyazon pillanatban nyúltak a ferdeszemű leesett géppisztolya után, kezük egyszerre fonódott rá. Egyszerre fordították támadójuk ellen, és meghúzták a ravaszt: a fegyver eldőrdült, a golyó a torkán találta el a félszeműt, olyan erővel, hogy keresztülpillantott **tőle** aszobán. Apultfogtafölröptében; úgy terült el a földön, mint egy félszemű kalóz, akit kiűtöttek egy kocsmai verekezésben.

De a különös fegyverszünet véget ért, és a küzdelem újult, esztelen vadsággal folytatódott. Indy és a serpa összefonódva birkózott egymással, mindkettő meg akarta kaparintani a géppisztolyt, amelytől azonban a birkózás hevében egyre messzebb gurultak. Toht ekkor megcélozta Indianát. Marion rávetette magát a géppisztolyra, és próbált rájönni, hogyan működik - hogyan is működne, úgy, hogy az ember meghúzza a ravaszt, te hülye - gondolta dühösen. Meg is húzta a ravaszt, és a fegyver megugrott a kezében. A golyó Toht mellett süvített el. Ekkor észrevette, hogy a piszkavastól lángra kapott a függöny, és a tűz kezd áttérjedni a be-

rendezés többi részére is. Itt nem lesz győztes, gondolta. Itt a tűz fog győzni.

Szeme sarkából látta, hogy Toht a pult felé tart, dacolva a körülötte pattogó lángokkal. Meglátta! Meglátta a medaliont! Látta, hogy Toht keze már kinyúlt felé, látta az arcán a sugárzó boldogságot - és ekkor a német felülvoltott: az áttüzesedett medalion megperzselte a mohón rátapadó kezet, beleégetve formáját, mintáját és ősi szavait a megpörköltödött húsba. Toht nem bírta ki a tüzes fájdalmat, nyomban eleresztette a medaliont. Megégetett kezét előre tartva rohant ki az ajtón. Marion ekkor ismét Indy felé nézett, aki még mindig a serpávai birkózott. A nepáli körülöttük ugrált, próbálta célba venni Indyt. Marion újból megpróbálkozott a géppisztollyal, de most már végképp nem boldogult vele. A pisztoly! A pisztoly, amely ott van a kitömött holló mögött! Áttört a lángokon, és előkapta; körülötte úgy röpültek szét a palacok, mint az időzített bombák. Megfordult, célba vette a nepálit. Egy lövéssel kell leteríteni. Egyetlen lövéssel, gondolta. Csakhogy nem marad egy helyben az átkozott.

A füst csípte Marion szemét.

Indy végre egy hatalmas horoggal leütötte a

részeg serpát, majd újabb ellenfél után kutatva körülnézett: most remek céltábla gyanánt áll a nepáli előtt, aki egyenesen a koponyájára célzott. Marion meghúzta a ravaszt.

A nepálit a lövés ereje felröpítette a levegőbe, aztán kinyúlt a földön. Indy hálás mosollyal nézett Marion felé a füstön, a lángokon keresztül.

Fölkapta az ostorát meg a kalapját, és odaordított neki:

- Most aztán tűnés innen a fenébe!
- Csak még előkerítem, amit akartál!
- Itt van?

Marion fékerúgott egy lángoló széket. Fönről kísérteties lángnyelvek között zúdult alá egy fagerenda, parazsak, szikrák pattogtak szerteszét.

- Hagyd a pokolba! - ordította Indy. - Gyere ki! Hallod? Mozogj!

De ekkor Marion már ott is volt, ahol Toht az imént kiejtette megégett kezéből a medaliont. A torkát maró füst ellen úgy védekezett, hogy próbálta visszatartani a lélegzetét. Könnyező szeme alig érzékelte a tárgyak körvonalait a feketén gomolygó füstben; lehajolt, lekapta a kendőt a nyakából, és azzal óvatosan fölvette a medaliont. Ezután a fadobozt próbálta megkeresni, amelyben a pénzét tartotta.

Az nem igaz... Hamuvá lett. Öt rongy, és csak úgy elfüstölgött...

Indiana Jones karon ragadta a lányt, és a tűzön át az ajtó felé rángatta.

- Gyerünk! Mozogj már! - ordította.

Éppen akkor léptek ki a borzongató éjszakai hidegbe, amikor az épület kezdett recsegve-ropogva összeomlani; a kicsapó lángok a pusztulás tűzijátékával festették pirosra az éjszaka sötéttségét. Füstfelhő szállongott, szikrák pattogtak, parázsló gerendák dőltek halomba, beszakadt a tető - a tűz féktelen tombolásában a koromfekete ég felé tört.

Indy és Marion az utca túloldaláról bámulta némán a döbbenetes látványosságot.

Indy keze még mindig Marion karjára fonódott. A lány megborzongott, de maga is tudta, hogy nem a hidegtől. Ez az érintés... Pedig olyan régen volt, annyi minden történt azóta, és ő azóta is, most is küzdött az emléke ellen. Kivonta a karját Indy szorításából, és elhúzódt tőle.

Szótlanul bámulta a hatalmas máglyát, amelynek a helyén percekkel ezelőtt még az ő kocsmája volt. Úgy pattogott az égő fa, mint a nyárson sülő disznó zsírja.

- Nő a számlád, Indy. De most egyelőre közös számlát nyitunk.

- Miből?

- Ebből. Ez az alaptőkénk - lóbálta meg a medalliont.

- Társulunk, akár tetszik neked, akár nem. Ez a kis izé ugyanis az enyém.

- Társulunk?

- Jól hallottad.

Egy darabig szótlantul nézték a tüzet; egyikük se vette észre, hogy időről időre a mellékutcákból előbukkan egy alak, aztán eltűnik: Arnold Toht körözött settenkedve a leégett kocsmakörül, mint a labirintusban rohangáló patkány.

- Na és most? - kérdezte Marion a kocsiban.

- Most... - Indy habozott egy pillanatig -, most irány Egyiptom.

- Egyiptom? - kérdezett vissza hitetlenkedve Marion, miközben a kocsi elindult a sötétben. - Nem gondoltam, hogy ilyen egzotikus útra indulunk.

Lassan kibontakoztak a hegyek körvonalai, amint a sápadt hold fénye megtörte az égbolt sötétjét. Indy nézte az oszladozó felhőket. Maga sem tudta, miért fogja el valami hirtelen aggó-

dás, amely azonban szertefoszlott, amint meghallotta Marion nevetését.

- Min nevetsz?

- Rajtad. Rajtad meg a karikás ostorodon.

- Azon csak ne neved. Az mentette meg az életedet.

- Mikor megláttalak, alig hittem a szememnek. Tisztára elfelejtettem ezt a hülye ostorodat. Pedig emlékszem, mennyit gyakoroltál vele mindennap. Üvegeket lógattál a falra, azokon gyakoroltál - megint kitört belőle a nevetés.

Rég volt, gondolta Indy. Visszaemlékezett rá, mikor és hogyan kezdett bolondulni a karikás ostor után: hétéves volt, amikor egy vándorcirkusz műsorában látott egy ostormutatványt. Tágra nyílt szemmel bámulta, ahogyan az artista kezében az ostor fittyet hány minden természeti törvénynek. Attól fogva órákon át gyakorolt, olyan odaadással, amit senki, tulajdonképpen még ő maga sem tudott igazán megmagyarázni.

- Mindenhova magaddal viszed?

- Nem. Amikor előadást tartok, sose viszem be a terembe.

- Fogadok viszont, hogy az ágyba magaddal viszed.

- Hát, az attól függ.

Marion erre nem szólt semmit; mereven nézte a Himalája csúcsait az éjszakában. Beletelt egy kis idő, mire megkérdezte:

- Mitől függ?
- Próbáld kitalálni.
- Azt hiszem, tudom.

Indy vetett rá egy pillantást a szeme sarkából; azután szótlánul nézte a göröngyös, végtelennek tűnő utat.

EGYIPTOM,
TANISZI ÁSATÁSOK

Tűző nap perzselte a homokot, izzott a köröskörül kopár egyhangúságban húzódó sivatag. Ha sokáig marad itt az ember, gondolta Belloq, a végén már úgy érzi: az egész világ egyetlen tüzes pusztaság, halott bolygó, ahol nem nőnek növények, nem állnak épületek, nem élnek emberek. Nem élnek emberek... Ez a gondolat korántsem volt kedve ellenére. Élete során arra a megállapításra jutott, hogy az emberi lények közti kapcsolatokban a leginkább közkedvelt váltópénz az árulás - következésképpen maga is többnyire ezzel a pénzzel fizetett. Aki pedig süket a júdáspénz csörgésére, azzal az erőszak nyelvén lehet szót érteni. Kezével ellenzót formált szeme fölé a vakító napsugarak ellen, és elindult, hogy szétnézzen a nagyban zajló ásatások színhelyén. A németek, szokásuk szerint alapos munkát végeztek, gondosan kidolgozva minden részletet, és mindent fölöslegesen agyonbonyolítva. Zsebre dugta a kezét, és elnézte a darukat, a bulldózereket, az arab munkásokat és a német felügyelőket, meg az ostoba,

pöffeszkedő Dietrichet, aki szemlátomást atyáistennek képzelte magát, parancsokat vakkantott, állandóan föl-alá rohangált, és láthatóan magán kívül volt az izgatottságtól.

Merően bámulta tovább a sürgés-forgást, de már nem látta, amit nézett: gondolatai elkalandoztak. Eszébe jutott a találkozás a Führerrel, visszaemlékezett rá, milyen idegesítően, éme lyítően hízelgett neki a kis szobafestő. - Úgy tájékoztattak, hogy e téren ön a legnagyobb szaktekintély a világon, így hát önre van szükségem. - Émelyítő és ostoba. Hamis bókok, dagályos teuton retorika, frázisok az ezeréves Birodalomról, a nagyzóló történelmi tervekről, amelyek csak egy tébolyult agy torzszüleményei lehetnek. Belloq egy idő után egyszerűen kikapcsolt, csak nézte döbbenten a Führert, elszörnyedve a gondolattól, hogy egy ország sorsa egy ilyen ember kezébe kerülhet. - Természetes, hogy szükségem van a frigyládára. A frigyláda a Birodalmat illeti meg. Egy ilyen ősi régiségnek Németországban a helye.

Belloq behunyta a szemét. Fülében kivehetetlen zsongássá mosódott össze a munka zaja, a németek vakkantásai, az arabok ordító zása. Csak a frigyládára gondolt. A frigyládára, amely

nem tartozik senkihez; sehová, egyetlen korszakhoz sem. De a titka, ha lehet egyáltalán valakié, akkor az enyém, gondolta. Felnyitotta a szemét, nézte az ásatást, ahogy egyre nagyobb kráterek mélyülnek a homokban; megre-megett, szinte bizonyosan érezte, hogy a nagy fogás itt van valahol, egészen közel. Érezte a sugárzását, az erejét; valami megmagyarázhatatlan, elfojtott sustorgást vélt hallani. Mikor kihúzta a kezét a zsebéből, a tenyerében egy medalion feküdt. Ahogy elnézte, megint elhatalmasodott rajta egy régi félelme: éppen akkor fogja elhagyni az ereje vagy a szerencséje, amikor legközelebb ér az áhított célhoz. De az is lehet, biztatta magát, hogy ha valaki ilyen régóta sóvárog valami után, mint ő a frigyládáért, végül szinte törvényszerű, hogy hatalmába keríti valamiféle, szinte már emberfeletti téboly.

Igen, talán a fanatikusok, a szentek tébolya ez, áhítat, megszállottság, amely elhomályosítja a valóságot; ez olyan, szavakba nem foglалható, kozmikus erő érzete, amely lerombolja, porrá zúzza az állítólagos való világ tákolmányát, és cserébe olyan hatalmat ad, amely, mint Istené, mindennek fölött áll.

Talán... Belloq elmosolyodott a gondolatra.

A darukat, a bulldózereket kerülgetve elindult a gödrök között. Szorosan markolta a medalliont. Eszébe jutott hogy azok az ostoba bérgyilkosok, akiket Dietrich Nepálba küldött, kis híján elrontották az egészet. Idióták, gondolta undorodva Belloq.

Még jó, hogy mégsem egészen üres kézzel jöttek vissza valami használhatót azért hoztak, bár maguk sem tudtak róla.

Toht vinnyogva mutatta meg a tenyerét Belloqnak, feltehetőleg azért, hogy sajnáltassa magát. Annyi esze már nem volt, hogy rájöjjön: a húsába égetve ott hordja annak a tárgynak a tökéletes lenyomatát, amelyet nem sikerült megszereznie.

Nem volt utolsó látvány, amint Toht órákon, napokon át ott ült fészkelődve, amíg Belloq nagy műgonddal el nem készítette a medallion pontos másolatát. Sziszifuszi munkát végzett, hogy ne legyen hajszálnyi eltérés sem. Tökéletes másolat került ki a keze alól, de nem lehetett elégedett: ez mégsem az igazi csúcsmű volt. Hiába látszott elég pontosnak ahhoz, hogy a térképszobában meg lehessen határozni vele a Lelkek Kútjának a helyét, ő az igazira vágyott.

Belloq ismét zsebébe süllyesztette a meda-

líont, és odasétált Dietrichhez. Jó ideig nem szólt egy szót sem; élvezte, hogy a németet szemlátomást feszélyezi a jelenléte. Végül Dietrich törte meg a hallgatást, erőltetett könnyedséggel vetette oda:

- Jól haladunk, igaz?

Belloq rábólintott, majd megint lehunyta a szemét. Ismét eszébe jutott valami, ami nyugtalanította. Az a bizonytalan hír, amit Dietrich egyik fogdmegje hozott Nepálból.

Indiana Jones.

No persze. Sejthette volna, hogy Jones előbbutóbb feltűnik a színen. Jones mindig borsot tört az orra alá, bár az is igaz, hogy a párharcban végül mindig ő maradt alul. Persze, gondolta Belloq: Jones nem elég dörzsölt. Hiányzik belőle az ösztön. A halálbiztos ösztön.

Csakhogymost itt látták Kairóban, méghozzá Ravenwood lányával.

Dietrich hangja szakította félbe gondolatait.

- Döntött már abban a másik ügyben?

- Nagyjából igen.

- És gondolom úgy, ahogyan én feltételeztem...

- A feltevések gyakran elhamarkodottak, barátom.

Dietrich némán figyelte a franciát.

Belloq elmosolyodott.

- Ez esetben azonban úgy vélem, igaza lehet.

- lehet intézkedjek?

Belloq igent bólintott.

- A részleteket, gondolom, önre bízhatom -
mondta.

- Magától értetődik - felelte Dietrich.

KAIRO

Forró volt még az éjszaka is; a levegő meg sem mozdult, a száraz forróságban az emberek lélegezni is alig tudtak; megéreztek, a nappali hőségben minden nedvesség elpárolgott. Indy egy kávézóban ült Marionnal, szemét szinte le sem véve az ajtóról. Órákon át kódorogtak a szűk utcákon, sikátorok között, kerülve a forgalmasabb utakat és mégis, mindvégig az az érzése volt, hogy figyelik. Marion fáradtnak, tikkadtnak látszott, hosszú haja csatakos volt a verejtéktől. És Indy érezte azt is, hogy a lány mindinkább elveszíti a türelmét: most már vádló pillantásokat vetett felé a kávéscsészéje fölé. Indy egyre figyelte az ajtót, gyanakodva fűrkészte a jövő-menő vendégeket; csak nagy néha fordította fölfelé az arcát, hogy elkapjon valamiképpen a panaszosán nyikorgó ventilátor szeléből.

- Ha esetleg annyit méltóztatnál elárulni, hogy meddig fogunk még így szerencsétlenkedni... - szólalt meg Marion.

- Hogyhogy szerencsétlenkedni?

- A vak is láthatja, hogy bujkálunk valami elől, Jones. Már kezdem bánni, hogy eljöttem Nepálból. Volt egyjől menő üzletem. Ami miatt vált füstté.

Indy elmosolyodott, ahogy a dühtől remegő lányra nézett. Átnyúlt az asztalon, és megsimogatta a kezét.

- Olyasfajta alakok elől bujkálunk, amilyenek Nepálban tették a tiszteletüket nálad.

- Elhiszem. No de meddig?

- Amíg nem érzem úgy, hogy biztonságban elmehetünk.

- Hová? Van valami ötleted?

- Van egy pár barátom.

A lány fölsóhajtott, kiitta a kávéját, aztán hátradőlt a székében, és behunyta a szemét.

- Ha kitaláltál valamit, ébressz föl.

Indy fölállt, és a lányt is talpra rángatta.

- Az most van. Mehetünk.

- Tudhattam volna. Épp, amikor elhatároztam, hogy végre szunditok egyet.

Kimentek az utcára, ahol szinte egy lelket se lehetett látni.

Indy megállt, körülnézett. Aztán kézen fogva a lányt, elindult.

- Megtudhatnám, hogy mégis hova megyünk?

- Szallahhoz.
- Az meg ki?
- A legjobb ásatásvezető előmunkás Egyiptomban.

Már csak azt remélte, hogy Szallah még ugyanott lakik. És még ennél is jobban remélte, hogy Szallah a taniszi ásatásokon dolgozik.

Az egyik sarkon, ahonnan két sikátor ágazott el, habozott egy pillanatig.

- Erre - szánta el magát végül, maga után húzva Mariont.

A lány nyögött, ásítózott, de tartotta vele a lépést.

Mögöttük a sötétben megmozdult valami. Gyorsan, nesztelenül osont utánuk; nem tudott semmi mást, csak azt, hogy követnie kell ezt a két embert.

Indyt úgy fogadták Szallah házában, mintha utolsó találkozásuk óta legföljebb pár hét telt volna el. Pedig évek óta nem látták egymást. Igaz, Szallah közben alig változott valamit: barna arcában ugyanúgy csillogott okos szeme, ugyanaz a szívélyesség, vendégszerető melegség sugárzott belőle. Szallah Indy nyakába borult, miközben Fayah, Szallah mosolygós, kövér felesége befelé tessékelte őket.

A szívélyes fogadtatás meghatotta Indyt. A kellemes lakásban tüstént otthon érezte magát. Leültek az ebédlőasztalhoz, amelyre Fayah csodás gyorsasággal pompás ételeket varázsolt; Indy a szoba sarka felé pillantott, ahol egy másik asztalnál Szallah gyerekei ettek.

- Valami azért mégis változott - mondta Indy a gyerekekre mutatva, miközben egy újabb falatot tüntetett el a szájában.

Szallah bólintott, a felesége büszkén elmosolyodott.

- Legutóbb még kevesebben voltak. Csak háromra emlékszem - jegyezte meg Indy.

- Most kilencen vannak - mondta Szallah.

- Kilencen? - Indy ámulva kezdte összeszámolni őket.

Marion fölkelt az asztaltól, és odament a gyerekekhez. Beszélgetett velük, simogatta őket, eljátszott velük egy kicsit, aztán visszajött. Indynek úgy rémlett, mintha Marion és Fayah tekintete összecsillant volna, valami titokzatos fény áradt belőlük, amelyből félreérthetetlenül a gyermekek iránti szeretet sugárzott. Ami őt illeti, az ő életében sohasem voltak gyerekek; mindig úgy érezte, arra aztán végképp nincs szüksége, hogy ricsajozzanak a fülébe.

- Úgy határoztunk, hogy kilencnél megálunk - mondta Szallah.

- Bölcs elhatározás - morogta Indy.

Szallah kivett a tálból egy datolyát, szótlánul rágcsálta egy darabig, majd megszólalt:

- Igazán örülök, hogy újra látlak, Indiana. Sokat gondoltam rád. Még az is megfordult néha a fejemben, hogy írok neked, csak hát rossz levélíró vagyok. És úgy sejtettem, te sem vagy különb.

- Jól sejtetted - bólintott rá Indy. Ő is vett egy datolyát. Húsos volt és édes.

Szallah elmosolyodott.

- Nem akartam ezzel kezdeni, de gondolom, nemcsak azért jöttél Kairóba, hogy velem találkozzál. Jól gondolom?

- Jól.

Szallah szeme ravaszul csillogott.

- Tulajdonképpen akár fogadni is mernék rá, hogy miért vagy itt.

Indy rámosolygott régi barátjára, de nem szólt semmit.

- Csak hát nem szoktam fogadni, tudod... - folytatta Szallah.

- Tudom.

- Asztalnál nem beszélünk üzletről - szólalt

meg Fayah tiszteletet parancsoló határozottsággal.

- Majd folytatjuk később - mondta Indy. Látta, hogy Marion már alig tudja nyitva tartani a szemét.

- Később, amikor nyugalom lesz - mondta Szallah.

Egy pillanatig csönd volt a szobában, hogy aztán annál nagyobb legyen a lárma: a gyerekek asztalánál akkora volt a nyüzsgés, mint egy felbolydult méhkasban.

Fayah nyomban odasietett, hogy megpróbálja elcsitítani őket, de a gyerekek nem is hallották, mit mond: valami más kötötte le a figyelmüket. Fayah végül rájuk ripakodott:

- Vendégeink vannak! ViselkedjeteK illedelmesen!

De a gyerekek rá se hederítettek. Csak amikor Fayah megpróbálta egyenként a helyükre ültetni őket, akkor csöndesedtek el; s mikor végre leültek, kiderült, mi okozta a nagy izgalmat: az asztal közepén egy kis majom ült, és rendíthetetlen nyugalommal rágcsált egy darab kenyeret.

- Ki hozta ide ezt a majmot? - kérdezte Fayah. - Melyikötök volt az?

Agyerekék nem feleltek. Önfeledten nevettek

a mókás kis állaton, amely kenyérdarabkáját szorongatva önérzetesen masírozott körbe az asztalon. Majd hirtelen ötlettel egy tökéletes kézenállást produkált, végül lepattant az asztalról, és eliramodott Marion felé. Felugrott az ölébe, és szabályosan arcon csókolta. Marion fölnevetett.

- Szeretsz, majom? Én is téged.

- Hogy került ide? - kérdezte ismét Fayah.

A gyerekek most sem válaszoltak. Végül az egyik - Indy úgy látta, a legnagyobb - megszólalt:

- Nem tudjuk. Egyszer csak itt volt.

Fayah hitetlenkedve nézett végig csemetéin. Marion nem tudta mire vélni Fayah bosszúságát:

- Ha nem akarod, hogy itt maradjon...

Fayah tüstént közbevágott:

- Ha neked örömet szerez, Marion, akkor szívesen látjuk a házunkban. Akárcsak titeket.

Marion megsimogatta a majmot, majd letette a földre. Az állat sötét pillantást vetett rá, és megint fölugrott az ölébe.

- Úgy látszik, szeret téged - jegyezte meg Indy. Az állatokat még a gyerekeknél is idegesítőbbnek tartotta, és többnyire butábbnak is.

Marion átölelte a kis jószágot, szeretettel szorította magához. Indy értetlenül nézte. - ugyan hogy lehet így dédelgetni egy majmot?

Szallah fölállt az asztaltól.

- Menjünk ki az udvarra - mondta.

Indy követte. A fallal körülkerített udvaron megrekedt a hőség: Indy egyszeriben úgy érezte, minden erő elszáll belőle, de tudta, hogy még egy kis ideig le kell gyűrnie a fáradtságát.

Szallah hellyel kínálta; Indy lerogyott a fonott székre.

- Gondolom, Taniszról akarsz beszélni - mondta Szallah.

- Eltaláltad.

- Mindjárt tudtam.

- Szóval ott dolgozol?

Szallah egy darabig nem felelt; a sötét eget nézte.

- Indy... - szólalt meg nagy nehezen. - Ma délután én magam léptem be elsőként a taniszi térképterembe.

A hír, jöllehet nem érte teljesen készületlenül, mégis megödbentette. Fejéből egy pillanatra kifutottak a gondolatok, csak az ürességet érezte, mintha minden valami sötét űrbe hullott volna. A taniszi térképterem... Abner Ravenwood

jutott az eszébe, aki egész életét a frigyláda felkutatására áldozta, s ez a rögeszme elvette az eszét, végül pedig az életét is. Érezte, hogy valami különös féltékenység motoszkál benne: mintha neki kellett volna elsőként belépnie a térképterembe, az ő joga lett volna ez; mintha Ravenwood valami homályos úton-módon rá hagyományozta volna ezt a jogot. Erőt vett magán és nyugodt hangon szólalt meg:

- Gyorsan haladnak.
- A nációk jó szervezők, Indy.
- No, igen. Legalább valamiben jók. Bár parancsokat teljesíteni nem valami nagy dolog.
- Egyébként a munkákat a francia irányítja.
- A francia?
- Belloq.

Indy némán, dermedten egyenesedett ki a széken. Belloq... Van olyan hely a világon, ahol előbb-utóbb nem jelenik meg ez a pizok? Elöntötte a düh, amelybe azonban lassan valami más érzés is vegyült, egy olyan érzés, ami felvillanyozta: a kihívás érzése, a jóleső bizsergés, hogy most itt az alkalom, amikor egyenlíthet. Elmosolyodott. Most elkaplak, Belloq, gondolta. És ez az ötlet egyre szilárdabb el-

határozássá erősödött benne. Előhúzta zsebéből a medalliont, és odanyújtotta Szallahnak.

- Az lehet, hogy a térképtermet fölfedezték - mondta -, de éneikül aligha jutnak valamire; nem gondolod?

- Ez a Ré-pálca csúcsdísz, ugye?

- Az bizony. Én nem tudom elolvasni rajta a feliratot. Te mit hámozol ki belőle?

Szallah megrázta a fejét.

- Nem többet, mint te. De ismerek valakit, aki el tudja olvasni. Holnap odaviszlek hozzá, ha akarod.

- Az jó lenne - mondta Indy. Visszavette a medalliont Szallahtól, és elsüllyesztette a zsebében. Nálam jó helye van, gondolta. Éneikül Belloq csak vaktában tapogatózik. Ez lesz a méltó visszavágás, gondolta diadalmasan. Ez a menet az enyém lesz, Belloq. No persze, ha ki tudom cselezni valahogy a nácikat...

- Hány német dolgozik az ásatásokon?

- Körülbelül száz - felelte Szallah. - És a felszerelésük is nagyon jó.

- Mindjárt gondoltam. - Indy behunyta a szemét és hátradőlt. Érezte, hogy rögtön elnyomja az álom. Majd kitalálok valamit, nyugtatta meg magát.

- Tudod, aggódom miatta - mondta Szallah.
- Mi miatt?
- A frigyláda miatt. Ha ott van Taniszban... -
Szallah nem fejezte be a mondatot, arca elkomorult. - Nem szabad háborgatni. Mindig a halál járt körülötte. Mindig. Nem evilági portéka az. Nem tudom, érted-e...
- Értem - sóhajtott föl Indy.
- És a francia... Látni rajta, hogy ez a rögeszméje. Ha a szemébe nézek, olyasmit látok, amit nem tudok elmondani. A németek nem kedvelik. De ő nem törődik velük. Mintha nem is látna semmit. Csak a frigyládára gondol, semmi másra. Ugyanakkor mindent szemmel tart, mindent észrevesz. Amikor belépett a térképterembe... el sem tudom mondani, milyen volt az arca. Mintha gondolatban elszállt volna valahova... Valami olyan helyre, ahová én magam egy csep-
pet se kíváncszom.

Kint, a forró sötétségben hirtelen szél kerekedett, ami a sivatag homokját fújta be az udvarba; aztán, éppolyan hirtelen, ahogy jött, el is ült.

- Aludnod kellene - mondta Szallah. - A házam természetesen a rendelkezésedre áll.
- Hálásan köszönöm.

Mindketten bementek; a ház már elcsendesedett.

Indy Marion szobájához ért; megállt a csukott ajtó előtt amelyen át kihallatszott az alvó lány szuszogása. Gyerekek szuszognak így, gondolta Indy, és felvillant előtte a régi Marion képe, amilyen a kapcsolatuk - ha egyáltalán kapcsolatnak lehet azt nevezni - idején volt. De az a vágy, amelyet most érzett, más volt, mint akkor: most egy asszonyt kívánt.

És ez a vágyakozás jóleső érzéssel töltötte el.

Tovább ment a folyosón; Szallah követte.

A gyereklány meghalt, gondolta Indy, már csak a nő, az asszony él.

- Ellenállsz a kísértésnek, Indy? - kérdezte Szallah.

- Nem tudad, hogy puritán nevelést kaptam?

Szallah sejtelmesen elmosolyodott, amint Indy behúzta maga mögött a vendégszoba ajtaját, és elindult az ágy felé. Még hallotta Szallah távolodó lépteit a folyosón, aztán a ház ismét elcsendesült. Indy behunyta a szemét, azt hitte, gyorsan elalszik, de nem így történt. Gondolatai legmélyén egy elmosódó árny öltött lassan alakot. Nyugtalanul forgolódott. Miért nem tudok elernyedni és aludni? „Ellenállsz a kísértésnek, Indy?” Szemé-

re tapasztotta a kezét, hogy a beszüremplő holdfény se zavarja, de hasztalan: egyre maga előtt látta a békésen alvó Marion képét. Fölkelt, kinyitotta az ajtót. Feküdj vissza, Indy, győzködte magát. Nem tudod, mit csinálsz.

Kiment a folyosóra, és lassan elindult - lábujjhegyen, mint egy tolvaj, gondolta - Marion szobája felé. Az ajtó előtt megállt. Fordulj vissza, hánykolódj inkább álmatlanul. Lenyomta a kilincset, belépett a szobába, s megpillantotta a vetetten ágyon elnyúló Mariont. A holdfény úgy derengett a szobában, mintha valami óriás, ezüstszínű éjszakai lepke szárnyáról verődött volna vissza. A lány meg se moccant álmában. A hátán feküdt, feje félrebillent, kezét összekulcsolta a gyomrán; a halvány holdfény puha árnyékokat vont a szája köré. Fordulj vissza, gondolta Indy. Most, azonnal fordulj vissza. Gyönyörű. Elbűvölő volt a lány, és törékeny, védelemre szoruló, ahogy ott feküdt. Indy szinte önkéntelenül elindult az ágy felé, és leült a szélére. Elnézte Marion arcát, kinyújtotta a kezét, és könnyedén megsimogatta a hamvas arcot. Marion abban a pillanatban kinyitotta a szemét.

Nem szólt meg. Szeme feketén csillogott a

sötét szobában. Indy a mutatóujjával gyöngéden lezárta az ajkát.

- Tudni akarod, miért vagyok itt, ugye? - kérdezte.

- Van egy-két tippem - suttogta a lány. - El tudom képzelni, hogy Rooseveltt gazdaságpolitikájának rejtelseiről akarsz velem értekezni. Vagy esetleg ellenőrizni akarod, nem vagyok-e holdkóros.

- Nem akarok semmit.

Marion felnevetett.

- Olyan nincs, hogy valaki nem akar semmit. Mindenki akar valamit. Ennyit már megtanultam az életem során.

Indy megfogta a lány kezét. Érezte, hogy egy kicsit reszket.

Marion szótlánul hagyta, hogy Indy fölébe hajoljon és megcsókolja. Automatikusan, vonakodás nélkül, de szenvtelenül viszonzta a csókot. Indy elhúzódott tőle, elnézte egy ideig. Marion fölült, magára húzott egy takarót. A vékony hálóingen át látni lehetett a mellét, a telt, feszes gömbölyűségeket, amelyek már régen nem kislányra vallottak.

- Szeretném, ha elmennél - szólalt meg a lány.

- Miért?

- Nem tartozom magyarázattal.

Indy felsóhajtott.

- Még mindig ennyire haragszol rám?

Marion kibámult az ablakon.

- Szép, holdfényes éjszaka van - mondta.

- Kérdeztem valamit.

- Megint ajtóstul akarsz berontani az életembe, Indy. Ez nem megy. Nem hagyom, hogy fölrúgj mindent, amivel körülbástyáztam magamat. Nem várhatod el tőlem, hogy fölszedegessem a múltam darabjait. Nem akarod ezt belátni?

- De igen - sóhajtotta Indy.

- Hát akkor ezt tisztáztuk. Most pedig aludni szeretnék, álmos vagyok. Menj el, légy szíves.

Indy lassan föltápáskodott.

Már az ajtóban volt, amikor Marion utánaszólt.

- Én is kívánlak téged. Ne hidd, hogy nem. Csak légy egy kicsit türelemmel. Várjuk ki, hogyan alakulnak a dolgok, jó?

- Jó - mondta Indy és kilépett a folyosóra. Alig tudta elfojtani magában a tompán lüktető csalódást. Állt a félhomályos folyosón, és ahogy a vágyakozás lassan elcsitult benne, arra

gondolt, vajon nem csinált-e bolondot magából. Na és? Nem ez lenne az első eset, gondolta.

Hiába ment el Indy, Marion nem tudott elaludni. Ült az ablaknál, és nézte az alant elterülő várost, a csillagos égre sötét körvonalakkal kirajzolódó kupolákat, minareteket, a házak rengetegét. Miért kellett Indynek ilyen hamar lerohannia megint? Még most sem tanult meg várakozni? Ugyanolyan türelmetlen a szerelemben is, mint minden másban. Nem érti, hogy az embernek időre van szüksége; időre, amely ugyan nem gyógyítja be a sebeket, de még mindig sokkal jobb, mint az erőszak. Az ember nem ugorhat ki a saját múltjából, hogy mint valami távoli galaxisból érkezett idegen, jókorát nyekkenve landoljon Indiana Jones jelenében. Finomabban kell az ilyesmit csinálni.

És kérdés, hogy kell-e egyáltalán csinálni bármit is?

Az alak fürgén beosont a kamrába, ahol Indy és Marion bőröndjei, holmijai voltak. Hihetetlen gyorsasággal nyitogatta sorra a csomagokat, végigtapogatta a ruhákat, megszállottan kutattott-keresgélt köztük, széttúrt mindent, kiráncigált és aprólékosan végigtanulmányozott minden egyes papírdarabot. De nem találta, amit

kerestettek vele. Megtanulta, hogy egy bizonyos alakú tárgyat kell figyelnie, azt kell megszereznie, vagy annak a rajzát, a lényeg, hogy az alakja olyan legyen, mint azé a tárgyé. Mikor nem talált semmit, tudta, hogy elégedetlenek lesznek vele. Ami pedig büntetést is jelenthet; talán még enni se kap majd. Állandóan maga előtt látta azt a formát: kerek, mint a nap, apró jelek vannak a peremén, a közepén pedig egy lyuk. Tovább kotorászott, de most sem talált semmit.

A majom nesztelenül kiosont a folyosóra, fölkapott némi ételmaradékot az asztalról, ahol az előbb játszott, aztán kiugrott a nyitott ablakon, és eltűnt a sötétségben.

A délutáni nap szinte fehérre izzasztotta az eget. Fehér fény verődött vissza mindenről, a falakról, a ruhákról, a kirakatüvegekről, mintha a napfény fehér páncéllal vont volna be mindent.

- Minek cipeljük magunkkal ezt a majmot? - kérdezte Indy. Sietős léptekkel haladtak a nyüzsgő tömegben, ügyet se vetve a bazárookra, a magas fejhangon kiabáló kalmárookra.

- Utánam jött, nem én hoztam el - mondta Marion.

- Úgy látszik, ragaszkodik hozzád.

- Szerintem hozzád is, Indy. Azt hiszi, te vagy az apja. Mellesleg hasonlít is rád.

- De csak az arca. Az én fizimiskám, de a te eszeddel.

Marion egy darabig szótlanul lépkedett Indy mellett. Majd kitört belőle a kérdés:

- Mondd, miért nem tudtál találni magadnak egy rendes lányt, aki mellett megállapodhatnál, és szülne neked kilenc gyereket?

- Ki mondta, hogy nem találtam?

Marion szeme lopva rávillant. Indy elégedetten fedezte fel a lány arcán a riadalom, az irigység jeleit.

- Te nem vállalnál ilyen felelősséget - mondta Marion, próbálva uralkodni a hangján - Apa jól ítelt meg téged. Azt mondta, felelőtlen fráter vagy.

- Enyhén fogalmazott.

- Azt mondta, nálad tehetségesebb tanítvánnyal és nálad megbízhatatlanabb alakkal sose volt dolga. De azért szeretett, ha nem tudnád. Alaposan meg kellett dolgoznod érte, hogy végül mégis elvadítsd magadtól.

- Nem akarok ezen rágódni, Marion - sóhajtott föl Indy.

- Én se. De néha nem árt, ha figyelmeztetlek rá.

- Mi ez, lelkipurdalást keltő injekció?
- Amolyan ébresztő pirula. Hogy ne légy annyira oda magadtól.

Indy megszaporázta a lépteit. Akármekkora gyakorlatra tett szert abban, hogy kivédjen mindent, ami a nyugalmaát fenyegeti, a lánynak néha mégis sikerült egy érzékeny pontjára tapintania. Néha a pusztá létével is. Mint például az éjjel. Az a hirtelen vágyakozás, amit ébresztett benne... Nem akarom, hajtogatta magának Indy. Nincs rá semmi szükségem. A szerelem mindig valamiféle rendet jelent, és a rend csak nyűg annak, akinek az életeleme a zűrzavar.

- Még mindig nem mondtad meg, hová megyünk - szólalt meg Marion.

- Szallahval találkozunk, hogy elvigyen bennünket a tudós imámhoz.

- Imádom, ahogy magaddal ráncigálsz mindenhova. Apámra emlékeztetsz. Ő is úgy ráncigált maga után körbe az egész világon, mint valami rongybabát.

Egy elágazáshoz értek. A majom egyszer csak kirántotta a mancsát Marion kezéből, és néhány ugrással eltűnt a tömegben.

- Hé! - kiáltott utána Marion. - Gyere vissza!

- Hagyd csak, hadd menjen - mondta Indy megkönnyebbülten.

- Már épp megszoktam, hogy velem van.

Indy elhúzta a száját, megragadta a lány kezét, és maga után ráncigálta.

A majom fürgén iszkolt az utcát elárasztó tömegben. Egy-egy ugrással elkerülte a feléje nyúló kezeket, majd egy saroknál befordult, és eltűnt az egyik kapualjban. Egyenesen idomítójának a karjába ugrott. A férfi joggal lehetett büszke a majomra is, önmagára is. Elégedetten ölelte magához az állatot, egy cukorkát dugott a szájába, aztán kilépett a kapun. Ez a majom kitartóbb, mint egy véreb, és százszorta okosabb, gondolta.

A férfi végigjáratta tekintetét a szűk utcán, föl nézett a tetőkre. Fölemelte a kezét.

Az egyik közeli tetőről valaki visszaintett neki.

A férfi megpaskolta a majom fejét. Az állat remek munkát végzett: nem tévesztette szem elől a két embert, akinek meg kell halnia; olyan állhatatosan követte őket, mint kiszemelt prédáját a ragadozó - csak éppen sokkal kedvesebb jószág volt.

Indy és Marion kiért egy kis térre, ahol szinte

lépni se lehetett az árusok pultjaitól és a vásárlók tömegétől. Indy egyszer csak megtorpant. Fölébredt benne a régi ösztön, megbizsergette az idegvégződéseit, felvillanyozta. Érezte, hogy mindjárt történni fog valami.

Jó, de mi? Körülnézett, de a tarkán hülámzó tömegben nem figyelt föl semmi különöstre.

- Miért álltunk meg? - kérdezte Marion.

Indy nem válaszolt.

Ez a tömeg... Hogy lehet ekkora nyüzsgésben észrevenni valamit? Megmarkolta az ostora nyelét. Tekintete a tömeget *pásztázta*, míg végül megakadt egy csoporton, amely kiválva a járőrök sokaságából, határozott léptekkel indult meg felé.

Arabok. Mögöttük néhány európai.

Indy éles szemét nem kerülte el, hogy az egyik alak kezében valami felvillan. Tör van nála, suhant át az agyán. Csakugyan, egy tör csillogott a gyors léptekkel közeledő arab kezében. Indy előrántotta az ostort, megsuhogtatta, majd hallotta, amint baljós sziszegéssel hasítja a levegőt, s a következő pillanatban a szíj szorosan rácsavarodott az arab csuklójára: a tör ártalmatlanul hevert a porban. De ekkor a többiek

is megindultak feléjük; Indynek nem maradt ideje, hogy átgondolja a helyzetet.

- Tűnj el innen - kiáltotta oda Marionnak. - Szaladj!

De Marion nem szaladt el. Az egyik üzlet ajtajában egy söprű volt kitámasztva; a lány felkapta, és nyelével megcélozta az egyik arab torkát. Az arab elnyúlt a földön.

- Menj már! - ordította Indy. - Menekülj!

- Menekül az ördög! - kiáltott vissza a lány.

Túl sokan vannak, gondolta Indy. Többen, semhogy esélye lehetne velük szemben. Most egy szekereé villant, mire ismét odacsapott az ostorral, amely ezúttal az arab nyakára tekeredett. Indy megrántotta az ostort, és az arab hörgöve rogyott a földre. Ekkor az egyik európai lendült támadásba; megpróbálta kikapni Indy kezéből az ostort. Indy egy rúgással gyomorszájon találta. A férfi összegörnyedve tántorodott hátra, neki egy gyümölcsárus pultjának, egy tébolyult festő ecsetjére méltó csendéletben nyúlva el a szétlapított gyümölcsshalom tetején. Indy észrevett maguk mögött egy ajtót, gyorsan belökte rajta Mariont, és ráfordította a reteszt; akárhogy kiabált is a lány, nem tudott kijönni. Indy körbesuhintott az ostorával, és félresöpört

az útból néhány pultot, állványt. A téren elszabadult a káosz. Indy elemében érezte magát. Egy kard csapott feléje: épp időben bukott le, hogy elkerülje, és csak a feje fölött végigsuhanó penge szele csapja meg. Ostorával ezúttal a támadó bokáját célozta meg: ahogy a férfi eldőlt, nagy halom edény tört apró cserepekre alatta; az óriási csörömpölést csak az árus dühös ordítása harsogta túl.

Indy várakozásteljesen nézett körül, van-e még jelentkező. Feszítette a tettvágy.

Senki sem mozdult, csak azok a kereskedők, akik most ocsúdtak döbbenetükből, miután pultjaikat felborította egy ostorral hadonászó elmebeteg. Indy hátrálni kezdett az ajtó felé, keze már kinyúlt, hogy elhúzza a reteszt. Hallotta, hogy Marion dühödten döngeti az ajtót. De ekkor egy burnuszos alak lendült felé, rövid, kétélű karddal a kezében. Indy elkapta a férfi csuklóját; birkózni kezdtek.

Marion abbahagyta a dörömbölést, odáblépett az ajtótól, és körülnézett, nem nyílik-e a helyiségből másik kijárat a térre. A fene egye meg ezt az Indyt, dühöngött magában, mit képzel magáról? Hogy ő az Atyaúrsten, akinek meg kell engem védenie? Miközben ezen hábor-

gott, talált egy ajtót, amelyen kijutott egy sikátorba, ám alig lépett ki, máris elhűlve torpant meg: fenyegetően gyors léptekkel egy arab tartott felé; Marion futásnak eredt az ellenkező irányban, és bekanyarodott az első kis utcába, miközben egyre erősebben hallotta az arab vésszesen közeledő lépteinek dobogását.

Egy fal meredt előtte.

Szerencsére nem volt túl magas. Marion már az arab fűjtatását is hallotta maga mögött; összeszedte az erejét, felmászott a falra, és leugrott a másik oldalon. Észrevette, hogy két ház között van egy sötét beszögellés. Egyelőre biztonságosnak tűnt, ezért jobb híján behúzódott oda. Az arab mit sem sejtve rohant el mellette. Marion várt egy kicsit, aztán kilesett. Az arab most már visszafelé rohant, és ezúttal egy európai is volt vele. Marion visszahúzódott a benyílóba, még a lélegzetét is visszafojtotta, nehogy elárulja a lihegése. Szíve a torkában dobogott. Mit lehet ilyenkor csinálni? Hová bújjon? Még jobban behúzódott a sötétbe, s miközben hátrált, nekiütközött egy nagy fonott kosárnak. Nem a legkényelmesebb rejtékhely, gondolta, de végszükség esetén megteszi. Bemászott a kosárba, magára húzta a fedelét, és csődben lapí-

tott. A kosár résein át hallotta, hogy két üldözője a közelben motoszkál. Olyan rossz angolsággal beszéltek egymással, hogy Marion alig értett belőle valamit, bár ők ketten remekül szót értettek.

- Nézni itt!

- Itt én már nézni!

Marion a legszívesebben még a szíve dobogását is elhallgattatta volna.

Nem látta - nem is láthatta -, hogy fölötte, a fal tetején ott ül a majom; csak valami izgatott rikácsolást hallott, és első ijedelmében azt se tudta, mi ez a lárma. Aztán rájött: a majom! Követte, és most elárulja a szeretetével. Kérlek, kismajom, könyörgök, menj innen, menj el tőlem! De már érezte, hogy fölemelik a kosarat, s ahogy a réseken kikémlelt, látta, hogy az arab és az európai a vállukra emelik, futásnak indulnak, mint valami szemeteskosárral, amelynek a tartalmától minél hamarabb meg akarnak szabadulni. Ő viszont tőlük próbált megszabadulni: föl akarta nyomni a kosár fedelét, de akárhogy nekifeszült, akárhogy verte az öklével, a fedél nem mozdult.

Közben a piacon Indy sikeresen elintézte támadóit. Most viszont az arab kereskedők fordultak ellene: dühösen ordítottak, hadonásztak,

öklüket rázták az ostoros őrült felé. Indy neki-vetette hátát az ajtónak, észrevétlenül elhúzta a reteszt - és ekkor a burnuszos ismét rávetette magát. Indy ezúttal nem nyúlt az ostorhoz, inkább egy hatalmas rúgással visszaküldte az arabot a hullámozó tömegbe. Végre kinyitotta az ajtót, és a másik kijáraton átjutott a sikátorba, de hiába forgatta a fejét jobbra-balra, Marionnak nyomát se látta. Csak két alakot vett észre, akik egy jókora kosarat cipeltek.

Hová tűnhetett a lány?

Ekkor meghallotta, hogy valahonnan - nem tudni, honnan - a lány az ő nevét kiabálja, kiáltásai furcsamód tompán visszhangzanak.

A kosár!

Ahogy a két alak befordult a sarkon, egy villanásnyi időre még azt is látta, hogy a kosár fedele megmozdul. Ekkor hirtelen valami különös karattyolás kötötte le a figyelmét: a hang irányába nézve meglátta a fal tetején trónoló majmot. Alig tudott ellenállni a kísértésnek, hogy előrántsa a pisztolyát, és egy jól irányzott lövéssel lepuffantssa a kis bestiát. Mégsem vesztegette rá az időt, inkább a kosarat cipelő két férfi után iramodott.

Bekanyarodott ott, ahol az imént ők; nem ér-

tette, hogy tudnak ilyen gyorsan futni a vállukon billegő kosárral, és benne Marionnal.

Akárhogy is rohant, a távolság nem fogyott közöttük. Üzletekkel, árusokkal és vásárlókkal teli, szűk utcákon követte őket, ahol alig tudott utat törni magának a tömegben. Közben le nem vette szemét a kosárról, nehogy eltűnjenek vele egy kapu alatt. Nem nézte, hova, mire lép, taszigálta, söpörte félre az útjából az embereket, ügyet sem vetve felháborodott tiltakozásukra.

Ismét valami furcsa hang ütötte meg a fülét: szomorú, mondhatni komorkántálás. Nem tudta, honnan jön; egy pillanatra megtorpant, mint ha az énekszó tartóztatta volna föl őket, kereste a hang forrását. Mire észbe kapott, és tovább indult, már nem látta sehol a kosarat. Marion eltűnt.

Futásnak eredt, kétségbeesetten törve utat a sűrűsödő tömegben. A különös, panaszos kántálás - ő legalábbis panaszosnak érezte - egyre közelebből, egyre fülsértőbben hallatszott.

Egy sarokhoz ért.

Két arab jött vele szemben, vállukon egy fonnott kosárral. Indy tüstént előrántotta az ostort, egyetlen suhintással földre terítette az egyik arabot, aztán megint odacsapott vele. A másik-

nak a lábát találta el, az ostor úgy tekeredett rá, akár valami fürgé kígyó. A kosár a földre bo-
rult, Indy odaugrott hozzá.

Nem Marion volt benne.

Indy zavarodottan bámulta a kosár földre hul-
lott tartalmát. Puskák, gépfegyverek, muníció.

Kihátrált a sikátorból, és rohant tovább az
előbbi utcán; a különös siratóének egyre csak
erősödött.

Egy nagy térre ért ki, s bár tekintete itt is csak
a kosarat kutatta, megdöbbenette az elébe tá-
ruló nyomor látványa: koldusok lepték el a teret,
sánták, bénák, vakok, félkarúak, torzszülöttek;
kezek, botok, mankók meredtek a levegőbe, ala-
mizsnáért könyörgő tartásba dermedten. Verej-
ték, vizelet, ürülék orrfacsaró bűze töltötte be
a levegőt, szinte szilárd, áthatolhatatlan prés-
ként nehezedve a térre.

Indy a koldusokat kerülgetve futott keresztül
a téren.

Akkor valami megállásra készítette.

Most már tudta, honnan jön a panaszos kán-
tálás.

A tér túlsó végében egy temetési menet ha-
ladt. A menet hosszúságából ítélve jelentős sze-
mélyiséget temethettek. Kantáron vezetett lo-

vak vitték a koporsót, muzulmán papok a Koránt szavalták; a menet élén kendőbe bugyolált fejű siratóasszonyok jajongtak, hátul szolgálk tömege, mögöttük pedig komoran baktatott az áldozati bivaly.

Indy néhány pillanatig önfeledten bámulta a látványosságot. Aztán észbe kapott: mindez nagyon érdekes, de hogy a fenébe lehet áttörni ezen a gyászmeneten?

Amíg ezen töpregett, tekintetét a gazdagon díszített hatalmas koporsón felejtette; de aztán figyelmes lett arra, hogy a menet néhány sora szétzilálódik, és a megritkult sorok között egy pillanatra meglátta, hogy két férfi visz egy kosarat a tér legtávolabbi sarka felé, ahol egy ponyvatetős teherautó várakozik. A gyászolók jajveszékelése ugyan elnyomott mindent, de Indy mégis mintha Marion hangját hallotta volna.

Épp elszánta magát, hogy áttör a temetési meneten, amikor egyszerűen elszabadult a pokol.

A teherautóból tüzet nyitott egy géppuska: ahogy végigpásztázta a teret, fejvesztetten menekültek a gyászolók és a koldusok. Csak a papok kántáltak tovább, egészen addig, amíg egy sorozat magát a koporsót is át nem lyuggatta: forgácsok pattogtak szerteszét, a koporsó teteje

lecsúszott, és a bebalzsamozott holttest a földre gurult. A gyászolók erre újból jajveszékelní kezdtek. Indy leadott néhány lövést a teherautó felé, miközben átfutott a tér túlsó sarkába, ahol egy kutat látott. Lebukott a kút mögé; az utolsó pillanatban még észrevette, hogy a fonott kosarat feldobják a teherautóra. Fedezékéből ezután csak annyit látott, hogy egy fekete autó száguld ki a térről. Ekkor felbőgött a teherautó motorja is.

A teherautó elindult.

Mielőtt azonban kiért volna a térről, Indy célba vette a pisztolyával: olyan gondosan célzott, mint még soha életében, és meghúzta a ravaszt. A sofőr rázuhant a kormányra. A teherautó nekiment egy falnak, és felborult. Indy felpattant, hogy odarohanjon, de ekkor a rémülettől földre gyökerezett a lába.

Soha életében nem érzett - és úgy tűnt, ezután sem érezhet soha, ameddig csak él - ehhez fogható: ilyen megsemmisítő fájdalmat, halálos szorongást, iszonyatos, nyomasztó tehetetlenséget.

Mindez abban a pillanatban hasított belé, amikor a teherautó felrobbant. Lángok csaptak a magasba, alkatrészek repültek szerteszét, az

egész alkotmány formátlan roncsalmazzá vált. Mint a mennykő, úgy hasított Indybe a felismerés: a kosarat egy lőszerszállító teherautóra rakták föl.

Marion halott.

És az ő golyója ölte meg.

Hogyan történhetett ez?

Indy lehunyta a szemét; most nem hallott, nem érzett semmit, csak azt, hogy a fehér nap sugarai megannyi izzó dárdaként hasogatják lecsukott szemhéját.

Úgy érezte, iszonyú régen ógyeleg céltalanul; semmi sem hatolt el a tudatáig, semmi sem érdekelte, váltig csak az a pillanat tolakodott vissza emlékezetébe, amelyben célzásra emelte a pisztolyt és lelőtte a sofőrt. Miért? Miért nem fordult meg egy pillanatra sem a fejében, hogy a teherautón veszélyes rakomány lehet?

Akkor, amikor még kislány volt, tönkretetted.

Most amikor asszony lett, elvetted az életét.

Kószált a szűk utcákon, az élettől pezsgő siktörökben, és egyre csak önmagát okolta Marion haláláért.

Nagyobb volt ez a fájdalom, mint amekkorát valaha is el tudott volna képzelni; nagyobb, mint amekkorát elbírt volna. Gyógyírt csak

egyed tudott rá. Az önorvoslás egyetlen megbízható módját ismerte. Szinte önkéntelenül az italmérés felé vette az útját, ahol megbeszélésük szerint Szallahval kellett volna találkoznia. De ez a megbeszélés most már mindörökre valami távoli, ködös múltba veszett, pusztá gondolata is egy más, végérvényesen lezárt, eltemetett világot, egy másik életet idézett.

Odaért az italméréshez. Züllött, lerobbant hely volt. Ahogy Indy belépett, sűrű dohányfüst és alkoholszag csapta meg. Leült a pulthoz, felbontott egy üveg bourbont, és gépies egyhangúsággal nyakalta az italt, egyik pohárral a másik után, miközben mindinkább összekuszálódó gondolataiban az motoszkált, hogy vajon mi az, amitől az egyik embernek minden úgy megy, mint a karikacsapás, míg a másik mindig megakad, akár a törött órán a mutató; mi az a halálos pontossággal működő szerkezet, amely az emberek kapcsolatait irányítja? Addig forgatta fejében ezt a kérdést, míg a világ is elkezdett forogni vele, s részeg tompultságában a kérdés lényege eltűnt, mint kísértethajó a ködben.

Az üveg után nyúlt, hogy újratöltse a poharát. Valami megérintette a karját, és ahogy lassan

odafordította zúgó fejét, a pulton megpillantotta a majmot. Az átkozott kis bestiát, amelyhez Marion olyan érhetetlenül ragaszkodott. Aztán eszébe jutott, hogy ez az idéetlen kis jószág megcsókolta Mariont. No jó, rendben van. Marion szeretett, így én is megtűrlek.

- Kérsz egy pohárral, te majom?

A majom fejét félrebillentve bámulta.

Indy látta, hogy a csapos olyan tekintettel méregeti, mintha legalábbis a bolondokházából szökött volna meg. És felfigyelt valami másra is: három férfi - beszédükből ítélve németek - táborozott le mellette.

- Valaki a maga társaságára vágyik - szólította meg egyikük.

- Nem érek rá, a barátommal iszom - felelte Indy.

A majom fészkelődni kezdett.

- Nem egyszerűen vágyik rá, Mr. Jones: ragaszkodik a maga társaságához.

Karon ragadták és becipelték a hátsó szobába. A majom karattyolva, vinnyogva követte. A félhomályos szobában vágni lehetett a füstöt.

Indy addig hunyorgott, amíg meglátta, hogy a sarokban az egyik asztalnál ül valaki.

René Belloq egyik kezében borospoharát fogta, a másikban egy láncon függő zsebórát lóbált.

- Nocsak, egy majom... - szólalt meg. - Látom, változatlanul pompás érzékkel válogatja meg a barátait.

- Vigyázzon, Belloq, még meg talállok szakadni a röhögéstől.

A francia dühös fintort vágott.

- Kiábrándító, hogy maga mennyire nem képes stílusosan harcolni. Pedig diákkorunk óta lett volna ideje, hogy megtanulja. Se küzdeni, se veszíteni nem tud elegánsan.

- Én magát megölöm, elegánsan vagy sem, de most, ebben a percben...

- Ezt a szándékát történetesen meg tudom érteni. Ámbátor szabad legyen megjegyeznem, hogy nem én rántottam bele Miss Ravenwoodot ebbe az enyhén szólva... hm... sötét ügybe. Maga azért haragszik rám, kedves öreg barátom, mert tudja, hogy maga a felelős a történetért. Igazam van?

Indy belezuhant egy székebe, szemben Belloq-kal.

A francia közelebb hajolt hozzá.

- És azt se tudja elviselni, hogy átlátok ma-

gán, Jones. Pedig mindössze arról van szó, hogy mi ketten némiképp hasonlítottunk egymáshoz.

Indy nehezen forgó nyelvvel vetette oda:

- Ennyire azért nem kellene túlzásba vinnie a kedveskedést!

- Gondolja csak meg! - folytatta Belloq. - Nekünk mindkettőnknek a régészet volt a vallásunk, a hitünk. Mindketten letértünk valamelyest az úgynevezett igaz útról, ne is tagadjuk. Mindkettőnknek akadtak... hogy úgy mondjam: kétes tranzakciói. A módszereink egyáltalán nem különböznek olyan nagyon, ahogy azt maga gondolja. Én, ha úgy tetszik, a maga tükrképe vagyok. Vajon mi az, amitől maga nem egészen olyan, mint én, professzor úr? Mi hiányzik hozzá, mondja? Valamivel több rámenősség? A kegyetlen célratörés?

Indy nem válaszolt. Belloq szavai mintha ködfüggöny mögül szóltak volna. Képtelenség, értelmetlen zagyvaság, amit beszél, csak azért hangzik meggyőzően, mert Belloq francia akcentusa behízsgálóan kellemessé teszi - már aki-nek. Indy a maga részéről kígyósziszegésnek hallotta.

- Nem hisz nekem, Jones? Gondolja csak végig: mi hozta magát ide? A frigyláda utáni só-

várgás, ugyebár? A nagy álom, a régi korok varázslatos rejtélyei... a kalandvágy - jól tudom én is, hogy ez beleivódik az ember vérébe, megfertőzi, mint valami vírus. És lázámaiban egyre csak a letűnt korok emlékeit látja maga előtt...

Belloq mosolyogva lóbálta meg a zsebóráját.

- Nézze csak ezt az órát. Olcsó kis vacak. De vigye ki a sivatagba, temesse el ezer évre, és felbecsülhetetlen kincs válik belőle. Az emberek ölni fognak érte. Az olyan emberek, mint maga, meg én, Jones. A frigyláda, elismerem, más ügy. Itt kisebb szerepet játszik a nyereségvágy, ez szinte természetes; legalábbis magának meg nekem az. De mégiscsak a sóvárgás hajt bennünket, az űz minket a lelkünk mélyén, barátom. Ez a mi közös gyöngénk.

A francia arcáról hirtelen eltűnt a mosoly. Szeme hidegen csillogott a távolba, vagy talán önmagába nézett. Mintha önmagával folytatott volna párbeszédet.

- Tudja, mi a frigyláda? Egy varázseszköz, melynek révén magával az istennel léphetünk kapcsolatba. És én már nagyon közel jutottam hozzá. Nagyon-nagyon közel. Évek óta várok erre. És ez, amiről most beszélek, felül áll az anyagi szempontokon, az egyszerű birtoklásvá-

gyon. Ennél sokkalta fontosabb, hogy érintkezésbe léphetek azzal, amit a frigyláda rejt.

- Maga bevette ezt, Belloq? Bedőlt ennek a miszticizmusnak? A frigyláda földöntúli hatalmának?

Belloq undorodva pillantott rá. Felkönyökölt az asztalra, összekulcsolta a kezét.

- Miért, maga nem hisz benne? - kérdezte. Indy megvonta a vállát.

- Úgy, szóval maga se tudja, mit hisz. Még maga se tudja... - Az izgatottságtól szinte elfúlt a hangja. - Én viszont nagyon is hiszek benne, Jones. Mi több, biztosan tudom, hogy ez a hatalom, ez az erő létezik. Egy pillanatra se vonom kétségbe. Minden kutatásom erre az eredményre vezetett. Tudom, hogy van.

- Magának elment az esze.

- Kár, hogy ez a vége - mondta Belloq. - Maga nemegyszer ösztönzően hatott rám, amit kevés emberről mondhatok el ezen a szürke világon.

- No, ennek aztán igazán örülök, Belloq.

- Örülök, hogy örül neki. Komolyan. De hát egyszer minden véget ér.

- Ez a hely nem elég meghitt környezet egy gyilkossághoz.

- No és aztán? Ezek az arabok nem fognak beleavatkozni két fehér ember ügyébe. A legcsekélyebb mértékben sem törődnek vele, ha megölik egymást.

Belloq mosolyogva állt föl. Egyetlen kurta fejmozdulattal jelt adott az embereinek.

Indy nem tudta, mivel nyerjen egy kis időt, de azért gyorsan megszólalt:

- Remélem, az a kis csevegés a frigyláda szellemeivel tanulságos lesz magának, Belloq.

- Egész biztosan.

Indy minden izma megfeszült. Tudta, hogy nem lenne ideje előkapni a pisztolyát vagy az ostorát: a bérgyilkosok ott ülnek mögötte.

Belloq az órájára nézett.

- Tudja, Jones, lehet, hogy van egy túlvilág, ahol az olyan lelkek, mint a magáé, meg az enyém, ismét találkoznak. Már előre élvezem, hogy ott is túl fogok járni az eszén.

Valami lárma hallatszott be az utcáról. Izgagtott gyerekzsivaj, ami Indyt a karácsonyreggerek hangulatára emlékeztette. Nem ilyen vidám hangokra számított ebben a gyászos pillanatban.

Belloq is meglepetten kapta föl a fejét. Az ajtón Szallah gyerekei tódultak be, mind a ki-

lencen, Indy nevét kiabálva. Körülnyüzsögték Indyt; a kisebbek rácsimpaszkodtak, míg a nagyobbak törékeny emberi pajzsok gyanánt fogták körül. Az egyik kis kölyök úgy mászott föl a döbbsenten álló Indyre, mint valami létrára, s végül a nyakába ült, ahonnan diadalmasan tekintett le testvéreire.

Belloq remegett a dühtől:

- Azt hiszi, hogy kicsúszhat a markomból? Hogy ezek a koszos kölykök megvédhetik?

- Én nem hiszek semmit - felelte egykedvűen Indy.

- Ez is jellemző magára - vágta rá Belloq megvetően.

A gyerekek az ajtó felé cibálták-lökdösték Indyt, de közben tapodtat se távolodtak tőle, szorosan körülfogták. Ez csak Szallah ötlete lehetett. De hogy vállalhatott Szallah ekkora kockázatot?

Belloq visszaült a helyére, karját keresztbe fonta. Olyan ábrázattal szemlélte a jelenetet, mint egy kivezényelt szülő az iskolai színielőadást. Fanyarul jegyezte meg:

- A Nemzetközi Régészeti Társaság következő ülését azzal fogom megörvendeztetni, hogy beszámolok róla, hogyan sérti meg Indiana Jones a gyermekmunkára vonatkozó szabályokat.

- Ahhoz előbb fel kell vétetnie magát a Társaságba, Belloq.

Belloq elhúzta a száját. Aztán mintha eszébe jutott volna valami, az emberei felé fordult. Felemelte a kezét jelezve, hogy eltehetik a fegyvereket.

- Szerencséje van, Jones, hogy a kutyák meg a gyerekek mindig levesznek a lábamról. A hátláját kinyilváníthatja valami egyszerű, magához illő módon; magára bízom, hogyan. De ne felejtse: ha még egyszer találkozunk, nincs az a gyerek, aki megmenthetné.

Indy gyorsan hátrált az ajtó felé. Végre kint volt az utcán; a gyerekek még mindig úgy vigyáztak rá, mint a kedvenc játékukra. Az utcán megpillantotta Szallah várakozó teherautóját, és fellelegzett. Ez volt a nap első olyan eseménye, amely valamelyest jobb kedvre derítette.

Belloq kiitta a borát. Hallotta, ahogy a teherautó elindul. Amint a motorzúgás elhalt a távolban, arra az önmaga számára is meglepő felismerésre jutott, hogy még nem áll készen a leszámolásra Indyvel. Még nem érett meg rá a helyzet. Nem a gyerekek megjelenése akadályozta meg - az vajmi keveset számított. Inkább azon múltott a dolog, hogy valahol, a lelke egyik

rejtett sötét zugában azt akarta - bár ezt maga sem értette egészen -, hogy Jones maradjon még életben, ha nem is túl sokáig.

Hiszen van, ami rosszabb a halálnál, gondolta.

Eljátszott a gondolattal, hogyan fog szenvedni, gyötrődni Jones. Pontosabban már szenved is: a lány halála önmagában is elegendő büntetés. De még nagyobb kínszenvedés lesz, amikor végig kell néznie, hogyan csúszik ki a keze közül az áhított frigyláda.

Belloq a fejét hátravetve fölkacagott; a bérgyilkosok értetlenül és csalódottan bámultak rá.

- A gyerekeid szervezettebben léptek akcióba, mint egy tengerészgyalogos hadtest - mondta Indy a kocsiban Szallahnak.

- Amint megtudtam, mi a helyzet, láttam, hogy gyorsan kell cselekednünk - felelte Szallah.

Indy kibámult az ablakon: a sötét utcákon csak itt-ott pislákkolt némi fény, az emberek az utolsó pillanatban ugráltak el a teherautó elől. A gyerekek hátul ültek, énekeltek, nevettek. Tiszta, önfeledt vidámságuk eszébe juttatta Indynek azt, amit el akart felejteni...

- Marion... - kezdte nagy nehezen.

- Tudom - vágott a szavába Szallah. - Már

hallottam róla. Szomorú vagyok. Nagyon szomorú. Mit mondhatnék, ami megvigasztalna? Hogyan enyhíthetném a fájdalmadat?

- Sehogyan, Szallah.

- Hát igen. Megértelek - bólintott komoran az arab.

- Várj csak! Mégis van valami, amiben segíthetsz. Meg kell fizetnem ezeknek az átkozottnak!

- Segítek neked, Indiana. Bármiben, bármikor.

Szallah elhallgatott. A házáig egyikük sem szólalt meg.

- Van egy pár hírem a számodra - mondta Szallah, amint a ház elé kanyarodtak. - Nem éppen jó hírek. De a frigyládával függenek össze.

- Ki vele, mit tudsz?

- Mindjárt elmondom, csak menjünk be. Aztán, ha akarod, elmehetünk az imámhoz, ő majd megfejti neked a feliratokat.

Indy hallgatásba temetkezett. Kezdte érezni a rengeteg szeszt, a koponyájában hevesen lüktetett valami. Pedig, ha az érzékeit nem tompítja el az ital, észrevehette volna, hogy egész úton követte őket egy oldalkocsis motorkerékpár. Ám

azt úgysem találhatta volna ki, hogy a motoron ülő férfi majmok idomításával foglalkozik.

Miután nagy nehezen sikerült beterelni az egyre lármázó gyerekeket, Indy és Szallah kiment az udvarra. Szallah hallgatagon sétált föl alá, míg végül megállt a falnál, és így szólt:

- Belloq megszerezte a medaliont.

- Micsoda?

Indy a zsebéhez kapott; megnyugodva érezte, hogy a csúcspdísz ott van nála.

- Tévedsz.

- Egy másolatot szerzett róla. Ugyanolyan, mint a tied, és kristály van a közepén. És ugyanazok a jelek vannak rajta, mint a tiéden.

- Nem értem. Föl nem foghatom, hogyan lehetséges ez. Mindig úgy tudtam, hogy erről a csúcspdíszről nem készült egyetlen másolat sem. Nem megy a fejembe.

- Van még valami más is - folytatta Szallah.

- Mondd csak.

- Ma reggel Belloq bement a térképterembe. Mikor kijött, utasításokat adott, hol ássunk tovább. Egészen más helyen, távol a mostani ásatási területtől.

- Megtalálta a Lelkek Kútját - sóhajtott Indy lemondóan.

- Gondolom, igen. Biztosan a térképteremben számította ki, hol van.

Indy dühösen szorította ökölbe a kezét. Előhúzta zsebéből a medaliont, odatartotta Szallah orra alá:

- Biztos, hogy ugyanilyen volt?

- Biztos. Láttam.

- Nézd meg még egyszer.

Szallah a békesség kedvéért elvette a medaliont, egy darabig forgatta a kezében, majd megszólalt:

- Azt hiszem, mégis van valami különbség.

- Ki vele, mi az?

- Belloq medalionjának csak az egyik oldalán van felirat.

- Biztos vagy benne?

- Többé-kevésbé.

- Most már csak azt kell megtudnom - mondta Indy megkönnyebbülten -, mit jelentenek ezek a feliratok.

- Akkor menjünk el az imámhoz. Akár most azonnal.

Indy nem is válaszolt. Gyors léptekkel visszament a házba, aztán ismét ki az utcára. Szallah követte. Indyt megint lázas izgalom kerítette hatalmába. A frigláda... de most már nem is csak a frigládáról volt szó. Marionról is. Az lesz a

bosszú a haláláért, hogy Indy a tőle kapott medallion segítségével előzi meg Belloqot.

De mit ér ezzel a bosszúval Marion?...

Amikor beültek Szallah kocsjába, Indy megpillantotta a majmot. Ott ült a teherautó hátuljában. Hát ettől a dögtől már sohasem fogok megszabadulni? - gondolta mérgesen. Ha ez így megy tovább, a végén még megtanul beszélni is, és papának fog szólítani. Erre a gondolatra megint beléhasított a fájdalom: Marion tréfás megjegyzése jutott az eszébe, az, hogy a majom rá hasonlít.

A majom szaggatott makogásba kezdett, mancsaival idegesen hadonászott.

Amint a teherautó eltávolodott egy kissé, az oldalkocsis motorkerékpár kivált a sötétből, és a nyomába eredt.

Az imám háza a város központjától távol, egy lankás domb oldalában állt; a szokatlan formájú épület leginkább egy obszervatóriumra emlékeztette Indyt. Nem is véletlenül: amint Szallah oldalán - és a majom kíséretében - a kapu felé tartott, észrevette, hogy a tetőn egy nyílásból jókora teleszkóp nyúlik ki.

- Az imám sokoldalú ember, Indiana - szólalt meg Szallah. - Pap, tudós, csillagász. Ha

valaki meg tudja fejteni ezeket a jeleket, akkor ő az.

Odafönt kinyílt a ház kapuja. Egy fiatal fiú főhajtással üdvözölte őket.

- Jó estét, Szelim - mondta Szallah, és gyorsan elintézte a bemutatás formáit: - Ő Indiana Jones. Ő pedig Szelim, az imám tanítványa.

Indy udvarias mosolyt erőltetett magára, miközben alig várta már, hogy találkozzék a tudóssal, aki ebben a pillanatban meg is jelent a folyosó végében. Viseltes ruhájú öregember volt, inas kezén a vénség barna foltjaival; ám a szemében az érdeklődés és az élet fénye csillogott. Néma bólintással üdvözölte vendégeit, majd bevezette őket a dolgozószobába, melyet kéziratok, térképek, időtől sárgult papírok tömege árasztott el. Indy nyomban megérezte, hogy ez az ember egész életét a tudás megszerzésének szentelte. Percről percre, napról napra gyarapította ismereteit. Egy pillanatot sem fecsért el. Indy átnyújtotta a medalliont az imámnak, aki szó nélkül elvette, és odament vele a szoba végében álló asztalhoz, melyet gyér lámpafény világított meg. Leült, ujjai közt forgatta a medalliont, hunyorogva vizsgálta rajta a jeleket.

Indy és Szallah helyet foglalt a földre dobott párnákon; a majom közéjük telepedett. Szallah szórakozottan vakargatta a kis jószág nyakát.

Csend volt.

Az öregember töprengett egy sort, majd ráfirkantott valamit egy cédulára. Indy türelmetlenül fészkelődve nézte. Az imám szemlátomást teljesen belefeledkezett a csúcsdász vizsgálatába, ügyet sem vetett afféle mellékes dolgokra, mint az idő múlása.

- Türelem - szólt oda Indynek Szallah.

Siessünk, gondolta Indy.

A férfi a háztól valamivel távolabb állította le a motorkerékpárt. Megkerülte a házat, közben belesett minden ablakon, míg meg nem találta a konyhát. A falhoz lapulva figyelte, hogy Szelim datolyát rak egy tálra, majd a tálat leteszi a konyhaasztalra. A férfi mozdulatlanul várt, igyekezett beleolvadni a sötétségbe. A fiú megtöltött egy kancsót borral, poharakat vett elő, mindezt rárakta egy tálcára, aztán kiment a konyhából. Ekkor a férfi beugrott az ablakon, köpenye alól egy kis üveget húzott elő, kinyitotta, egy gyors pillantással körülnézett a konyhában, majd az üvegből valamilyen folyadékkal meglocsolta a datolyás tálat. Hallotta, hogy a

fiú jön visszafelé, mire fürgén és nesztelenül, ahogy bejött, kiugrott az ablakon.

Az imám még mindig nem szólalt meg. Indy egyre nyugtalanabb pillantásokat vetett Szallah felé, aki azonban rezzenéstelen nyugalommal ült a helyén: látszott rajta, hogy hozzászokott a hosszú várakozáshoz, türelme végtelen. Nyílt az ajtó, Szelim lépett be, frissítőt hozott egy tálcán, melyet letett a vendégek elé egy asztalkára. De Indy most semmit sem kívánt. Tűkön ült, idegesítette a hallgatás. A fiú kiment, majd en-nivalóval tért vissza: egy tál sajttal és egy tál datolyával. Szallah egykedvűen vett egy darab sajtot, és elmélázva rágcsálni kezdte. Indy nem volt éhes, a szép nagy szemű datolyára rá sem nézett. A majom áttelepedett az asztal alá. Csöndben múltak a percek. Indy, hogy valami-vel agyonüsse az időt, mégis egy datolya után nyúlt. Hátravetette a fejét, a datolyát földobta a levegőbe, megpróbálta a szájával elkapni, de a gyümölcs az állára esett, és onnan a földre gurult.

Szelim megütközve pillantott rá - látszott rajta, hogy tudja, ilyen esztelen ötlet is csak egy nyugati ember fejében születhet meg -, majd fölvette a datolyát, és egy hamutartóba dobta.

A fenébe is, gondolta Indy. Romlanak a reflexeim.

- Ide nézzenek! Jöjjenek csak közelebb! - szólalt meg hirtelen az imám, amikor Indy már épp kezdett lemondani róla, hogy valaha még meghallja a hangját.

Ez az erőteljes hang azonban most áhítatot parancsolóan törte meg a csendet. Az a fajta hang volt, amely nemhogy ellentmondást nem tűr, de pillanatnyi késlekedést sem.

Indy és Szallah nyomban ott termett az asztalnál. Az imám válla fölött nézték, amint az öregember ujja a jelekre bök.

- Ez egy figyelmeztetés... Óva int attól, hogy a ládát háborgassák.

- Helyben vagyunk - mondta Indy.

Közelebb hajolt, már-már rátámaszkodott az imám törékeny vállára.

- A többi a Ré-pálca hosszára vonatkozik, amelynek a csúcsára ez a dísz való. Így önmagában, nem ér semmit.

Indy izgatottan várt, amíg az öregember komótosan végignyalta sötét ajkát. De az imám ezután se szólalt meg.

- Szóval Belloq ennek a medalionnak a másolatáról tudta meg a pálca hosszát - mondta Indy.

Szallah bólintott.

- Szó szerint hogyan szól a felirat? - kérdezte Indy.

- Régi mértékben adja meg a pálca hosszát. Eszerint a botnak hat kádam magasnak kell lennie.

- Ez körülbelül hetvenkét hüvelyk - tette hozzá Szallah.

Indy hallotta, hogy a majom az asztalkán matat, turkál az ennivalók között. Ő is odament, és kivett egy datolyát, épp a majom orra előtt.

- De ez még nem minden - folytatta az imám. - A dísz másik oldalán is van egy felirat. Felolvassom. És adj vissza egy kadamot a Zsidók Istenének, kié e frigyláda.

Indy keze a datolyával megáll a levegőben.

- Biztos hogy Belloq medalionjának csak az egyik oldalán van felirat? - kérdezte Szallahtól.

- Egészen biztos.

Indy fölkacagott.

- Akkor az ő botja tizenkét hüvelykkel hosszabb a kelleténél! Rossz helyen ásnak!

Szallahból is kitört a hahota. Az imám mosolytalanul nézte őket.

- Nem tudom, ki az a Belloq - mondta végül. - Csak azt tudom, hogy ez a figyelmeztetés nem

tréfadolog. Az is benne áll, hogy... „ki felnyitja a frigyládát, s szabadjára engedi a benne lakozó erőt, halálnak halálával hal, amint ráemeli tekintetét”. Én megszívlelném ezt a figyelmeztést, barátaim.

Bármily komor ünnepélyességgel csengtek is az imám szavai, Indy nem tudott úrrá lenni féktelen jókedvén: egyre csak az járt a fejében, hogy a francia elszámította magát. El sem jutott a tudatáig, amit az öregember beszélt. Enyém a győzelem! - gondolta. Maga elé képzelte Belloq savanyú ábrázatát, amikor rájön, hogy rossz helyen kereste a Lelkek Kútját. Magasra dobta a datolyát, és kinyitotta a száját.

Most sikerülni fog, gondolta.

De Szallah elkapta a datolyát a levegőben.
- Hé! - kiáltott rá felháborodottan Indy.

Szallah némán az asztalka felé bökött.

A majom elnyúlva feküdt az asztal alatt. Körülötte datolyamagok. Az egyik mancsa még rándult egyet, a szeme lassan becsukódott. Többé nem mozdult.

Indy elhűlve fordult Szallah felé.

Az egyiptomi megvonta a vállát, és csak ennyit mondott:

- Rossz volt a datolya.

EGYIPTOM,
TANISZI ÁSATÁSOK

Már reggel is lángolt a nap a sivatag fölött, fölforrósítva a csillogó homokot. Ezen a vidéken még a legjózanabb, legfantáziátlanabb ember is könnyen lát délibábot, gondolta Indy, és senki se szólhatja meg érte. A zötykölődő teherautó ablakából felnézett az égre. Idegenül érezte magát a Szallahtól kölcsönkapott burnuszban, s afelől sem volt teljesen meggyőződve, hogy sikerül majd arabnak látszania, de hát próbaszerencse. Olykor hátranézett a mögöttük haladó teherautó felé. Ezt Szallah barátja, Omar vezette, s hat arab munkás ült rajta. Az övéken, amelynek volánjánál Szallah ült, három. Indy remélte, hogy valóban mind olyan megbízható, mint Szallah állította.

- Ideges vagyok - mondta Szallah. - Nem is szégyellem bevallani.

- Nem kell izgulni.

- Nagy kockázatot vállalsz.

- Nagy a tét is.

Indy megint föl nézett az égre, majd körbejártatta tekintetét a végeláthatatlan sivatagon.

A homok szinte szikrákat vetett a perzselő nap-sugarak alatt.

- Remélem, a pálca pontosan olyan hosszú, amekkorának lennie kell - aggodalmaskodott Szallah.

- Pontosan kimértük - felelte Indy. Az öt láb hosszú bot ott feküdt a teherautó hátuljában. Éjszaka vágták le méretre, aztán megfaragták a végét, hogy a csúcsdísz rá lehessen illeszteni. Eközben Indyt megint elfogta az ismerős, borzongató érzés: a mozdulat, amellyel a csúcsdísz a helyére tette, mintha összekapcsolta volna a múlttal, amelyben rég halott emberek keze illesztette Re pálcájára ugyanezt a medalliont.

A két teherautó most megállt. Indy kiszállt, hátrament Omar kocsijához; az arab is követte példáját, majd kezét üdvözlésre emelte. Aztán egy távoli pont felé mutatott, ahol a talaj egyenetlenebb volt, hullámozó homokbuckák tarkították.

- Ott fogunk várakozni - mondta Omar.

Indy a keze fejével megdörzsölte kiszáradt ajkát.

- Sok szerencsét - mondta az arab.

Omar visszaült a kormányhoz és elhajtott, kisebbfajta homokvihart kavarva maga után.

Indy a távolodó teherautó után nézett, majd visszament Szallahhoz. Beült mellé, és ők is elindultak. Lassan haladtak tovább, körülbelül egy mérföldet, aztán ismét megálltak. Szallah és Indy kiszállt. Egy homokbucka fedezékéből körülnéztek az előttük valamivel mélyebben elterülő tájon.

Itt folytak a taniszi ásatások.

Szemléltatást alaposan kidolgozott, nagyszabású akció volt ez; abból, hogy mekkora felszereléssel és milyen sok munkással dolgoztak, nyilvánvaló volt, hogy a Führer nagyon komolyan veszi a frigyládát. Teherautók és bulldózerrek hada nyüzsgött, egy kissé távolabb pedig valóságos sátorváros állt. A többszáz arab munkásra majd' ugyanannyi német felügyelő jutott; egyenruhájuk némiképp kilógott a környezetből. Úgy hatottak benne, mintha valamennyien készakarva választották volna az önsanyargatásnak azt a módját, hogy saját zsírjukban sülnék a sivatag katlanában. Lát szott, hogy fenekestül felforgatták az egész területet: kiásott, majd elhagyott gödrök tángtak szerteszét. A munkaterületen túl pedig egy hevenyészett repülőtér körvonalai látszottak.

- Életemben nem láttam még ekkora ásatást - szólalt meg Indy.

Szallah egy nagy homokkupacra mutatott, melynek közepén lyuk tátongott, karók közé kifeszített kötelekkel körülvéve.

- Ott van a térképterem - mondta.

- Mikor süt be a nap?

- Pontosan nyolckor.

- Akkor nincs sok időnk.

Karórájára nézett, amelyet szintén Szallahtól kapott kölcsön.

- Hol keresik a németek a Lelkek Kútját?

Szallah odamutatott. A fő munkálatoktól valamivel távolabb, a dűnék felé teherautók, bulldózerek jöttek-mentek. Indy elnézte egy darabig. Aztán csak ennyit kérdezett:

- Nálad van a kötél?

- Persze.

- Akkor gyerünk.

Az egyik arab lassan elindult a teherautóval az ásatások felé. A sátrak között Indy és Szallah legurott a kocsiról. A térképterem irányába lopakodtak; Indy, kezében az öt láb hosszú bottal, azon gondolkodott, meddig juthat el észrevétlenül egy ekkora pálcával. Jó néhány egyenruhás német mellett kellett elhaladniuk, de azok rájuk

se hederítettek: csoportokba verődve cigarettaztak, beszélgettek a reggeli napsütésben. Mentek még egy kicsit, azután Szallah hirtelen megálljt intett: a térképteremhez értek. Indy felmérte a terepet, azután - olyan közömbös tartással, ahogyan csak tudott - odament a lyukhoz, amelyet a térképterem mennyezetén vágtak. Lélegzetfojtva nézett le, majd egy szemvillanással jelezte Szallahnak, hogy kezdek a munkát. Szallah hosszú kötelet húzott elő a köntöse alól, egyik végét rákötözte egy ott álló olajoshordóra; hallgatagon tett-vett, arcán gyöngyözött a verejték. Indy lassan leereszkedett a térképterembe. Hát itt vagyok a taniszi térképteremben, gondolta. Máskor a pusztá gondolattól is úrrá lett volna rajta az áhítat; alaposan körülnézett, elidőzött volna itt. De most erre nem volt idő. Földet ért, megrántotta a kötelet, amelyet Szallah nyomban visszahúzott. Minden önuralmára szüksége volt, hogy szigorúan csak a feladatára tudjon koncentrálni a freskókkal gazdagon díszített teremben, melynek közepén Tenisz városának a makettje állt; Indy odalépett, hogy szemügyre vegye. A kőből faragott makettet a legapróbb részletekig oly gondosan kimunkálták, hogy az ember már-már azt várta: a pará-

nyi házakból mindjárt parányi emberek lépnek ki az utcára. Indy ámulattal adózott az egykori mesterek ügyességének; elgondolta, mekkora türelemre lehetett szükségük, hogy ezt a makettet elkészíthessék.

A makett mentén egy mozaiklapból kirakott vonal húzódott, rajta néhány lyukkal, melyeket a különböző évszakokat jelképező ábrákkal rajzoltak körül. A lyukak nyilvánvalóan arra szolgáltak, hogy ezekbe illesszék a Ré-pálcát. Indy előkotorta burnusza redőiből a csúcsdísz, és odahozta a pálcát; látta, hogy a beáramló napfény hamarosan eléri a makettet.

Hét óra ötven volt. Nem volt sok ideje.

Szallah odafent föltekerte a kötelet, és az olajshordóhoz lépett, hogy leoldozza róla a végét. Nem is hallotta, hogy egy dzsip fékez mellette, és csak akkor rezzent össze, amikor egy német ráripakodott.

- Hé! Te!

Szallah bamba vigyort erőltetett az arcára.

- Mit keresel te itt? - kérdezte a német.

- Semmit... semmit - rázta ártatlanul a fejét Szallah.

- Hozd ide azt a kötelet! Ez a rohadt dzsip elakadt.

Szallah egy pillanatra tanácstalanul állt, majd leoldozta a kötelet a hordóról, és elindult vele a dzsip felé. Ekkorra már egy teherautó is odaért, és valamivel a dzsip előtt megállt.

- Kösd a dzsippet a teherautóhoz - mondta a német.

Szallahról patakzott a verejték, miközben végrehajtotta a parancsot. Oda a kincset érő kötél, gondolta. A két kocs motorja felbőgött, kerekei kipörögtek a homokban. Majd kisvártatva a teherautó elindult, a kötél megfeszült. De hogyan kerül majd ki Indy a térképteremből kötél nélkül?

Szallah önkéntelenül elindult a dzsip nyomában: észre se vette, hogy egy tábori konyha mellé ért. Az asztalnál néhány német katona ült; egyikük ráförmedt, hogy hozzon ennivalót. Szallah értetlenül bámult rá.

- Süket vagy? - csattant föl a német.

Szallah szolgálatkészen bólintott, leemelte a tűzhelyről a nehéz kondért, és odacipelte az asztalhoz. Közben egyfolytában csak az járt a fejében, hogyan juttathatná ki Indyt a kötél nélkül a térképteremből.

Felszolgáltatta az ételt, oda sem figyelve a katonák gúnyolódására.

A nagy kapkodásban kilötytyintett néhány

cseppet az asztalra, mire az egyik német vissza-kézből pofon vágta.

- Kétbalkezes hülye! Nézd, mit műveltél a zubonyommal!

Szallah bűnbánóan összehúzta magát.

- Vízet, de gyorsan!

Szallah elrohant vízéért.

Indy gondosan ráhelyezte a Ré-pálcára a csúcsdísz. A botot beillesztette a megfelelő mozaikkockába. A csúcsdísz megcsillant a napfényben, de a sugár még nem hatolt át a kristályon. Indy várakozott. Fentről kiabálást hallott, de a szavak már nem hatoltak el az agyáig. Majd később főhet eleget a feje a németek miatt. Most még nem.

A napsugár ebben a pillanatban érte el a kristályt. A fény megtört rajta, rávetődött a parányi épületekre, utcákra, s a legélesebben egy kisebb épületre, amely valamilyen varázslatos fényhatás révén vörösre színeződött. Indy ámulva nézte, és közben rájött, hogy nem is fényhatásról van szó, hanem valami vegyi bűvészkedésről. Észrevette ugyanis, hogy más épületeken is vannak ilyen vörös foltok; némelyik egészen frissnek látszott. Ezek lehettek Belloq kutatásának a nyomai.

Csakhog्य ezek rossz nyomok voltak: a most megvilágított épület tizennyolc hüvelyknyire volt a legközelebbi vörös folttól, amely a francia próbálkozásai után maradt.

Szenzációs. Tökéletes. Az eredmény minden reményét felülmúlta. Indy letérdelt a makett mellé, mérőszalagot vett elő. Számokat firkantott egy kis jegyzetblokkra, sietve osztott, szorozott. A homlokáról patakzó forró verejték csípte a szemét.

Szallah nem ment el vízért. Futásnak eredt a sátrak közt, reménykedve, hogy most nem botlik bele egy németbe sem. Kétségbeesetten nézelődött, honnan szerezhetne még egy kötelet. De mindent látott, csak azt nem. Összevissza futkosott, és fohászkodott magában, nehogy valamilyik németnek szemet szúrjon a viselkedése, vagy befogja valami munkára. Sürgősen tennie kellett valamit, hogy kijuttassa Indyt. De hogyan?

Megállt. Két sátor közt nagy halom láda hevert, némelyik nyitva.

Ha már kötél nincs - gondolta -, ezekben a ládáknak csak akad valami, ami megteszi helyette.

Mikor meggyőződött róla, hogy senki se figyeli, odaugrott a ládákhöz.

Indy kettétörte a pálcát, a csúcsdísz pedig visszasüllyesztette a humuszába. A bot darabjait elrejtette a terem legtávolabbi sarkába, aztán visszament oda, ahol földet ért, és a lyukon át fölnézett az égre. A tündöklő kékség egy pillanatra elkápráztatta.

- Szallah - szólt föl, még idejében suttogóra fogva a hangját. Semmi.

- Szallah!

Ismét semmi.

Körülnézett, nem lehet-e másutt is kijutni a teremből, de meggyőződött róla, hogy nem. Hol lehet Szallah?

- Szallah!

Csönd.

Indy hunyorogva nézett fölfelé, és várt.

Odafönt hirtelen mozgolódás támadt, majd valami leereszkedett a lyukon. Indy az első pillanatban azt hitte, a kötél. De nem az volt: összecsomózott ruhadarabok sora ereszkedett alá, hevenyészett kötél gyanánt: ingek, nadrágok, burnuszok, meghatározhatatlan lebernyegek - s végül egy horogkeresztes zászló.

Indy elkapta a mentőalkalmatosság végét, és elkezdett fölfelé mászni. Mikor fölért, kifulladásra terült el a homokban, mialatt Szallah vissza-

húzta a rongykollekciót, összetekerte és begyömöszölte egy olajoshordóba. Indy föltápaszkodott, s mindketten elindultak a sátrak irányába.

Nem vették észre, hogy egy német türelmetlenül járkál föl-alá.

- Hé, te! Mikor hozod már azt a vizet?

Szallah bocsánatkérően tárta szét a kezét. A német erre Indynek támadt:

- Te, te másik lusta disznó! Te miért nem dolgozol?

Indy olyan alázatosan hajlongott, hogy maga is meglepődött tőle, majd sarkon fordult, és elrohant.

Lélekszakadva futott a sátrak közt, a burnusz lebegett mögötte. A német úgy látszik, gyanút fogott, mert utána kiáltott:

- Állj meg! Gyere csak vissza!

Azt aztán lesheted, gondolta Indy. Eszemben sincs visszamenni, te tökfej. Rohant a sátrak közt, s közben nem tudta eldönteni, mi a fontosabb: az, hogy ne keltsen gyanút, vagy hogy minél hamarabb feltárja a Lelkek Kútját. Ezen a kínzó dilemmán rágódott, amikor két német tiszt bukkant föl az orra előtt. A fene vigye őket, szitkozódott magában; lelassított, közben a két

német megállt beszélgetni, és cigarettára gyújtott. Elzárták előle az utat.

Indy szorosan a sátrak mellett lopakodott tovább. Igyekezett az árnyékban maradni, sőt legszívesebben maga is árnyékká változott volna; végül besurrant egy üresnek látszó sátorba. Itt legalább várhat néhány percig, amíg tiszta nem lesz a levegő. A két fritz csak nem fog gyökeret ereszttem a tűző napon.

Indy felszárítgatta homlokáról a verejtéket, és izzadt kezét a burnuszába törölte. Azóta, hogy belépett a térképterembe, most volt először annyi ideje, hogy átadja magát érzéseinek: a borzongató időtlenségnek, amely ott lenn megcsapta. Mintha az időn kívül, az idő fölött lebegett volna, s közben maga is mintegy csapdába szorult volna a történelem üvegburája alatt, amely épen és érintetlenül őriz meg mindent. A taniszi térképterem... Mintha egy olyan tündérmesébe indult volna felfedező útra, amelynek azért van valamelyes valóságalapja; egy legendába, melynek legmélyén igazság rejlik. Miközben ezt végiggondolta, úgy érezte, szinte porszemnyivé zsugorodik: 1936-ban él, egy olyan világban, amelyhez hozzátartozik a repülőgép, a rádió, a kolosszális haditechnika -

s egyszer csak rábukkan valamire, ami egyszerűségében oly rafinált, mint ez a makett, melynek apró épületei egy bizonyos fényhatásra elszíneződnek. Alkímia, bűvészet vagy egyszerű szemfényvesztés - akármi is legyen, a trükk évezredek múltán is hatásos.

S most egyre közelebb jutott a Lelkek Kútjához.

A frigyládához.

Ismét megtörölte verejtékező homlokát. Kidugta a fejét a sátorból. A németek még mindig ugyanott álltak, cigarettáztak, és fecsegték.

Indy azon törte a fejét, hogy juthatna ki anélkül, hogy a németek észrevennék, amikor valami neszt hallott a sátor túlsó sarkából. Riadtan nézett hátra; eddig biztos volt benne, hogy a sátorban rajta kívül nincs senki.

Egy pillanatig nem hitt a szemének, megállt benne az ütő, hogy aztán annál vadabbul kalapáljon a szíve.

A lány egy széken ült; szorosan hozzá volt kötözve. Szájára is egy kendőt kötöttek. Könyörgő pillantásokat vetett felé, szólni próbált hozzá, de a kendőn át csak elfojtott nyögések hallatszottak. Indy odarohant hozzá, leoldozta a

kendő. Megcsókolta; szájuk hosszú, szorongást oldó csókban forrt össze.

A lány reszkető hangon szólalt meg:

- Két kosár volt... Kettő, hogy téged megtévesszenek. Mikor azt hitted, hogy a teherautón vagyok, engem már elvitt egy kocsi.

- Azt hittem, meghaltál - nyögte ki nehezen Indy. Nem tudta volna megmondani, milyen érzés járja át: boldog megkönnyebbülés-e, vagy szabadulás a bűntudat terhétől? Vagy csak a tiszta, hálás öröm, hogy a lány életben maradt?

- Látod, mégsem adtam be a kulcsot - mondta a lány.

- Bántottak?

A lány mintha valami szörnyű szorongással küszködött volna?

- Nem... nem bántottak. Csak rólad kérdezősködtek, arra voltak kíváncsiak, hogy mit tudsz.

Indy megdörzsölte az állat; nem értette, mi ez a különös vonakodás, amit Marion viselkedéséből kiértett. De sokkal izgatottabb volt annál, hogysem ezen töpregett volna.

- Indy, vigyél el innen, kérlek! Ez az ember ördögien gonosz...

- Ki?

- A francia.

Indy éppen ki akarta oldozni a kötelet, de most megállt a keze a levegőben.

- Mi a baj? - kérdezte a lány.

- Nézd, nem várom tőled, hogy megérts. Bonyolultabb ez annál, hogy elmagyarázhatnám. De bízz bennem, jó? Hidd el, én se örülök annak, hogy így kell tennem...

- Oldozz el Indy, könyörgök, oldozz már el...

- Hát épp ez az. Ha most megszőktetnék, ezek felforgatnának minden homokszemet, hogy megtaláljanak, és ezt most nem kockáztathatom meg. Rájöttem, hol van a frigyláda, és mindenképpen előbb kell odajutnom, mint ők. Aztán visszajövök érted...

- Indy, ne! Kérlek!

- Csak egy kicsit bírd még ki...

- Oldozz ki, te gazember!

Indy gyorsan betapasztotta Marion száját a kendővel, amelyre dupla csomót kötött. Homlokon csókolta a dühösen tiltakozó, nyöszörgő, vergődő lányt.

- Maradj szép nyugodtan. Visszajövök.

Visszajövök... Régi emlékek visszhangoztak ebben a szóban, tíz évvel ezelőtti emlékek. Indy látta, hogy Marion gyanakvóan méri vé-

gig. Még egyszer megcsókolta, aztán kilépett a sátorból.

A két német tiszt eltűnt.

A nap egyre magasabbra hágott. Eszeveszett erővel tűzött. Marion él. Indy csaknem annyira megmámorosodott ettől a gondolattól, mint az imént a térképteremben tett felfedezéstől. Megszaporázta lépteit, maga mögött hagyta a sátraikat, az ásatási területet, s rohant a napsütésben szikrázó homokbuckák felé, ahol Omar várt rá az embereivel.

Levette a földmérő műszereket Omar teherautójáról, matatott velük, mért, számolt, a végeredményt összehasonlította a térképteremben végzett számítások eredményével; kijött egy pont, néhány mérfölddel távolabb a sivatagban, egészen másutt, mint ahol Belloq kutatta a Lelkek Kútját. Abba az irányba nézett: még csak mozgást sem látott arrafelé. Ott van, gondolta. Ott a Lelkek Kútja.

- Megvan! - kiáltott föl. Összecsomagolta a műszereket, és visszarakta az egészet a teherautóra. Örömmel fedezte föl, hogy az a hely Belloq ásatásai felől még csak nem is látható, eltakarják a homokbuckák. Észrevétlenül dolgozhat.

Amint felült a teherautóra, látta, hogy valaki közeledik. Szallah volt az, burnusza lobogott, ahogy futott a teherautó felé.

- Azt hittem, már sose jössz - mondta Indy.

- Kis híján ott maradtam - felelte Szallah, és ő is felült a kocsira.

- Indulás - szólt Indy a sofőrnek.

Odaértek a kiszemelt helyre, s a teherautó megállt. Itt, ez alatt a homokdűne alatt rejtőzik tehát a frigyláda, gondolta Indy. A világ legsivárabb helyén a világ legizgalmasabb tárgya. Fö-löttük az égen úgy izzott a nap, mintha mindjárt szét akarna robbanni.

Egész pontosan ott voltak, ahol Indy számításai szerint ásniuk kellett. A munkások már el is kezdtek készülődni. Barna arcuk akár a cserzett bőr. Indy nem csodálta, hogy ezek közül az emberek közül csak kevesen érik meg a negyven évet.

Elnézte a sivár homokot. Az ember álmában se gondolná, hogy az élettelen homoktenger alatt rejtőzik a frigyláda.

A teherautóhoz lépett, levett róla egy lapátot. Szallah, kezében egy ásóval, megállt mellette és megszólalt:

- Aligha jönnek ide, legföljebb csak akkor, ha

Belloq rájön, hogy rossz helyen ás. Különben mit keresnének itt?

- Azt a náciknál sose lehet tudni.

Szallah elmosolyodott. Végignézett a sivatagon: sivár homoktenger, ameddig a szem ellát.

- Még egy német is kétszer meggondolja, mielőtt idejönne csak úgy bizonytalanra.

Indy belevágta lapátját a homokba.

- Na persze előbb biztosan kérvényt kell benyújtaniuk Berlinben, legalább három példányban. Jóváhagyás, pecsét, aláírás - addig is telik az idő. Rajta - szólt a munkásokhoz -, lássunk hozzá.

Keményen nekigyürkőztek a munkának, mindenki teljes gőzzel dolgozott, legfőljebb csak azért álltak le néha-néha, hogy igyanak egy kis vizet, amely már jócskán fölmelegedett a tevébőr tömlőkben. Úgy belefeledkeztek a munkába, hogy észre sem vették, mikor a nap lement: igaz, a hőség ezután sem csillapult.

Belloq a sátrában ült, és szórakozottan dobolt ujjával az asztalon, amelyet térképek, a frigládát ábrázoló rajzok s a számításaival telerótt papírok leptek el. Rosszkedvű volt, ingerlékeny és ideges, hogy még mindig nem ért célrt; a helyzetet csak tovább rontotta, hogy Dietrich meg a

Gobler nevű talpnyalója állandóan számonkérő tekintettel meredt rá. Belloq fölállt, a mosdóállványhoz lépett, vizet locsolt az arcára.

- Megint egy eredménytelen nap - mondta Dietrich.

- Már megint egy eredménytelen nap...

Belloq megtörölte az arcát, majd töltött magának egy kevés konyakot. Szótlanul végignézett Dietrichen, aztán a feljebbvalója minden rezdülését szolgálatkészen leső Gobleren; úgy tűnt neki, ez az alak Dietrich nélkül nem is létezne.

Dietrich könnyörtelenül folytatta:

- Az embereim egész nap ástak. És mit találtak? Mondja meg nekem, hogy mit!

Belloq ivott egy kortyot, mielőtt felelt volna.

- A rendelkezésemre álló adatok azt mutatják, hogy a számításaim helytállóak. Csakhogy a régészet nem egzakt tudomány, Dietrich. Azt hiszem, maga ezt nem képes teljesen megérteni. Lehet, hogy a frigyládát egy mellékkamrában fogjuk megtalálni. Az is lehet, hogy valami alapvetően fontos adat még mindig nincs a birtokunkban.

Kiitta a konyak maradékát. Utálta a németek fafejűségét, azt, hogy állandóan a nyakán lógnak, mintha minden percben elvárnák tőle,

hogy látnok, próféta legyen. Most az egyszer azonban meg tudta érteni Dietrichet.

- A Führer folyamatos tájékoztatást kér a munkálatok előrehaladásáról - mondta Dietrich. - És meglehetősen türelmetlen.

- Emlékezzon csak vissza a beszélgetésekre a Führerrel, Dietrich! Nem tettem én semmiféle konkrét ígéretet. Mindössze annyit mondtam, hogy a helyzet kedvezőnek tűnik; semmi többet.

Csönd lett. Gobler a petróleumlámpa előtt állt; hatalmas árnyékot vetett, amelyet Belloq hirtelen fenyegetőnek érzett.

- A lány segíthetne nekünk - szólalt meg Gobler. - Végére is a tárgy eredetije évekig nála volt.

- Valóban - bólintott rá Dietrich.

- Kétlem, hogy bármit is tudna - mondta Belloq.

- Azért megpróbálkozhatunk vele - erősködött Gobler.

Belloq maga sem tudta, miért undorodik annyira a németeknek a lánnyal szemben mutatott bánásmódjától. Barbár módon viselkedtek vele: a legválogatottabb kínzásokkal fenyegették, pedig nyilvánvaló volt - legalábbis Belloq számára -, hogy a lány nem tud semmit. De mi ez

az ellágyulás, ez a hirtelen gyöngeség, ami elfogja, ha a lány kerül szóba? Döbbenet keresgélte az okát. Elnézte Dietrichet; ezek a nyomorultak állandó félelemben élnek, gondolta. Rettegnek a szájalmas kis Führerüktől. Még éjjel, álmukban is biztos ő szónokol előttük - feltevé, hogy a náciak álmodnak egyáltalán, amiről Belloq nem volt egészen meggyőződve. Ezekben elsorvadt a képzelőerő.

- Ha maga nem vállalja a lányt, Belloq, van valaki, aki készséggel kiszedi belőle, amit tud.

Mielőtt Belloq bármit mondhatott volna, Dietrich beszólította az emberét. Arnold Toht lépett a sátorba, és náci köszöntésre emelte karját. Tenyerén a forradások még mindig pontosan őrizték a csúcspdíz lenyomatát.

- Azt hiszem, ismeri a nőt, Toht - mondta Dietrich.

- Hogyne. Régi emlékeim vannak róla - felelte morogva Toht.

- És régi sebhelyei tőle - tette hozzá Belloq. Toht erre gyorsan leengedte a kezét.

Mikor besötétedett, s a láthatár fölött már a sápadt sivatagi hold is feltűnt, Indy egy időre leállította a munkát. Fáklyákat gyújtottak, s nézték, ahogy a holdat lassan elsötétítik az eléje

úszó felhők. Különös villanások hasítottak bele az ég sötétjébe, mintha a semmiből kipattanó elektromos szikrák lettek volna.

Indy és emberei kisvártatva folytatták az ásást, míg végül szerszámaik egy kőlapba ütköztek. Amint megkopogtatták a vastag kőlapot, egyértelművé vált, hogy az egyjókora üreget fed. Senki sem szólt egy szót sem. A munkások emelőket hoztak a teherautóról, s nyögve, zihálva, minden erejüket megfeszítve elmozdították a kőlapot.

Amint a fedőlap elmozdult, feltárult alatta egy föld alatti kamra; a Lelkek Kútja. Mintegy harminc láb magas, jókora helyiség volt; falait hieroglifák, vésett rajzok díszítették. A mennyezetet hatalmas szobrok tartották, őrizték a hely békéjét. Fölülről, a fáklyafényben valóban feneketlen kútnak tűnt a terem, amelynek láthatatlan mélye a történelmet rejtette.

Ahogy az emberek bevilágítottak fáklyáikkal, kivehetővé vált a kamra túloldala is, ahol egy oltárszerű emelvényen hatalmas kőszarkofág állt: körülötte sötét, kacskaringós minták díszítették a padlót.

- Abban lesz a frigyláda - szólalt meg Indy. - Csak azt nem tudom, mi az a szürke minta a földön.

De ahogy a szeme jobban hozzászokott a félhomályhoz, rájött erre is. Megborzongva ejtette le fáklyáját, mire száz meg száz kígyó siklott sziszegve tovább.

Az égő fáklya most jól megvilágította a menekülő kígyókat. Nem is több száz, inkább több ezer kígyó tekergett odalent; egyiptomi áspisok, melyek felbolydulva, dühösen sziszegtek a láng felé. A fáklyafényben úgy rémlett, mintha a padló hullámszáva, holott csak a megriasztott, egymás hegyen-hátán tekergőző kígyók nyüzsögtek. Mindent elleptek, csak a kőoltárt kerültk. Oda még az áspiskígyók se merészkedtek.

- Miért éppen kígyók? - nyögött fel Indy. - Akármit lássak, csak ne kígyókat! Minden mást elviselnék, vagy legalábbis majdnem mindent.

- Áspiskígyók - jegyezte meg Szallah. - A mérgük halálos.

- Köszönöm a felvilágosítást, Szallah.

- Azt viszont láthatod, hogy a tűztől félnek.

Szedd össze magad, nógatta magát Indy. Itt vagy végre, szinte egy karnyújtásnyira a frigládától, próbáld meg hát leküzdeni az iszonyodat. De ez nem ment olyan könnyen. Az eleven szőnyegben régi lidércálma testesült meg. Legku-

szább, legnyomasztóbb álmaiban mindig kígyók üldözték, bennük öltöttek testet legrejtettebb félelmei. Ám most erőt vett magán.

- Semmi baj - szólt a munkásokhoz. - Csak néhány kígyó az egész. Nem kell megijedni. Egy pár fáklyára és olajra van szükségem. - Égő fáklyák záporoztak a Kútba, aztán olajat öntöttek le, amely egy szempillantás alatt lángra kapott, tűzfüggönnyel vágva el a menekülő kígyók elől az utat. A szabadon maradt területre a munkások kötélen leeresztettek egy jókora faládát. Indy eközben egyre azon erőlködött, hogy leküzdje iszonyodását a kígyóktól, meggyőzze magát, hogy a fobia ugyanolyan dolog, mint a fájdalom: ha az ember erősen koncentráل, meg tud feledkezni róla. Szilárdan eltökélte ugyan, hogy leereszkedik, de ahogy a pillanat közeledett, egyre jobban rázta a hideg a gondolattól. A munkások leeresztettek egy kötelet; Indy nagyot nyelt, megragadta, és lecsúszott a Kútba. Amint leért, Szallah tüstént követte. A tűzfüggöny mögött örvénylett a kígyók serege.

Mindketten földet értek; a kötél lengett a fejük fölött.

- Azt hiszem, helyben vagyunk - mondta Indy.

Marion arra kapta föl a fejét, hogy Belloq lép be a sátorba. A francia lassan közeledett felé, és merően nézte, de eszébe se jutott, hogy esetleg leoldozza a kendőt a szájáról. Mi volt olyan különös ezen a férfin? Mi az, amitől mindig megremeg, szinte pánikba esik, amikor csak meglátja? Most is szinte hallotta a saját szívdobogását. Megbűvölten bámult a férfira, pedig legszívesebben behunyta volna a szemét, elfordította volna az arcát. Mikor az elfogatása után először találkozott vele, Belloq alig szólt hozzá, csak áthatóan nézte, ahogyan most is. Tekintete jéghideg volt, de Marion mégis érezte - bár maga se tudta, miért -, hogy ezek a szemek néha melegséget is tudnak sugározni. S érezte azt is, hogy ez az ember valami nagyon nagy titkot tud, melyhez képest a valóság semmi. Jóképű férfi volt; azokra a színes reklámfotókra emlékeztetett, amelyeken európai férfiak romantikus pózban iszogatják egzotikus italaikat valami tengerparti villa teraszán. De Marionra nem ezek a tulajdonságai hatottak.

Valami egészen más, amire gondolni se akart.

Behunyta a szemét; egyszerűen nem tudta tovább állni a férfi beléhatoló tekintetét, amely úgy vizsgálta, mint valami tárgyat, egy régé-

szeti leletet, egy törött cserépedény darabját; érdeklődésében nem volt semmi emberi, csupán a meghatározandó és besorolandó tárgynak szólt.

Csak akkor nézett fel újra, amikor meghallotta, hogy a francia megmozdul.

Belloq még most sem szólalt meg, s Marion ettől mind rosszabbul érezte magát. A férfi most már ott állt, közvetlenül előtte; végtelenül lassú mozdulattal felé nyújtotta a kezét, meglazította a száján a kendőt, majd finoman, gyöngéden levette róla. Marion lelki szemei előtt fölillant a kép, amelyet gyorsan elhessegetett: elképzelte, hogy ez a kéz ugyanilyen gyöngéd mozdulatokkal végigsimítja a testét. Nem, győzködte magát. Erről szó sincs. De a kép nem akart elhalványulni. S Belloq egy ügyes szerető magabiztosságával bogozgatta közben a csomót; lassan, hanyag eleganciával, mint a csábító, akinek vadászösztöne megsúgta, hogy kiszemelt zsákmányának már fogytán az ereje.

Marion elfordította a fejét. Küzdött a gondolatai ellen, de érezte, hogy eredménytelenül. Nem akarok vonzódni ehhez a férfihoz, hajtogatta magában. Nem akarom, hogy hozzám érjen. De ahogy a férfi ujjai végigsimították az állat, majd

lekúsztak a nyakára, érezte, hogy elszáll belőle az erő. Nem hagyom, hogy a szemembe nézzen, győzködte magát. Nem hagyom, hogy meglássa rajtam, mit érzek. Minden erőfeszítése ellenére ismét elképzelte, hogy a férfi keze végigfut a testen, érezte gyöngéd és izgató érintését. S egyszeriben tudta, hogy ez a férfi páratlanul önzetlen szerető lenne, aki olyan gyönyörűséget szerezne neki, amelyet még soha az életében nem érzett.

És ezt tudja is, gondolta. Tudja ő is.

A férfi közel hajolt hozzá. Marion arcában érezte a leheletét. Nem. Nem, nem! - kiáltott föl magában. De egy hangos szó se jött ki a torkán. Érezte, hogy ő is a férfi felé hajol, egész bensőjében lüktetve várta a csókját. De hiába várt. A csók elmaradt. A férfi hozzálátott, hogy kioldja a kötelékeit, ugyanolyan lassú, nemtörődöm mozdulatokkal, mint az előbb: a kötéldarabjai úgy hullottak a földre, mintha intim ruhadarabok lettek volna.

A férfi még mindig nem szólalt meg.

Csak nézte. Szemében most megvillant az a melegség, amelyet a lány már az előbb megértett - de azt nem tudta volna megmondani, szívből jövő melegség-e ez, vagy a férfi csábítói eszköztárának kelléke.

És akkor a férfi megszólalt:

- Maga nagyon szép.

Marion csak annyit tudott kinyögni:

- Kérem... - De maga se tudta, hogy mit kér: hogy hagyja békén, vagy hogy csókolja meg. Soha életében nem volt még ily kevésbé tisztában az érzéseivel. Miért is nem szabadította ki Indy? Miért hagyta itt?

A férfi taszította és vonzotta egyszerre; vajon miért nincs pontos, áthághatatlan határvonal a két érzés között? Bármily zavarosak voltak is azonban Marion érzései, annyira még világos volt a feje, hogy az ellentmondásokat fel tudja ismerni; ám elborzadva kellett bevallania önmagának: azt akarja, hogy ez a férfi a magáévá tegye, megismertesse vele a testi szerelem minden gyönyörűségét. Azzal is tisztában volt, hogy a férfi kegyetlen is tud lenni, de ebben a pillanatban ez sem érdekelte.

A férfi arca egészen közel ért az övéhez. Marion nézte az ajkát, a szemét, amely olyan megértést sugárzott, amelyet a lány még nem látott egyetlen férfi szemében sem. S még mielőtt a férfi megcsókolta volna, ez a szem magáévá tette, ez a szem mindent megtudott róla. Marion meztelennek érezte magát, meztelenebbnek, mint valaha.

Most még ez az érzés is izgatóan hatott rá. A férfi még közelebb hajolt. Megcsókolta.

Marion először el akart húzódni tőle.

Aztán szemét lehunyva mégis átadta magát a csóknak, amely nem hasonlított egyetlen eddigi csókra sem az életében. Lassú, türelmes, önzetlen csók volt. Még soha, senki se csókolta így. Még Indy sem.

Mikor a francia el akart húzódni tőle, Marion észrevette, hogy szorosan öleli a férfit, körmeit a hátába mélyeszti. Döbbenet hasított belé, mikor tudatosult benne ez az önkéntelen mozdulat, és hirtelen elszégyellte magát miatta. Mit csinált? Mi ütött belé?

Hátrarántotta a fejét.

- Kérem... Hagyjon!

A férfi elmosolyodott; majd hirtelen lehervadt arcáról a mosoly.

- Bántani akarják.

Mintha az a csók nem is lett volna. Marion úgy érezte magát, mint akivel menet közben hirtelen megállt a lejtőn a hullámvasút.

- Rábeszéltem őket, hogy adjanak nekem egy kis időt négyszemközt magával. Maga roppant vonzó nő... Igazán nem szeretném, ha bántanák magát. Ezek barbárok...

A férfi megint közelebb húzódott. Nem, gondolta Marion. Többet nem.

- Mondania kell valamit, amivel lecsillapíthatom őket. Valami információt.

- Nem tudok semmit... Hányszor mondjam még? - Marionnal forgott a világ. Miért nem csókolta meg másodszor a férfi?

- No és Jones?

- Nem tudok róla semmit.

- A bajtársiassága egyenesen hősies. De el kell nekem mondania, mit tud Jones.

- Csak bajt hozott rám...

- Ezt nagyon is el tudom képzelni.

Belloq a kezei közé fogta a lány arcát, mélyen a szemébe nézett.

- Én el is hiszem, hogy maga nem tud semmit. De a németekért nem állhatok jól. Nincs hatalmam felettük.

- Ne hagyja, hogy bántsanak.

- Akkor mondjon valamit. Bármit!

Kintről mozgolódás hallatszott. Amikor Marion fölnézett, Arnold Toht már ott állt a sátorban. Mögötte a két német: Dietrich és Gobler. Marionba belehasított a félelem.

- Sajnálom... - mondta Belloq.

Marion dermedten bámult Tohtra; nem felej-

tette el azt a pillanatot, amikor a német az izzó piszkavassal közelített felé.

- Fräulein - reccsent meg Toht hangja -, Nepálban sajnálatos körülmények között váltak el útjaink. Nem reméltem, hogy itt ismét találkozunk.

Marion megremegett a félelemtől.

Toht feltartóztathatatlanul közeledett.

Marion könyörgő pillantást vetett Belloq felé, de a francia már kilépett a sátorból az éjszakába.

Odakint Belloq teleszívta tüdejét az éjszakai levegővel. Különös, hogy vonzalom ébredt benne a nő iránt, hogy megkívánta, noha először csak információkat akart kicsikarni tőle. De később, a csók után... Zsebre vágott kézzel álldogált a sátor előtt. Azt forgatta a fejében, hogy visszamegy, és megállítja azokat a nyomorult férgeket. De ekkor hirtelen felfigyelt valamire.

Távol, a sivatagban valami fénylett... Csak egyetlenegy helyen, egyetlen ponton, de valami határozottan fénylett. Belloq elgondolkozva harapdálta az ajkát, majd visszament a sátorba.

Indy elindult az oltár felé. Igyekezett tudomást se venni a kígyók eszelős sziszegéséről, a fák-

lyafényben a falra vetődő baljós árnyakról. Végiglocsolta olajjal a kőpadlót, s odaérintette a fáklyáját, hogy egészen az oltárig megtisztítsa útját a kígyóktól. Szallah szorosan a nyomában haladt. Hatalmas erőfeszítéssel elmozdították a kőszarkofág fedelét, és a frigyláda láthatóvá vált.

Indy lenyűgözve, mozdulatlanná dermedve állt. A frigyláda szebb volt, mint képzelte. Nézte a csillogó arany angyalokat a láda fedelén, az arany bevonat töretlen fényét, a hordozórudak számára készített arany karikákat, amelyekről visszatükröződött a fáklyafény. Szallahra pillantott, aki néma áhítattal nézte a frigyládát. Indy ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megérintse, végigsimítsa a frigyládát, de jóformán még nem is tudatosult benne a gondolat, mikor Szallah már nyúlt is a láda felé.

- Hozzá ne érh! - kiáltott rá Indy. - Soha ne érh hozzá.

Szallah visszarántotta a kezét. Odavitték a magukkal hozott faládát, kivették belőle a saját kezűleg fabrikált hordozórudakat, beleillesztették a frigyláda oldalain levő karikákba, s nyögve, erőlködve átemelték a súlyos frigyládát a kőszarkofágból a faládba. A tűzfüg-

göny azonban ekkor ritkulni kezdett, s az egy szolamban sziszegő kígyók serege megindult az oltár felé.

- Siessünk - mondta Indy. - Mozgás!

Kötelekkel átkötötték a ládát. Indy megrántott egy kötelet, mire a munkások fölhúzták a ládát a felszínre. Szallah elkapta a maga kötelét, és fűrgén kimászott a kamrából. Indy is nyúlt a sajátja után, meghúzkodta, hogy elég erősen tart-e, ám a kötél váratlanul visszahullott; úgy hevert a kamra padlóján, mint egy hatalmas kígyó, épp hogy csak nem sziszegett.

- Mi történik ott...?

Talán ki sem mondott kérdésére fentről a francia hangja felelt:

- Mondja csak, kedves dr. Jones, ugyan mit csinál egy ilyen barátságtalan helyen?

- Látom, nem hagyott fel a rossz szokásával, Belloq!

Indy érezte, hogy a kígyók feléje siklanak. Egyre közelebbről hallotta a sziszegésüket.

- Csakugyan rossz szokás, belátom - nevetett Belloq odafönt. - Megígérem, hogy mostantól fel is hagyok vele. Nincs már szükségem magára, kedves barátom. De azt még ismerje el: igazán elegáns ötlet tőlem, hogy mindörökre meg-

hagyom magának a Lelkek Kútját. Maga is beállhat a szobrok közé.

- Látom, a humora sem lett jobb a legutóbbi találkozásunk óta.

Indy tekintete ide-oda futkosott, kereste, nincs-e valahol egy másik kijárat. És ekkor egy női sikoly hallatszott fönről, s mire Indy felkapta a fejét, Marion már zuhant is lefelé. Indy odaugrott, hogy elkapja; a lány olyan lendülettel zuhant a karjaiba, hogy mindketten elvágódtak. A kígyók nyomban körbesziszegték őket. Marion szinte magán kívül kapaszkodott Indybe, aki közben hallotta, hogy Belloq odafönt dühösen veszekszik valakivel:

- Abban állapotunk meg, hogy a lány az enyém!

- Semmi szükségünk rá, Belloq. Egyedül a Führer megbízatásával szabad törődnünk!

- Terveim voltak vele!

- Tervei csak Berlinnek lehetnek - jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Dietrich.

Elhallgattak. Belloq lenézett Marionra.

- Nem így gondoltam... - nyögte ki. Majd intett Indynek: - Adieu, Indiana Jones.

Német parancsszavak harsantak; néhány katonára megemelte a kamra zárólapját, és a súlyos

kőlap hatalmas robajjal csapódott a helyére. Hirtelen elfogyott a levegő: a fáklyák kialudtak, s az otthonos sötétségben megélénkültek a kígyók.

Marion kétségbeesetten kapaszkodott Indybe, ő azonban kibontakozott szorításából, fölkapott két, még égő fáklyát, s az egyiket a lány kezébe nyomta.

- Csapj oda vele mindenre, ami mozog.

- Itt minden mozog! Még a padló is hullámlázik. ..

- Nekem mondd?

Indy a sötétben tapogatózva megtalálta az egyik olajoskannát; a maradék olajat rálöttyintette a falra, és meggyújtotta. Fölnézett az egyik szoborra, közben a kígyók közelebb csúsztak hozzá.

- Mit akarsz csinálni? - kérdezte Marion.

Indy nagy nehezen talált még egy olajoskannát, ennek a tartalmát körbelocsolta, és lángra lobbantotta.

- Maradj itt.

- Miért, te hová mész?

- Mindjárt jövök. És úgy készülj, hogy akkor aztán futás!

- Hová?

Indy nem felelt. A lángokon átugorva visszament a kamra közepére, közben állandóan hadonászott a fáklyával, hogy elriassza a kígyókat. Fölnézett az egyik szoborra, amely a legközelebb állt a kijáráthoz. Előkapta az ostorát, megsuhogtatta a sötétben, aztán megcélozta vele a szobor talapzatát; az ostor szíja villámgyorsan rátekeredett. Indy rántott rajta egyet-kettőt, hogy lássa, mennyire szilárdan áll a szobor, majd félkézzel kapaszkodva, másik kezében a fáklyával mászni kezdett fölfelé.

Félúton pihenőt tartva lenézett Marionra. Alány kétségbeesetten állt a lobogó lánggyűrű közepén. Indy éppen fölért a szobor tetejére, amikor a koalák egyik orrlyukából egy kígyó bukkant elő, és egyenesen az arcába sziszegett. Indy odasuhintott a fáklyával, orrát megcsapta a perzselt kígyóhús bűze. A kígyó leesett a társai közé.

Indy némi próbálgatás után megtalálta azt a pontot, ahol szilárdan megvethette a lábát. Most jön a neheze, gondolta. Láta, hogy a kígyók seregestül kúsznak fölfelé a szobron, s tudta, hogy pislákoló fáklyája nem sokáig tartja vissza őket. Még egyszer suhintott vele, és megint szépen aratott: a kígyók egymás után po-

tyogtak lefelé. De a nagy lendülettől a fáklya is kíröpült a kezéből, és amint zuhant lefelé, ki is aludt. Épp amikor a legjobban kellene, dühöngött Indy.

A sötétben valami síkosat érzett a kezén. Rémulten felordított.

És ahogy próbálta lerázni magáról a kígyót, a szobor megingott, levált talapzatától, és félelmetes recsegéssel-ropogással dőlni kezdett. Ezt jól elintéztem, villant át Indy agyán, miközben úgy kapaszkodott a szoborba, mintha az valami megbokrosodott öszvér lenne. De akár egy szalmaszálba kapaszkodott volna a viharos tengeren - egyre növekvő sebességgel zuhant lefelé, már egészen közélről látta a kialvó lángok közt sóbálvánnyá dermedt Mariont. A szobor, mint valami kidőlt szálfá, rettenetes robajjal vágódott a földnek, áttörte a kamra padlóját, és zuhant tovább a sötét semmibe, majd tompa dörrenéssel földet ért valahol a mélyben. Indy lekászálódott róla, úgy érezte, ő maga is darabokra tört, akárcsak a szobor. Minden porcikája sajgott, forgott vele a világ, zúgott a feje. Vaktában tapogatózott a sötétben, ahová csak a kamra beszakadt padlóján át szüremlett be valami kis fény. Marion hangját hallotta:

- Indy! Élsz még?

- Adok egy tanácsot - szólt vissza. - Soha ne utazz szobron.

- Nem is volt szándékomban. De azért köszönöm a tanácsot.

Marion átmászott a nyüáson, és leugrott. Most már a lány fáklyája is épp csak hogy pislákkolt, de annyit azért ki tudtak venni a fénynél, hogy valami labirintusszerűségbe jutottak.

- Hol vagyunk? - kérdezte a lány.

- Ugyanúgy tudom, ahogy te. Valami labirintusban, vagy katakombában; hogy miért éppen a Lelkek Kútja alá építették, a fene tudja. De itt legalább nincsenek kígyók.

Megriadt denevérraj rebbent fel a sötétben; vad szárnycsapásokkal vették célba Indyt és Mariont. Marion összecsapta a tenyerét a feje fölé és felsikoltott.

- Ezt ne csináld, jó? Engem jobban megijesztesz, mint a denevéreket.

- Engem meg ők ijesztettek halálra.

Egyik kamrából a másikba bukdácsoltak.

- Kell, hogy legyen valami kijárat - mondta Indy.

- A denevéreknek is ki kell jutniuk valahol, különben éhen pusztulnának.

A következő kamrában émelyítő bűz csapta meg őket.

Marion fölemelte a fáklyát.

Oszlásnak indult múmiák közt voltak, a földön koponyák, csontok heverték szanaszét, némelyiken egy-egy rothadó húscsont. Az egyik falon csillogó bogarak nyüzsögtek.

- Ez a bűz elviselhetetlen - nyögött fel Marion.

- Mi bajod vele?

- Mindjárt rókázni fogok.

- Isteni - felelte Indy. - Méltó betetőzése lesz a mai napnak.

Marion köhögni kezdett.

- Ilyen átkozott helyen még nem voltam ebben az istenverte életben.

- Tévedsz. Fönt sokkal rosszabb volt.

- De tudod, Indy, ha már itt kell lennem valakivel, akkor...

- Jól van jól - vágott közbe Indy. - Én is így vagyok vele.

- Akkor nincs baj.

Marion gyöngéden megcsókolta. Ez a hirtelen ellágyulás meglepte Indyt. Mikor épp ocsúdni kezdett, és úgy döntött, átadja magát a csóknak, Marion hirtelen elkapta a fejét, és izgatott hadonászásba kezdett. Indy is arra nézett, és

meglátta, hogy előttük, nem is olyan messze, egy nyíláson át a felkelő nap sugarai világítanak be: féhéren, gyönyörűen, megváltást ígérően.

- Hála istennek - sóhajtott fel a lány.

- Hála akárminek. De semmi lazítás. Még rengeteg a dolgunk.

EGYIPTOM
TANISZI ÁSATÁSOK

Az elhagyatott kutatóárkok közt futottak a tábori repülőtér felé. A közelben két tartálykocsi állt, egy raktársátor és valaki - öltözetéből ítélve egy szerelő - csípőre tett kézzel, szemét az égre szegezve várakozott a leszállópálya szélén. Még egy alak jelent meg, aki a szerelő felé tartott: Marion Dietrich emberét, Góbiért ismerte föl benne.

A magasból hirtelen motorzúgás hallatszott: Marion és Indy leshelyéről hamarosan láthatóvá vált, hogy egy repülőgép készülődik leszálláshoz.

Gobler a motorzúgást túlharsogva adta ki a parancsot a szerelőnek:

- Azonnal feltölteni üzemanyaggal! Haladéktalanul tovább indul, fontos rakományt szállít!

A repülőgép nagyot zökkenve földet ért.

- Ezzel akarják elvinni a frigyládát - mondta Indy.

- És most mit csinálunk? Integyetünk utána?

- Dehogy. Mire a frigyládát fölpakolják, mi már a repülőgépen leszünk.

- Még most is töröd a fejed valamin?
- Ha már idáig eljutottunk, csináljuk végig.

Körülnéztek; látták, hogy tiszta a terep. Továbbszaladtak, és elrejtőztek a raktársátor mögött. A szerelő már nagyban szorgoskodott a repülőgép körül. A légsavarok pörögtek, a motor dobhártyarepesztően zúgott.

Közelebb merészkedtek a leszállópályához; egyikük sem vette észre, hogy egy másik német szerelő, egy hirtelenszőke, tetovált karú fiatalember mögójük került. Nesztelenül lopakodott utánuk, kezében jókora csavarkulcsot lóbált, amellyel Indy koponyáját készült megcélozni. Marion látta meg a német előrevetődő árnyékát, és felsikoltott. Indy hatalmas vetődéssel ugrott el támadója elől. A következő pillanatban már talpon volt, megragadta a német ütésre emelt karját, és a férfit a földre rántotta; vadul birkózva gurultak ide-oda a földön, egyenesen a zajosan pörgő hátsó légsavarok felé.

Pillanatokon belül vagdalthús lesz belőlem, gondolta Indy.

Megcsapta a veszettül forgó légsavarok szele.

Próbálta lerázni a németet, de az is jó erőben volt. Indy vasmarokkal ragadta meg a torkát, de a német kirántotta magát szorításából, és

újult erővel támadott. Marion látta, hogy a pilóta egy pisztollyal a kezében kiugrik a pilótafülkéből, és célba veszi Indyt. A lány odarohant, kiragadta az egyik kerékrögzítőt, és lesújtott vele a pilóta koponyájára. A pilóta visszazuhan az ülésre, teljes súlyával rábukott a gázra.

A repülőgép nagyot rándult, és megindult. Marion a pilótafülke peremébe kapaszkodott, nehogy a légsavarok közé zuhanjon, majd megpróbálta odébb lökni a pilóta testét.

Nem boldogult vele. A nagy darab férfi túl nehéz volt. A gép önállósította magát. Bármelyik pillanatban keresztülgurulhat Indyn, vagy miszlikbe apríthatja a légsavarjaival, gondolta rémülten Marion. A lány elszánta magát. Beugrott a pilótafülkébe, magára csapta a plexiüveg fedelmet. A gép vészesen közeledett arrafelé, ahol Indy birkózott a némettel. Marion látta, hogy Indy földre teríti ellenfelét, de az máris talpra ugrik, Indy megint behúz neki egyet, és a német hátratántorodik, egyenesen a légsavarok közé.

Marion önkéntelenül behunyta a szemét, de egy villanásra még így is látta, hogy amint a légsavar elkapja a németet, sugárban fröccsen a vér a pilótafülke ablakára. És a repülőgép még mindig gurult. Marion megpróbált kiugrani, de

hiába rángatta a rácsapódott fedelet, hiába feszült neki teljes erejéből, Marion benn szorult. Először a kosár, most a pilótafülke - hová szorulólok be legközelebb? - gondolta kétségbeesetten.

Indy, amikor meglátta az elkeseredetten küszködő Mariont, odarohant a géphez. A légcsvaar most belehasított az egyik tartálykocsiba, mint valami sebészkes; a tartályból úgy ömlött az üzemanyag, mint a vér az operált betegből. Indy elcsúszott rajta, majd gyorsan talpra állt, rohant tovább. Elkapta a lépcsőt, felmászott a pilótafülkéhez.

- Ugorj ki! Mindjárt fölrobban az egész - ordított a lányra. Próbálta fölfeszíteni a fülke fedelét; csavarta az orrát a mindent elárasztó olajbűz.

A beszorult Marion kétségbeesetten nézte.

A faláda - három állig felfegyverzett német katona őrizte - Dietrich sátra előtt állt. Odabent lázas tevékenység folyt; iratokat, térképeket hajtogattak össze, rádiós berendezéseket szereltek szét. Belloq közönyösen szemlélte a kapkodást; máshol járt az esze. Egyedül az foglalkoztatta, amit a láda rejtett, alig várta, hogy végre szemügyre vehesse. Végiggondolta a rituális előkészületeket, amelyeknek a frigláda felnyi-

tását meg kell előzniük. Évek óta csak erre készült; kívülről tudta hát a szertartás minden apró részletét. Persze a nácik nem fognak örülni neki - de csak hagyják, hogy végigcsinálja a szertartást, utána azt tesznek a frigylárával, amit akarnak. Vihetik, elzárhatják valami poros múzeumba, nem érdekes.

Kaján öröm fogta el, amikor elképzelte, milyen képet fognak vágni a németek ehhez az ősi zsidó szertartáshoz. De aztán komolyabb gondolatok kezdtek foglalkoztatni. Ha minden igaz, amit a frigyláráról megtudott, ha csakugyan földöntúli erő lakozik benne, akkor ő lesz az első ember, aki közvetlen kapcsolatba lép azzal a valamivel, ami a messzi végtelenben, az emberi gondolkodás és ismeretek határain túl fakad.

Kilépett a sátorból.

A távolban hatalmas robbanás hallatszott, óriási lángoszlop csapott fel az égre - mintha a Belloq gondolatait foglalkoztató titokzatos erő máris működésbe lépett volna.

De Belloq hamarosan ráébredt, hogy ez nagyon is földi dolog: a tábori repülőtéren robbant föl valami.

Izgatottan rohant oda.

Nyomában máris ott lihegett Dietrich és Gob-

ler, akik csak pár percre jöttek vissza a repülőgéptől.

A tartálykocsik felrobbantak, a gép lángoló roncsalmazzá vált.

- Szabotázs! - ordította Dietrich. - Ki tehetette?

- Jones - vágta rá gondolkodás nélkül Belloq.

- Jones? - Dietrich értetlenül bámult rá.

- Ennek az alaknak több élete van, mint egy macskának. De előbb-utóbb ő is feléli mindet.

Tanácstalanul nézték a lángokat.

- Azonnal el kell vinnünk innen a frigyládát - szólalt meg Belloq.

- Egy teherautó szállítsa Kairóba. Majd ott tesszük repülőgépre.

Belloq egy pillanatig még mereven bámult a lángoló roncsokra. Indiana Jones hihetetlen életösztönén, a túlélési képesség adományán tűnődött. Egyfelől nagyra tartotta Indy állhatatos ragaszkodását az élethez, másfelől dühítette az emögött rejlő merészség és ravaszság.

- Mindig előfordulhat - gondolta magában - hogy lebecsüljük az ellenfelet, de miért pont Indiana Jones-szal szemben tévedtem ekkorát?

- Gondoskodjék kellő védőőrizetről, Dietrich.

- Természetesen. Rögtön intézkedem.

Belloq sarkon fordult. Esze ágában se volt Kai-

róban gépre rakni a frigyládát; Dietrich tudtán kívül már rádióüzenetet küldött a szigetre, részletes utasításokkal. Tudta, hogy lesz még egy menete a németekkel.

Most azonban egyedül az érdekelte, hogy felnyithassa a frigyládát, mielőtt az Berlinbe érne.

A német katonák fejtelten kapkodásba kezdtek. Egy csoport eloltotta a tüzet a gép körül. Egy másik csoport a frigyládát rakta föl egy teherautóra, Dietrich felügyelete alatt, aki idegesen fisztulázó hangon üvöltözte a parancsait. Alig várta, hogy az átkozott láda végre biztonságban Berlinbe érjen, és most már Belloq is gyanús volt neki: valami vad eltökéltséget, megszállott tüzet látott lobogni a francia tekintetében. Érezte, hogy emögött valami titok lappang, a régész forral valamit. Dietrich nyugtalanságát tovább fokozta az a felismerés, hogy ugyanezt a megszállott ragyogást látta a Führer szemében, amikor Bajorországban Belloq-kal tárgyalt. Valami hasonlóság lehet a francia és Adolf Hitler között. Lehet, hogy a megszállottság, ami az örülettel határos, ez az, ami megkülönbözteti őket a hétköznapi emberektől. Dietrichnek csak ködös sejtései voltak, de korántsem megnyugtató sejtései. Ahogy a ládát fölrakták a teherautó-

rá, eszébe jutott Jones, akinek minden emberi számítás szerint már meg kellett volna halnia, hiszen ott hagyták, bezárva a Lelkek Kútjába, ahonnan nem volt kiút. S a francia mégis meggyőződéssel állította, hogy a szabotázs mögött csak az amerikai lehet. Ez a megszállott rivalizálás is csak egy újabb zavaró tényező, amely kiszámíthatatlanná teszi Belloq lépéseit.

Lehet, hogy...

De most nem volt ideje, hogy a francia lelkivilágán töprengjen. Itt a frigyláda, amit el kell juttatni Kairóba, s nem lehetetlen, hogy az úton újabb szabotázsakciókkal is szembe kell majd nézni. Dietrichről szakadt a verejték. Gyűlölte az egész rohadt sivatagot, a hőséget; még dühöttebben ordított az embereivel, mint máskor - pedig a lelke mélyén sajnálta őket. Ők is elbizonytalanodtak attól, hogy messzire vették a hazájuktól, és ki tudja, mi történik még, amíg újra láthatják.

Marion és Indy néhány hordó mögé rejtőzve nézte a föl-alá rohangászó arabokat meg a németeket, akik fölpakolták a ládát a teherautóra. Mindkettőjük arcát feketére mázolta a robbanás füstje, de Marionon még így is látszott, hogy sápadt és végsőkéig kimerült.

- Nem kapkodtad el a dolgot - suttogta panaszosán.

- Végül mégiscsak kiszedtelek onnan, nem?

- A legutolsó pillanatban. Miért kell neked mindig mindent a végsőkéig halogatnod?

Indy nem felelt, csak megsimogatta a lány arcát, majd ismét a teherautó felé nézett.

- El akarják vinni a frigládát. Most az a legfontosabb, hogy megtudjam, hová.

Néhány arab rohant el mellettük. Egyikükben Indy boldog meglepetéssel ismerte föl Szallahot. Kinyújtotta a lábát, és elgáncsolta az egyiptomit, aki elhasalt a homokban, majd szélesen vigyorogva tápáskodott föl.

- Indy! Marion! Már lemondtam rólatok.

- Mi is magunkról. De te hogy kerülsz ide?

- Úgy, hogy ezek nem nagyon törődnek velünk, arabokkal. Ostoba állatoknak tartanak valamennyiünket, és alig tudnak megkülönböztetni egymástól. Nem volt nehéz elvegyülnöm a többiek között, főleg most, hogy nagyon el vannak foglalva. - De azért most suttogóra fogta a hangját: - Gondolom, az a robbanás a te műved volt.

- Jól gondolod.

- Tudod, hová akarják vinni a frigládát? Kairóba.

- Kairóba?

- És onnan biztosan Berlinbe.

- Nem hiszem, hogy Berlinbe vinnék. Belloq előbb ki akarja magát szórakozni vele.

Egy nyitott autó állt a teherautó mellé. Belloq és Dietrich ült be a hátsó ülésre; elől a sofőr mellett egy fegyveres őr feszített. A teherautóra, a frigyláda mellé vagy egy tucat fegyveres katona mászott föl.

- Reménytelen - mondta Marion.

Indy nem szólt semmit. Figyelj, gondolta. Figyelj és gondolkozz!

Még egy nyitott autó állt elő, hátuljában egy gépfegyverrel. A kormánynál Gobler ült, mellette pedig Arnold Toht.

Marion megborzongott, amikor meglátta Tohtot.

- Szörnyeteg...

- Mind szörnyetegek - mondta Szallah.

- Ez egyre reménytelenebb - sóhajtotta a lány.

Valamit talán mégis lehet tenni, gondolta Indy. Igaz, hogy gépfegyverük is van, állig felfegyverzett katonáik, de azért talán mégsem egészen kilátástalan a helyzet. Nem szabad feladni. Nézzte, ahogy a konvoj homokfelhőt kavarva elindul.

- Utánuk megyek - mondta.

- Hogyan? - kérdezte Marion. - Olyan gyorsan nem tudsz futni.

- Nem is. Jobb ötletem támadt. - Indy ffbipatant. - Ti ketten menjetek vissza Kairóba, amilyen gyorsan csak tudtok, és szerezzetek valamit, amivel eljuthatunk Angliába. Hajót, repülőgépet, mindegy hogy mit.

- Miért épp Angliába?

- Mert ott nincsenek nyelvi problémáim és nincsenek nácik. - Szallahhoz fordult: - Hol tudunk találkozni Kairóban?

Szallah egy pillanatra elgondolkozott:

- Omar garázsában, ahol a teherautóját tartja. Tudod, hol van a Kígyók tere?

- Csak úgy nagyjából. De az biztos, hogy ezt a címet nem fogom elfelejteni.

- Az óvárosban van.

- Ott leszek.

- Egy darabban? - kérdezte Marion.

- Ne izgulj.

Megcsókolta a lányt, és indulni készült, de Marion elkapta a karját.

- Mondd, megérem én azt, hogy egyszer nem hagysz ott valahol?

Indy elmosolyodott, kiszabadította a karját, és elosont a hordók között.

- Menjünk az én teherautómon - fordult Szallah Marionhoz. - Lassú, de megbízható.

Marion a semmibe bámult. Tulajdonképpen mit eszik ezen az Indyn? Gyöngéd szerelmesnek éppen nem nevezhető. És úgy mászkál át az életén, mint egy átjáróházon. Hát akkor mi vonzza benne mégis? Ez is olyan titok, amelynek sose fogok a végére járni, gondolta Marion. És nem is nagyon akarok, tette hozzá.

Indy úgy emlékezett, hogy a felszállóhely és az ásatások közti térségen kipányvázott lovakat látott. Kettőre határozottan emlékezett: egy fehér arabs ménre és egy feketére. Mindkettőnek valami zöld leplet vetettek a hátára, hogy védje őket a tűző naptól. Most, hogy otthagytá Mariont és Szallahot, arrafelé igyekezett, remélve, hogy a lovak még ott vannak. Nem is csalódott. Csak mindenben ilyen szerencsém lenne, gondolta.

Óvatosan közeledett a lovak felé. Évek óta nem ült lovon, így hát nagyon remélte, igaz az a mondás, hogy a lovaglás olyan, mint a biciklizés: ha az ember egyszer megtanulja, sohasem felejtí el. A fekete ló fújtatva ágaskodott föl, amint Indy közelebb ért hozzá; a fehér viszont jámbor tekintettel bámulta. Indy eloldozta, föl-

ült a hátára, és elindult vele. A ló engedelmesen, nyugodtan ügetett: Indynek rögtön eszébe jutottak a megfelelő mozdulatok, így volt ideje azon gondolkodni, hogy mit is tegyen. Úgy döntött, mindenekelőtt utol kell érnie a konvojt, még mielőtt az Kairóba ér. Aztán pedig... aztán mi a fenét csináljon?

Majd amit a pillanat diktál.

Meg a találékonysága.

A konvoj nehézkesen kapaszkodott fölfelé a szűk, meredek hegyi úton, szinte csak lépésben tudta venni a hajtűkanyarokat a szédítő mélységek felett. Indy lóhátról figyelte az alatta cammogó kocsisort. Szüntelenül óvatosságra intette magát: nem győzte ismételgetni, hogy a teherautó géppisztolyos katonákkal van tele, és már egyetlen géppisztoly sem lebecsülendő ellenfél annak, aki esztelen vakmerőségén kívül csupán egy lóra számíthat.

Nekivágott a meredek lejtőnek; a ló patája nyomán kisebbfajta lavinák indultak meg. A teherautó nyomában haladó kocsi mögött ért le az útra, ismét csak abban reménykedve, hogy nem látják meg.

Mégis meglátták.

A hátsó autóról a gépfegyver azonnal célba

vette: a ló megugrott, porzott az út, visszhangoztak a hegyoldalak a fegyver kerepelésétől. Indy vágtára szorította a lovat, és az - bár majd beleszakadt - megelőzte a kocsit; a németek elhűlve bámulták. A lövész megfordította a gépfegyvert, újabb sorozattal készült célba venni Indyt, de a fegyver üresen kattogott: kifogyott belőle a lőszer. Ekkor Toht pisztolyt rántott elő, de mire meghúzta a ravaszt, Indyt már eltakarta a teherautó: egy vonalban lovagolt a sofőrfülkével. Toht mégis meghúzta a ravaszt, lövései átluggatták a teherautó ponyváját. Na most, gondolta Indy. Lova hátáról átugrott a teherautóra, fölrántotta a sofőrfülke ajtaját; a fegyveres őr későn kapott a géppisztolyához. Indy megragadta a fegyvert, próbálta kicsavarni a katona kezéből, aki szemlátomást csak a fegyveres harchoz értett, és most dühös vicsorgással tiltakozott az efféle kocsmai módszerek ellen. Indy azonban nem volt tekintettel a német érzékenységre, és nagyot csavart a fegyveren: a katona csuklójának reccsenését fájdalmas üvöltés nyomta el, és ebben a pillanatban Indy kilódította a németet az útra. Hátra volt még a sofőr.

Indy birokra kelt a hatalmas termetű férfival,

aki rögtön el is vesztette uralmát a kormány fö-
lött: a teherautó bukdácsolva egy szakadék felé
tartott. Indy elkapta a kormányt, és az utolsó
pillanatban félrerántotta; ebben a pillanatban a
sofőr teljes erejével az arcába öklözött.

Indy egy pillanatra elkábult. A sofőr fékezni
próbált, de Indy lerúgta a lábát a fékről. Folytat-
ták a birkózást, miközben a kormány ismét gaz-
dátlanul maradt, s a kocsi vésztyóslóan imbo-
lyogva haladt a keskeny úton. A mögöttük jövő
kocsiban Goblernek minden ügyességére szük-
sége volt, hogy bele ne szaladjon a teherautóba,
és emiatt későn vette észre, hogy hajtűkanyar
következik; Gobler olyan hirtelen rántotta félre
a kormányt, hogy a gépfegyver mellett ülő kato-
na hátul kirepült a kocsiból, le az alattuk táton-
gó szakadékba. Üvöltése még sokáig visszhang-
zót a fülükben.

A legelől haladó kocsiban Belloq fölkapta a
fejét; hátranézett, hogy megtudja, mi történik.
De meg se kellett fordulnia, anélkül is rögtön
rájött: csak Jones keverheti a bajt. Ezek szerint
még mindig nem tett le arról, hogy megszerzi
a frigyládát. Csakhogy az már nem lesz a tied
soha, barátom, gondolta Belloq. Dietrichre pil-
lantott aztán megint hátranézett, de a napfény

visszatükröződött a teherautó ablakán, és így nem láthatta, mi folyik a sofőrfülkében.

- Úgy érzem, valami baj van - szólalt meg színlelt közönnyel. A kocsiban ülő katona erre tüstént célba vette a géppuskájával a teherautó ablakát. Belloq lefogta a karját:

- Ne lőjön, megölheti a sofőrt. És akkor a Führerük egzotikus kis ajándéka a szakadékban köt ki.

Dietrich aggodalmasan harapdálta a száját, majd komoran bólintott.

- Mondja, Belloq, megint a maga amerikai barátja szórakozik? - kérdezte.

- Nem tudom, mit remél ettől az esztelenségtől - mondta elgondolkodva Belloq -, de a vakmerősége ijesztő.

- Ha bármi történik a frigyládával... - Dietrich nem fejezte be a mondatot, ám annál sokatmondóbban elhúzta a mutatóujját a torka előtt.

- Ne izguljon, nem lesz semmi a frigyládával - mondta Belloq.

Indy keze szorosan a sofőr torkára fonódott, s a teherautó ismét önállósította magát. Akkora port kavart, hogy a mögötte haladó kocsiban Gobler és Toht alig látott valamit.

Toth még mindig célzásra készen szorongatta

tenyerében a pisztolyt. Góbiért fojtogatta a por, alig tudott levegőt venni. Aztán a szeméből akart kipislogni egy porszemet, de nem a legjobb pillanatban tette. Mire felnyitotta a szemét, már csak az út korlátját látta, melyet a kocsi úgy tört át, mintha ott sem lett volna. Az utolsó hang, amit hallott, Toht rémült ordítása volt. Az autó egy pillanatra - mintha dacolt volna a nehézségi erő törvényeivel - lebegni látszott a szakadék fölött, aztán zuhant, zuhant lefelé, hogy a szakadék fenekére érve hatalmas csattanással törjön darabokra, miközben vad erővel csaptak föl belőle a lángok.

Indy dühöngött. Valahányszor úgy érezte, hogy a következő pillanatban felülkerekedik, a teherautó kis híján leröpült velük a mélységbe. Ráadásul a sofőr sokkal erősebb volt, mint az első pillantásra látszott. Indy a visszapillantó tükörben meglátta, hogy a kocsi oldalán katonák araszolnak előre, a sofőrfülke felé. Utolsó erejét összeszedve kirúgta a sofőr melletti ajtót, és egy hatalmas jobbegyenessel kiröpítette a sofőrt a kocsiból. A férfi üvöltve zuhant a porba; sajnálom, gondolta Indy, azzal megragadta a kormányt, és beletaposott a gázba, hogy utolérje az elülső kocsit. Hirtelen elsötétedett körülöt-

te a világ: egy rövid alagúthoz ért. Jobbra-balra rángatta az autót, hallotta, hogy a katonák felüvöltenek, amint nekipréselődnek az alagút falainak, vagy egyensúlyukat veszítve lezuhannak a teherautóról. Indy jobban érezte volna magát, ha tudja, hány katona van még hátul. Úgy érezte, sohasem fogynak el. Kiért az alagútból, beletaposott a gázba, utolérte az elől haladó kocsit, és jó nagyot lökött rajta.

A hátsó ülésen a katona abban a pillanatban felemelte a fegyverét, és megcélozta - a teherautó tetejét.

Kétbalkezes pancser, gondolta Indy az első pillanatban. De aztán látta, hogy a katona egyre csak fölfelé bámul, és Indy észbe kapott. Jobb félni, mint megijedni, gondolta, és hirtelen beletaposott a fékbe. Elégedetten nyugtázta, hogy a teherautó tetejéről két német röppül az úttestre.

Most már lejtett az út. Indy rátaposott a gázpedálra, és megint lökött egyet az elülső kocsin; megnyugtató érzés volt, hogy nem mernek rálőni, mert féltik az értékes rakományt. Ezen felbuzdulva élvezettel löködte a másik kocsit, nézte, ahogy Belloq és német barátai minden lökésnél nagyot zöttyennek. De tudta, hogy előbb-

utóbb meg kell előznie őket. Neki kell elsőnek Kairóba érnie.

A távolban már látszott a város. Most jön a dolog legveszélyesebb része: a németeknek már nem kell félniük, hogy a szakadékba zuhan a frigyláda, így hát minden bizonnyal megpróbálnak végezni vele, vagy legalábbis elállják az útját.

Ezek a gondolatok, úgy látszik, felmerültek az első kocsiban ülő német katonában is, aki tüzet nyitott rá. A golyók betörték a sofőrfulke üvegét, átllyuggatták a ponyvát, jégeső-kopogással fúródtak a teherautóba. Indy lebukott a kormány mögé. Most aztán már végképp meg kell előznie őket. Láta, hogy egy éles kanyar következik. Még erősebben megmarkolta a kormányt, teljes gázt adott, és a kanyarban elhúzott a kocsi mellett. Golyók süvítését hallotta, majd egy csattanást, és még látta, hogy Belloq kocsija egy ütközés után lecsúszott az útról.

Az első menet lezajlott. De Indy úgy számított, hogy a németek kocsija nem sérült meg annyira, hogy ne tudnák követni. Így is történt. A visszapillantó tükörben látta, hogy az autó már el is indult a nyomában. Tövig nyomta a gázpedált. De még így is, mire feltűntek a város

első házai, üldözői már a sarkában voltak. Beérték a városba. No, itt még nagy parádé lesz, gondolta Indy. Veszett sebességgel hajtott a szűk sikátorokban; emberek, állatok rohantak fejvesztetten az útjából, árusok kosarai, pultok repültek szanaszét, koldusok iszkoltak fedezékbe. Az emberek rémülten lapultak a falakhoz, ahogy a teherautó végigszáguldott az utcákon. Indy reménykedett, hogy előbb-utóbb csak odaér a Kígyók terére; erőltette az emlékezetét, próbálta fölidézni magában Kairó térképét. Nem tudta, hogy száguldozása közben egyszer csodát is művelt: egy vak koldus a teherautó közeledtére egyszeriben visszanyerte látását, sőt még a sötét szemüvegét is lekapta, hogy jobban szemügyre vehesse a kocsit.

Indy hajtott, mint egy őrült, de üldözőit nem tudta lerázni.

Bekanyarodott egy újabb sikátorba. Szamarak ugrottak félre a kocsi elől, egy ember alól az autó sárhányója kilökte a létrát, egy csecsemő torkaszakadtából óbégatni kezdett. Sajnálom, gondolta Indy, ez másképp nem megy. Szívesen megállnék, hogy személyesen kérjek bocsánatot, de a helyzet nem alkalmas erre.

És még mindig a nyomában voltak.

Végre befutott a térre. Megpillantotta Omar garázsát, amely szélesre tárt ajtókkal várta. Indy megcélozta a bejáratot; mihelyt áthajtott rajta, az ajtó azon nyomban becsukódott. Fiatal arabok csapata ugrott elő, és az egész téren elsöpörték a teherautó keréknyomait, gyümölcsökkel megrakott kordákat toltak a bejárat elé, s máris leendő vásárlók tömege nyüzsgött a téren. Indy kábultan ült a sötét garázsban, és még mindig nem hitte el, hogy sikerült.

Belloq kocsija is bekanyarodott a térre; mivel a teherautónak nyomát sem látták, többször is körbejárták a teret, majd elhúztak az egyik síkatorban.

A teherautó hátuljában ott volt a frigyláda, épen, sértetlenül. Halk zümmögés kezdte betölteni a garázst, mintha valahol egy gépezet működésbe lendült volna. De ez a zümmögés olyan halk volt, hogy nem hallotta senki.

Már besötétedett, amikor Szallah és Marion megérkezett a garázsba. Indy aludt egy keveset a tábori ágyon, amelyet Omar szerzett neki; arra ébredt, hogy éhes, és egyedül van a sötétben. Mikor hirtelen felgyulladt a mennyezeti lámpa, vaksin dörzsölgette a szemét. Marion időközben megmosakodott, rendbe szedte magát, és

most... hm, egész jól néz ki - szögezte le magában Indy. A lány odalépett hozzá.

- Nem mondom, elég furcsa a külsőd - mondta.

- Ugyan, csak pár karcolás az egész - legyintett Indy kevésbé meggyőzően, mert a kezét is alig tudta mozdítani. Ekkor érezte csak, hogy minden tagja sajog.

- Szereztem egy hajót - mondta Szallah.

Ettől azonnal elmúlt Indy minden fájdalma és fáradtsága.

- A legénység megbízható? - kérdezte.

- Mi tagadás, kalózok. De bízatsz bennük. A kapitányuk, Katanga, rendes ember, ha eltekintünk kissé kétes üzleteitől.

- Elviszik a rakományt is?

- Pénzért el.

- Akkor pedig mire várunk? - Indy fölállt. - Indulás a kikötőbe. - Majd Marionra pillantva hozzátette: - Az az érzésem, hogy ma történik velünk egy s más.

A kairói Német Követség elegáns épületében Dietrich és Belloq elgondolkozva ült abban a szobában, amely rendszeren a nagykövet dolgozószobájául szolgált, ám a diplomata készséggel átengedte a fontos küldetés végrehajtóinak. Jó

ideje szótlantul ültek; Belloq Hitler arcképét bámulta kitartóan, Dietrich egyik egyiptomi cigarettát szívta a másik után.

Közben néhányszor megszólalt a telefon. Dietrich fölvette, letette a kagylót, aztán fejcsóválva csak ennyit mondott:

- Ha elvesztettük a frigyládát... - és újabb cigarettára gyújtott. Belloq fölállt, körbesétált a szobában, majd megszólalt:

- Ezzel az eshetőséggel számolni se vagyok hajlandó, Dietrich. Mi van a remek kémhálózatával? Miért nem tudják megtalálni, amit a maga kétbalkezes emberei elveszítettek?

- Megtalálják. Hiszek benne, hogy megtalálják.

- Hisz benne... Bárcsak én is tudnék hinni.

Dietrich behunyta a szemét. Belloq modora idegesítette; és rettegett attól, hogy üres kézzel kell visszatérnie Berlinbe.

- Micsoda kétbalkezes társaság! - csattant föl Belloq. - Hogy egy ember, egyetlen ember elintézzon egy egész különítményt, és a tetejébe még nyomtalanul felszívódják... Képtelenség. Fel nem tudom fogni.

- Ezt már mondta - jegyezte meg ingerülten Dietrich. Belloq az ablakhoz lépett, és kibámult

a sötétbe. Valahol odakint, a kairói éjszaka sűrű leple alatt ott rejtőzik Jones; és Jonesnál van a frigyláda. A pokolba is! Az nem lehet, hogy Jones meglépjen a frigylárával! Még a pusztá gondolattól is kirázta a hideg.

Megint csöngött a telefon. Dietrich fölvette, végighallgatta, amit a vonal túlsó végén mondott valaki, s mire letette a kagylót, mintha kicserélték volna. Kaján elégedettséggel nézett a franciára.

- Megmondtam, hogy a hálózatomban ki fog deríteni valamit.

- És kiderített?

- Az egyik kikötői emberem szerint egy Szalah nevű egyiptomi - Jones barátja - kibérelte a Bantu Szél nevű kereskedelmi gőzöst.

- Lehet, hogy ez csak valami trükk.

- Lehet. De azért nem árt utánanézni.

- Jobb híján...

- Akkor mehetünk?

Sietve távoztak a követségről, és egyenesen a kikötőbe mentek, ahol azonban csak annyit tudtak meg, hogy a hajó egy órával azelőtt kifutott. Úti célja ismeretlen.

FÖLDKÖZI-TENGER

A Bantu Szél kapitányi kabinjában Marion köt-szerrel, jóddal ápolgatta Indy sebeit. Indy közben jólesően pihentette tekintetét a lányon; észrevette, hogy Marion időközben át is öltözött: hófehér, magas nyakú, kislányosan szolid ruhát viselt.

- Honnan szerezted ezt a ruhát?

- Egy egész női ruhatárat találtam a kabinomban. Az a gyanúm, nem én vagyok az első nő, aki ezen a kalózhajón utazik.

- Jól áll neked ez a ruha.

- Úgy érzem magam benne, mint egy... hm..., mint egy szűzlány.

- Úgy is nézel ki benne.

A lány mérges pillantást vetett Indyre, és bejódózott még egy horzsolást. Majd megszólalt:

- Tudod, hogy van ez. A szüzesség múltó állapot, volt, nincs. És a te folyószámlád már kimerült.

Marion abbahagyta az ápolónői munkát, leült, töltött magának egy pohárka rumot. Miközben fölhajtotta, a pohár pereme fölött rámosolygott Indyre, aki megszólalt:

- Mondd, bocsánatot értem már, amiért felgyújtottam a kocsmádat?

- Erről bizony megfeledkeztél. És én megköszöntem már, hogy kimentettél az égő gépből?

Indy a fejét rázta.

- Akkor kvittek vagyunk - mondta. - Vegyük úgy, hogy lezártuk a múltat, jó?

Marion sokáig hallgatott.

- Hol fáj? - kérdezte gyöngéden.

- Mindenütt.

Marion megcsókolta a bal vállát.

- Itt?

- Ott is.

Marion hozzásimult.

- Hol nem fáj? - Megcsókolta a homlokát. - Itt?

Indy bólintott. Marion megcsókolta a feje búbját. Aztán Indy a nyakára mutatott, hát ott is megcsókolta. Aztán az orra hegyét, a szemét. Indy az ajkára mutatott; Marion engedelmesen, lágyan rátapasztotta az ajkát.

Valahogy megváltozott a lány. A csókja sem volt már olyan vad, mint Nepálban.

Valami meglágyította.

Indy kíváncsi volt rá, mi lehetett az.

Nem tudta mire vélni ezt a változást, de nagyon érdekelte.

A becsomagolt frigyláda a hajó rakodóterében állt. Patkányok rohangásztak izgatottan körülötte. Ugyanaz a halk, alig hallható zümmögés áradt belőle, mint a garázsban. Csak a patkányok kifinomult hallása érzékelte. És ez a zümmögés megrémisztette őket.

A felkelő nap fényében a hajóhídon Katanga kapitány a pipáját szívta, és olyan kutató tekintettel nézte a végeláthatatlan víztükröt, mintha valami olyasmit keresne rajta, ami a szárazföldön élő emberek számára láthatatlan. A nap felé fordította arcát, és élvezte a ráhulló sós permetet, amely apró, fehér kristályokban fénylett sötét bőrén. Volt valami a vízen, a sötétségből kibontakozott valami, csak azt nem tudta, hogy mi lehet. Fülelt, de csak a gépek bágyadt, megnyugtató dohogását hallotta, mintha egy fáradt szív igyekezett volna vért pumpálni egy öreg testbe. Akárhogy meresztette is a szemét, nem tudott rájönni, mi az. Eszébe jutott Indy és a nő. Megkedvelte mindkettőjüket, és különben is Szallah barátai voltak.

De a rakománnyal, a ládával kapcsolatban valami rossz érzése támadt. Tudta, hogy örülni fog, ha ez az út véget ér. És most, ahogy tekintete a tengert fürkészte, valami hasonló rossz

érzése támadt. Ha nem is látott semmit, esküdni mert volna rá, hogy valami mozog a vízben. Tovább figyelt, egy lendülni készülő műugró testtartásába merevedve, olyan műugróba, aki nem tud úszni.

A kapitány orra csalhatatlanul megérezte a veszélyt.

Mikor Indy fölébredt, egy darabig elnézte Mariont. A lány még aludt, és még mindig szűziesnek látszott a fehér ruhában. Feje félrebillent, ajka kissé szétnyílt. Indy megdörzsölte viszkető sebeit. Szallah volt annyira előrelátó, hogy elhozta a ruháit, végre belebújhatott tehát a saját megszokott ingébe, fölvette a bőrkabátját - megnyugodva állapította meg, hogy az ostora is megvan -, aztán megpörgette az ujján a nevezkalapját.

Ez volt a szerencsekalapja. Nélküle védtelennek, szinte meztelennek érezte magát.

Marion megfordult, kinyitotta a szemét.

- Micsoda kellemes látvány - szólalt meg.
- Sok mindent mondhatnék, csak azt nem, hogy kellemesen érzem magam.

Marion fölült, végigsimított a haján, körülnézett a kabinban.

- Jót tett neked, hogy átöltöztél. Sajnos, be

kell vallanom, nem keltetted igazi arab benyomását.

- Pedig nagyon kitettem magamért.

Marion ásított, nyújtózkodott, majd fölkel az ágyról. Indy ránézett, elgyönyörködött a mozgulataiban és úgy érezte, valami homályos, de jóleső érzés moccanog benne. Marion megfogta a férfi kezét, belecsókolt a tenyerébe, majd néhány lépést tett a szűk kabinban.

- Meddig hanykolódunk még így?

- Itt a tengeren, vagy úgy általában?

- Értsd, ahogy akarsz, Jones.

Indy rámosolygott.

És akkor feltűnt neki valami: miközben magával és Marionnal volt elfoglalva, a hajó motorjai leálltak.

Kirohant a kabinból, föl a fedélzetre, és onnan a hajóhídra, ahonnan Katanga még mindig merőn nézte a tengert. Olyan elmélyülten nézte, hogy még a pipája is kialudt.

- Úgy látszik, magának nagyon fontos emberek a barátai, Mr. Jones - szólalt meg végül.

Indy értetlenül bámult rá. Nem tudta mire vélni a kapitány megjegyzését. De ahogy ő is abba az irányba nézett, amerre Katanga mutatott,

észrevette, hogy a hajót tucatnyi német tenger-alattjáró vette körül.

- A fene egye meg! Még csak ez hiányzott!

- A számból vette ki a szót - bólintott rá Katanga. - El kell tűnnie gyorsan - magának is, a lánynak is. A hajófenékben vagy egy biztos rejtekhely. Siessen! Menjen a lányért!

De már késő volt: mindketten látták, hogy öt csónak veszi körül a hajót állig felfegyverzett katonákkal. Kötélhágcsókat hajítottak fel rá, és a németek már másztak is fölfelé. Indy lélekszakadva rohant vissza. Most Marion volt a legfőbb gondja. Érte kell mennie. De elkésett: csizmák dobogtak a fedélzeten, német parancsszavak harsantak. Néhány katona már hozta is Mariont kifelé a kabinból. A többi a fedélzeten összetereelt legénységet fogta körbe, fegyvert *szegezve* rájuk. Indy gyorsan befordult egy sötét folyosóra, és futásnak eredt a hajó labirintusában.

Hallotta, hogy Marion válogatott gorombaságokat vagdos a katonák fejéhez, és bár a helyzet erre a legkevésbé sem adott okot, Indy elnevette magát. Remek lány ez, gondolta. Az a fajta, akit sosem lehet teljesen megszelídíteni. Éppen ezt szerette benne.

A fedélzeten megjelent Dietrich, Belloqkal a

nyomában. A kapitány már előbb jelt adott a legénységnek, hogy ne tanúsítsanak ellenállást. Az embereken látszott ugyan, hogy korántsem riadnának vissza a harctól, de nem volt semmi esélyük.

Marion látta, hogy Belloq egyenesen felé tart. Ugyanaz a vibrálás futott rajta végig, mint akkor, a sátorban, de most szilárdan eltökélte, hogy erős lesz, és nem enged annak a megmagyarázhatatlan érzésnek, amelyet a férfi ébresztett benne.

- Kedvesem - szólalt meg Belloq -, majd okvetlenül meg kell örvendeztetnie azzal a minden bizonnyal érkfeszítő történettel, hogyan sikerült kijutniuka Lelkek Kútjából. Ámelőbb fontosabb dolgunk is van.

Marion nem szólt semmit. Belloq egészen közel lépett hozzá, és finoman fölemelte az állat. Marion elkapta a fejét. A francia elmosolyodott.

- Ráérünk - mondta, és odament Katangához.

Éppen meg akart szólalni, amikor egy csoport katona a fedélzetre hozta a kincset rejtő faládát. Belloq alig tudott úrrá lenni izgatottságán. A külvilág a maga földhözragadt ostobaságaival mindig keresztezi legfontosabb terveit. De en-

nek hamarosan vége lesz. Vágyakozó tekintettel nézett a láda után, mikor Dietrich parancsot adott, hogy szállítsák át az egyik tengeralattjáróra.

Ismét Katangához fordult:

- Hol van Jones?

- Meghalt.

- Meghalt?

- Mit kezdtünk volna vele? Elintéztük. Bedobtuk a tengerbe. A lánynak még van valami értéke abban az üzletben, amiben én utazom. De Jonesból mi hasznom lett volna? Nézze, ha maguknak ez a láda kell, vigyék el, és hagyják meg nekem a lányt. Hadd keressek legalább valamit én is ezen az úton.

- Ne akarja a bolondját járatni velem - mondta Belloq. - Azt képzeli, elhiszem, hogy Jones halott?

- Azt hisz, amit akar. Én csak annyit kérek, hadd menjünk tovább békességgel.

Dietrich lépett hozzájuk.

- Maga nincs abban a helyzetben, hogy bármit is kérhetne. Hogy mit csinálunk, azt mi döntjük el, a saját belátásunk szerint. Például azt, hogy nem lenne-e célszerűbb a tenger fenekére küldenünk ezt az ócska teknőt...

- A lány velem jön - mondta Belloq.

Dietrich a fejét rázta.

- Tekintse a fizetségem részének - folytatta Belloq. - Biztos vagyok benne, hogy a Führer hozzájárulna, Dietrich. Főleg azután, hogy megszereztük a frigyládát...

Dietrich láthatólag elbizonytalanodott.

- Ha mégis csalódom benne - kockáztatta meg Belloq -, odadobhatja a cápáknak, vagy azt csinál vele, amit akar; bánom is én.

- Helyes - bólintott Dietrich, és intett, hogy Mariont is vigyék a tengeralattjáró fedélzetére.

Indy mindezt a rejtekhelyéről, egy szellőzőnyílásból nézte végig, ahová nagy kínkeservesen begyömöszölte magát. A német csizmák idegesítően közel dobogtak a fedélzeten, de szerencsére senki nem vette őt észre. Katanga meseje nem hangzott valami meggyőzően, de kínjában nyilvánvalóan nem jutott eszébe jobb, mint ez a kegyetlenségében kegyes hazugság. Amit a németek csodák csodájára mégis bevettek. Indy lázasan törte a fejét. A tengeralattjáróra kell jutnia, nem hagyhatja magára Mariont és a frigyládát. Az ám, de hogyan? Ez a nagy kérdés.

Belloq farkasszemet nézett a kapitánnyal.

- Honnan tudjam, hogy igazat mondott?
Hogy Jones halott?

Katanga megvonta a vállát.

- Én nem szoktam hazudni.

Jól megnézte magának a franciát, és csöppet se tetszett neki. Sajnálta Indyt, hogy ilyen ellenféllel került szembe, mint Belloq.

- Miért, talán megtalálták a hajón? - vágta ki végül.

Belloq tűnődve nézett maga elé.

- Menjünk - szólalt meg Dietrich. - A frigyláda a miénk. Most már mindegy, hogy Jones él-e, vagy meghalt.

Belloq egy pillanatig még habozott, arca, egész teste szinte megfeszült a gondolkozásban; aztán legyintett, és Dietrich nyomában elhagyta a gőzös fedélzetét.

Indy hallotta, ahogy a csónakok eltávolodnak a Bantu Széltől. Gyorsan kibújt rejtekhelyéről, és végigrohant a fedélzeten.

A tengeralttjáróra visszatérve Belloq azonnal a rádióskabinba ment. Föltette a fülhallgatót, kezébe vette a mikrofont, és leadta a hívójelet. Hamarosan megszólalt valaki németül.

- Mohler százados? - kérdezte a francia. - Itt Belloq.

A válasz távolról, alig hallhatóan érkezett:

- Mindent előkészítettünk, pontosan a legutóbbi utasításai szerint, Belloq.

- Remek.

Belloq levette a fülhallgatót, és elindult a kabin felé, ahová a lányt bezárták. Belépett, és odament hozzá, de az nem nézett rá. Belloq gyöngéden maga felé fordította Marion arcát.

- Magának gyönyörű a szeme - mondta. - Miért rejti el előlem?

A lány félrerántotta a fejét.

Belloq elmosolyodott.

- Úgy gondoltam, talán folytathatnánk azt, ami félbemaradt köztünk.

- Köztünk nem volt semmi, ami félbemaradhatott volna.

- Szerintem igenis volt.

A lány keze után nyúlt, de Marion lerázta magáról.

- Ellenkezik? Korábban sokkal barátságosabb volt, kedvesem. Miért e hirtelen változás?

- Kissé megváltozott a helyzet.

Belloq tűnődve hallgatott egy ideig, majd így szólt:

- Fontos lett magának Jones, igaz?

A lány üres tekintettel bámult maga elé.

- Szegény Jones - folytatta Belloq. - Úgy látszik, arra született, hogy végül mindig vesztes legyen.

- Ezt most mire mondja?

Belloq elindult az ajtó felé. Az ajtóból visszaszszólt:

- Maga, kedvesem, most még annyit se tud róla, hogy él-e vagy meghalt. Igaz?

Becsukta maga mögött az ajtót, és kilépett a folyosóra.

Tengerészek siettek el mellette, majd Dietrich jelent meg, aki haragos pillantásokat vetett rá. Belloq magában derülve állapította meg, hogy a német most szakasztott olyan, mint egy dühös iskolamester, aki ráncba akar szedni egy rakoncátlan nebulót.

- Talán szíveskednék valami magyarázattal szolgálni, Belloq.

- Mire vonatkozóan?

Dietrich szemlátomást alig tudta türtőztetni magát, hogy neki ne essen a franciának.

- Maga utasítást adott a kapitánynak, hogy az egyik hadibázisunk felé kormányozza a hajót. Egy szigethez, az afrikai partoknál. Tudtommal arról volt szó, hogy visszamegyünk Kairóba, és onnan az első géppel Berlinbe juttatjuk

a frigyládát. Miért változtatta meg önkényesen a tervet, Belloq? Netán az a téveszméje támadt, hogy maga a német haditengerészet admirálisa? Igen? Ennyire elhatalmasodott magán a nagyzási mánia?

- Nagyzási mánia? - nevetgélt Belloq, pompásan szórakozva a dühöngő németen. - Szó sincs róla, Dietrich. Mindössze elengedhetetlennek tartom, hogy felnyissuk a frigyládát, mielőtt Berlinbe vinnénk. Vagy magát talán nem érintené kínosan, ha a Führer színe előtt derülne ki, hogy a frigyláda üres? Nem akar meggyőződni róla, hogy a frigyláda csakugyan tartalmazza azokat a bizonyos vallási ereklyéket? Én szinte magam előtt látom Hitler megnyúlt ábrázatát, amint belekukkant az üres frigyládába...

Dietrich zavarodottan bámult a franciára; a harag elszállt belőle, helyébe kétkedéssel vegyes aggodalom fészkelte be magát.

- Nem bízom magában, Belloq. Soha nem is bíztam.

- Köszönöm.

Dietrich némi habozás után folytatta:

- Furcsállom, hogy egy eldugott szigeten akarja felnyitni a frigyládát, ahelyett, hogy a kézenfekvő megoldást választaná. Azt, hogy

Kairóban nyissuk ki. Miért nem jó magának Egyiptom, hogy ott szagoljon bele a szent dobozába, Belloq?

- Az a hely nem megfelelő.

- Ki tudná fejteni, miért?

- Ki, csak sajnos maga aligha értené meg.

Dietrichnek dühösen felvillant a szeme; újabb merénylet érte a tekintélyét - csakhogy Hitler bízik a franciában. Mit lehet ilyenkor tenni?

Dietrich szó nélkül sarkon fordult, és elsietett. Belloq mosolyogva nézett utána. Sokáig nem mozdult. A szigetre gondolt, és lenyűgöző érzés kerítette hatalmába. A frigyládát tulajdonképpen bárhol föl lehet nyitni - ebben Dietrichnek igaza volt. De Belloq úgy gondolta, mégis a szigetet a legalkalmasabb hely. Olyan hely, amely letűnt korok levegőjét árasztja magából. Igen, gondolta Belloq: a környezetnek méltónak kell lennie a pillanat nagyságához.

Bement abba a kabinba, ahol a ládát elhelyezték.

Hosszan nézegette a kincset. Vajon milyen titkai vannak? Mit tud mondani neki? Végighúzta ujjait a ládán. Képzeltődött, vagy csakugyan valami enyhe vibrálást érzett? A füle zúgott csak, vagy a ládából szűrődött ki valami halk nesz?

Behunyta szemét, keze még mindig a faládán pihent. Áhítat töltötte el: valami hatalmas, sötét úrt látott maga előtt, melyen átlépve felülemelkedik a földi léten, a földi fogalmakon, az időn. Kinyitotta a szemét; ujjai bizseregtek.

Már nem sokáig kell várni, gondolta.

A hideg tengervíz még hidegebbnek érezte maga körül, ahogy a tengeralattjáró felkavarta. Indy a fedélzeti korlátba kapaszkodott, izmai sajogtak, az átnedvesedett ostor a húsába vágott. A végén még vízbe fulladok, gondolta; próbált visszaemlékezni rá, mit is hallott: a fulladásos halál nem fájdalmas. Vagy éppen ellenkezőleg? Mindenesetre sokkal rosszabb, mint órákig csimpaszkodni egy tengeralattjáró korlátjába. Arról nem is beszélve, hogy az ilyen jószág bármelyik pillanatban lemerülhet. Minden előzetes bejelentés nélkül. Egy darabig eltöprenghetett azon is, vajon a hírszerzés hőseinek jár-e nyugdíjkiegészítés? Nagy keservesen átmászott a korláton. És ahogy elterült a fedélzeten, a fejéhez kapott. A kalapja. Elúszott a kalapja.

Épp a legjobbkor történt ez is. Épp most kellett elveszítenie a szerencsekalapot, amikor még meggyászolni sincs módja.

A tengeralattjáró merülni kezdett. Indy fölug-

rott, végigfutott a fedélzeten, miközben a víz pillanatok alatt a derekáig ért. Odabotorkált a parancsnoki toronyhoz, és fölmászott rá. A toronyból lenézett: a tengeralattjáró egyre csak merült lefelé, egykedvűen, mint valami hatalmas fémhal. A tajtékozó víz már a torony közepét nyaldosta. Indy elkapta a periszkópot. Úgy kapaszkodott belé, mint az utolsó szalmaszálba, és tudta, hogy az is: ha a periszkóp is víz alá kerül, mindennek vége. A periszkóp is merülni kezdett. Indy kétségbeesetten, dideregve csim-paszkodott a periszkópra; s ekkor mintha valami kegyes tengeri istenség meghallgatta volna néma fohászait, a hajó abbahagyta a merülést. A periszkópból csak háromlábnyi maradt a víz fölött. De az ember legyen hálás ezért is. Ha szűken is, de ennyi elég az életbenmaradáshoz. Csak ne merüljön tovább, gondolta. Pontosabban csak hitte, hogy gondolta: azon kapta magát, hogy hangosan beszél. Más körülmények közt szórakoztatónak találta volna, hogy egy több ezer tonnás fémszörnyeteggel társalog, de most máshogy ítélte meg a helyzetet. Elment az eszem, gondolta. Szabályosan megőrültem. Ez az egész csak hallucináció. A tengeri téboly tipikus esete.

Indy nagy nehezen lefejtette magáról az ostort, és hozzákötözte magát vele a periszkóphoz, remélve, hogy ha elnyomja az álom, nem a tenger sötét fenekén vagy - ami ha lehet, még rosszabb - egy hal gyomrában ébred föl.

Minden porcikáját átjárta a hideg. Próbálta összezárni vacogó fogait. A csuromvizes ostor a testébe vágott. Arra koncentrált, hogy ne veszítse el az éberségét, hogy készen álljon, történjék bármi, de a fáradtság ólomsúllyal nehezedett rá, és a legszívesebben álomba merült volna.

Behunyta a szemét. Próbált gondolni valamire; bármire, ami ébren tartja, de nehezen forgott az agya. Találgatta, merre tarthat a tengeralattjáró. Gyerekdalokat dúdolt magában. Próbálta emlékezetébe idézni az összes telefonszámot, amelyet valaha fejből tudott. Eltűnődött rajta, mi lehet egy Rita nevezetű lánnyal, akit egyszer majdnem feleségül vett: vajon most hol lehet? Akárhol is, jobb helyen, mint én, gondolta keserűen.

Annyira kimerült, hogy már gondolkozni sem volt képes..

Végül, kényelmetlen helyzete és a hideg ellenére, mély, álomtalan álomba zuhant.

Amikor fölébredt, a nap már fent járt az égen; fogalma sem volt, mennyi ideig aludt. A testét már nem is érezte, minden porcikája elzsibbadt. Megigazgatta magán az ostort, és körülnézett. Valami szárazföld volt előttük; egy sziget, zöldellő növényzettel. Ugyan, csak a szeme káprázik, gondolta. Ennek ellenére tágra nyílt szemmel bámulta a dús, békét és nyugalmat árasztó növényzetet. A tengeralattjáró csakugyan a sziget felé tartott, s hamarosan beúszott egy barlangszerűségbe, amelyet a németek szabályszerű tengeralattjáró-bázisnak képeztek ki. És több egyenruhás náci nyüzsgött benne, mint Berlin utcáin, állapította meg Indy elszörnyedve.

Mit tegyen, hogy ne vegyék észre?

Kapkodva leoldozta magát a periszkópról, és lebukott a víz alá. Csak akkor jutott eszébe, hogy az ostor a periszkópon maradt. Előbb a kalap, és most az ostor: úgy látszik, ez a szomorú búcsúzások napja, sorra meg kell válnia minden kincsétől.

Kitartóan úszott a sziget felé, igyekezett minél ritkábban kidugni a fejét a vízből. Láta, hogy a tengeralattjáró lassan felmerül. Indy végül elérte a partot: megkönnyebbülve terült el a homokban, boldogan, hogy ismét szárazföld van

alatta, ha egy náci paradicsom földje is. Fölmászott egy kisebb dombra, ahonnan jól láthatta a kikötőt. A ládát Belloq felügyelete mellett leemelték a tengeralattjáróról; a francia szemlátómást izgult, nehogy valaki le találja ejteni kincset érő zsákmányát. Úgy sürgölődött a láda körül, mint egy orvos a nagybeteg ágyánál.

Aztán megjelent Marion; egy csomó egyenruhás vadállat lökdöste előre.

Indy leroskadt a homokba; szerencséire néhány bokor eltakarta.

SZIGET
A FÖLDKÖZI-TENGEREN

Késő délután volt, mire Belloq találkozott Mohiénál. A francia csöppet sem örült, hogy Dietrich időnek előtte tudomást szerzett a terveiről. Az aggályoskodó Dietrich biztosan akadékoskodni fog a továbbiakban is, idegessége - mintha csak ragályos lett volna - már Belloqot is kezdte megfertőzni.

- Mindent előkészítettünk, pontosan az ön utasítása szerint, Belloq - mondta Mohler százados.

- Semmiről se feledkeztek meg?

- Semmiről.

- Akkor most szállítsák a helyszínre a frigyládát.

Mohler kérdő pillantást vetett Dietrichre, de mivel az nem szólt semmit, elindult, hogy szemmel tartsa a katonákat, akik fölrakták a ládát egy dzsipre.

Dietrich ingerülten fordult Belloq-hoz:

- Miről van szó? Mire készülődnek?

- Azzal maga ne törődjön, Dietrich.

- Nekem mindennel törődnöm kell, ami ezzel az istenverte frigyládával összefügg.

- Fel fogom nyitni a frigyládát. És vannak bizonyos... bizonyos előfeltételek, amelyeket ennek során be kell tartanunk.

- Előfeltételek? Milyen előfeltételek?

- Nincs oka aggodalomra, barátom. Nem veném a lelkemre, hogy még újabb gondokat okozak magának.

- Ne szórakozzon velem, Belloq! Néha az az érzésem, maga megfélekezik arról, hogy itt én parancsolok.

- Meg kell értenie: nem egyszerűen arról van szó, hogy fölnyitunk egy ládát. Be kell tartanunk egy bizonyos szertartás szabályait. Nem egy láda kézigránátot nyitunk fel. Ez nem közönséges vállalkozás.

- Mi lenne az a szertartás?

- Majd meglátja, ha itt lesz az ideje. De biztosíthatom, izgalomra semmi oka.

- Ha bármi történik a frigyládával, Belloq, a saját kezemmel hurkolom a maga nyakára a kötelet. Megértette?

Belloq bólintott.

- Megható, hogy ennyire aggódik a frigyládaért. De nem győzöm ismételni, fölösleges. Ép-

ségben és biztonságban fog megérkezni Berlinbe, és a maga Führere elégedetten besorolhatja a gyűjteményébe.

- Nagyon ajánlom, hogy így is legyen.

- Így lesz. Garantálom.

- Na és a lány? Vele mi lesz? Nem szeretem a lezáratlan ügyeket. Mit csináljunk a lánnyal?

- Azt hiszem, ezt nyugodtan a maga belátására bízhatom. Engem már nem érdekel.

Semmi sem érdekel, tette hozzá gondolatban: semmi, a frigyládán kívül. Egyáltalán, miért is foglalkozott a lánnyal? Miért támadt az a kósza ötlete, hogy megvédi? Minden emberi érzelem semmivé válik, ha a frigyládáról van szó.

Életben marad-e a lány vagy meghal: nem számít semmit.

Ugyanaz a mámorító, várakozásteljes izgalom járta át, mint amikor a hajón nézegette a becsomagolt frigyládát. Alig tudta levenni a szemét a ládáról, amely most ott feküdt a dzsip hátsó ülésén. Hamarosan megtudom a titkát, gondolta.

Indy a bokrok fedezékében közelített a kikötőhöz. Láta, amint a nácik felültetik Mariont a dzsipre. Aztán a kocsí nekivágott az erdőnek. Belloq és a német egy másik dzsipen követte a frigyládát és Mariont. Hová a pokolba men-

nek? - találgatta Indy. Tovább osont a fák között. Egyszer csak - mintha a földből nőtt volna ki - egy német katona állt előtte. A pisztolya után nyúlt, de mielőtt előránthatta volna, Indy fölkapott egy faágat, és ráhúzott vele a német torkára. A fiatal katona csodálkozó arccal kapott a torkához; szájából dőlni kezdett a vér. Szeme kifordult; a német térdre rogyott. Indy megint lesújtott rá, ezúttal a koponyájára; a katona elterült.

Indy törni kezdte a fejét, hova tüntesse el a nácit, amikor eszébe jutott valami.

Miért ne?

Valóban, miért is ne?

A dzsip lassan haladt a kanyargós úton.

- Nem tetszik nekem ez a szertartás! - szólalt meg Dietrich.

És akkor mennyire nem fog tetszeni, amikor meg is látod, gondolta Belloq. Kapkodni fogod a teuton kockafejedet, barátom.

- Csakugyan nélkülözhetetlen? - kérdezte a német.

- Igen. De vigasztalódjék azzal a gondolattal, hogy holnaptól a frigyláda a Führer kezében lesz.

Dietrich nagyot sóhajtott.

Most már biztos volt benne, hogy a francia nem épelméjű. A frigláda teljesen elvette az eszét. Látni lehetett a tekintetén, hallani a szaggatott, kapkodó beszédén, érezni az ideges mozdulataiból, egész viselkedéséből.

Dietrich érezte, hogy egy perc nyugta se lesz addig, amíg küldetését bevégezve vissza nem ér Berlinbe.

A dzsip egy tisztásra ért, ahol sátrak, álcázott óvóhelyek, barakkok álltak. A várakozó autók mellett rádióantenna meredt az ég felé, mindenhol katonák nyüzsögtek. Dietrich a tisztás túlsó vége felé bámult, ahol egy hatalmas kőtömb állt. Mintegy harminc láb magas volt, a teteje teljesen sima. Az oldalába valamilyen ősi, rég letűnt nép fiai lépcsőfokokat vágtak. Olyan volt, mint egy hatalmas oltár; Belloq éppen ezért választotta ezt a helyet. Ezt a sziklaoltárt mintha maga az isten állította volna ide, hogy rajta nyissák föl a frigládát.

Belloq lenyűgözve, szótlánul bámulta a kőtömböt. Csak akkor tért magához, amikor Mohler százados megérintette a vállát.

- Elkezdhetjük? - kérdezte a német.

Belloq bólintott. Mohiért követve bement egy sátorba. Arra a népre gondolt, amely oltárrá fa-

rágta ezt a sziklát, otthagya körülötte ismeretlen vallásának ereklyéit: elfeledett istenségek szobrainak maradványait, amelyek itt is, ott is feltűntek a szigeten. A frigyláda megtalálta a méltó környezetet. Ennél jobb hely kevés akadhatott volna.

- Látom, megvan a fehér selyem sátor - mondta Belloq. Megtapogatta a puha anyagot.

- Ahogyan ön rendelte - mondta Mohler.

- Helyes, nagyon helyes.

Belloq a sátor közepén álló ládához lépett, felnyitotta, szemügyre vette a tartalmát. A szertartáshoz szükséges díszes köntös is volt benne.

- Látom, ezt is pontosan úgy készítették el, ahogy kértem. Igazán örülök.

A német ekkor egy körülbelül öt láb hosszú elefántcsont pálcát nyújtott át neki. Belloq ezt is tüzetesen megvizsgálta.

- Tökéletes - mondta. - Remek munkát végeztek.

- Remélem, nem feledkezik meg rólunk - mosolygott a német.

- Ígérem, hogy amint Berlinbe érek, személyesen teszek említést önről a Führernek.

- Köszönöm.

- Én köszönöm.

- Kicsit zsidós ez az öltözék, nem? - kérdezte a német.

- Nem is kicsit, barátom. Ez egy zsidó szer-tartási köntös.

- Nagy sikere lesz, ha megjelenik benne.

- Nem pályázom arra, hogy megtapsoljanak, százados. - Mohler elnézte Belloqot, amint az belebújt a brokátköntösbe. A francia teljesen átalakult: úgy festett, mint egy hamisítatlan ószövetségi zsidó próféta. Tegye, amit akar, gondolta Mohler, ha már ez a mániája. Lehet, hogy nem épeszű, de az se számít: bejáratos Hitlerhez - és Mohlernek ez volt a legfontosabb.

- Besötétedett már? - kérdezte Belloq. Furcsán érezte magát, mintha önmagától is eltávolodott volna, idegenné vált egy testben, amely csak távolról volt ismerős számára.

- Még nem, de mindjárt sötét lesz - felelte a német.

- Naplementekor kell kezdenünk. Ez nagyon fontos.

- A frigyládát már föl vitték a kőre.

- Helyes.

Belloq magához vette az elefántcsont pálcát is, és kilépett a sátorból.

A német katonák elkerekedett szemmel bá-

multak rá. Belloq érezte, hogy ellenszenvvel, szinte utálkozva méregetik, de most ez se hatolt el teljesen a tudatáig. A mellette lépkedő Dietrich szavait is csak nagy erőfeszítés árán tudta felfogni.

- Mit akar csinálni? Csak nem egy zsidó szer-tartást? Elment magának az esze?

Belloq válaszra sem méltatta. Elindult fölfelé az időkoptatta lépcsőkön. A lemenő nap valószerűtlen, narancssárga fénnel árasztott el mindent.

A katonák jupiterlámpákat szereltek föl, amelyek megvilágították a lépcsőt, a frigyládát. Amint fölnézett a frigyládára, Belloq biztosra vélte, hogy valami halk zümmögést hall. S mintha valami fény is áradt volna a ládából. De ekkor valami elvonta a figyelmét, visszarántotta a földi lét dolgai közé: mintha egy gyanús mozdulatot, egy ismerős árnyat látott volna. Megállt a lépcsőn, hátrafordult: észrevette, hogy az egyik katona furcsán lapít a többi közt. A sisakját is úgy húzta a fejébe, hogy árnyékot vessen az arcára. Belloq nem tudta honnan, de furcsán ismerős volt neki ez a figura.

Ahogy alaposabban szemügyre vette, meglátta, hogy a katona vállát egy gránátvető húzza

le; biztos ezért olyan különös a tartása, gondolta Belloq. De az a különös, ismerős érzés vajon mitől ébredhetett föl benne? Sötét sejtés suhant át az agyán. Ám rögtön világosság gyűlt a fejében, amint a katona lekapta a sisakját, és a gránátvetővel célba vette az oltár tetejét, a frigyládát, amely védtelenül állt a magasban.

- Állj! - kiáltotta el magát Indy. - Ha bárki megmozdul, visszaröpítem a frigyládát Mózeshez!

- Jones, a maga kitartása bámulatos - szólalt meg Belloq.

- Csak nem képzeled, dr. Jones, hogy élve elhagyhatja ezt a szigetet? - kiáltott oda Dietrich.

- Minden attól függ, hogy maguk hajlandóak-e józanul gondolkodni. Nekem csak a lány kell. A frigyládát pedig biztosítékkal magunknál tartjuk, amíg sértetlenül útnak nem indulunk Angliába. Azután a maguké lehet.

- És ha nemet mondunk? - érdeklődött Dietrich.

- Akkor a frigyláda néhányukkal együtt a levegőbe repül. Nem hiszem, hogy Hitler jó néven venné.

Indy elindult a megkötözött Marion felé.

- Jól áll magán ez a német egyenruha, Jones - szólt utána Belloq.

- Magán viszont lötyög a próféta köntöse.

Amíg ez a szóváltás zajlott, valaki Indy háta mögé került. Marion felsikoltott, és Indy sarkon fordulva Mohlerrel találta magát szembe. A százados rávetette magát, kiütötte a fegyvert a kezéből, és egy ütéssel a földre terítette. Jones vadul birkózott vele, de pillanatok alatt már egy csomó katona vette körül, és a túlerővel szemben alulmaradt. Belloq csúfondáros mosollyal nézte, amint Indyt ártalmatlanná teszik a katonák.

- Szép volt, Jones. Ezt el kell ismernem.

- Beláthatja, dr. Jones, hogy őrületséggel próbálkozott - mondta Dietrich. - Jobban tette volna, ha belenyugszik a vereségbe.

- Majd megpróbálok belenyugodni - felelte Indy, és közben próbálta kitépni magát a katonák szorításából, de hasztalan.

- Gondoskodom róla, hogy sikerüljön - mondta Dietrich. Mosolyogva húzta elő a pisztolyát. Fölemelte, célzott.

- Várjon!

Belloq hangja ellentmondást nem tűrően mennydörgött, arca eltorzult a jupiterlámpák fényében. Dietrich leengedte a pisztolyt.

- Ez az ember évek óta sok borsot tört az orrom alá. Bevallom, néha egészen jól elszórakoztam rajta. S bár szívesen megszabadulnék tőle, szeretném, ha el kellene szenvednie az utolsó vereségét is. Hagyják életben amíg fel nem nyitom a frigyládát. Hadd nézze csak végig; lássa a kincset, amely sohasem lesz az övé. Ha felnyitom a frigyládát, végezhetnek vele. Addig kötözzék csak oda a lány mellé.

Indyt odarángatták az egyik távoli szobornadrványhoz - így még ártalmatlanná téve is jó messzire került a frigyládától - és hozzákötözték; válla összeért a Marionével.

- Félek, Indy - suttogta a lány.

- Nem mondhatnám, hogy nincs rá okod.

Indy nézte, amint Belloq fölmege az oltár lépcsőin. Undor fogta el a gondolattól, hogy Belloq hozzáér a frigyládához, hogy ő nyitja fel. Egész életében csak erre a pillanatra vágyott, és most, amikor végre elérkezik a pillanat, neki nem jut más, csak a vereség keserűsége.

- Meg fogunk halni, Indy - mondta Marion. - Meghalunk, ha nem találsz ki valamit.

Indy nem szólt semmit, alig hallotta a lány szavait: valami egészen más kezdett motoszkálni a fejében, amint egyre tisztábban hallotta a

frigyláda szüntelen erősödő zümmögését. Mi lehet ez? Tekintete az eszelős franciára tapadt, aki ószövetségi prófétának öltözve lépkedett föl-felé.

- Hogy jutunk ki ebből? - kérdezte Marion.
- Isten segítségével.
- Ezt szójátéknak szántad?
- Vedd annak.
- le is jókor tudsz humorizálni. - Marion hátrapillantott, szeme alatt karikák sötétlettek. - És mégis. Éppen ezért szeretlek.
- Komolyan?
- Hogy szeretlek-e? Hát persze.
- Azt hiszem, ez kölcsönös - bökte ki Indy, kissé maga is meglepődve önmagán.
- Semmi jót nem nézek ki ebből az egészből.
- Majd elválik.

Belloq halk, monoton hangon kántálni kezdte azt az ősi szertartási éneket, amelyet a csúcshírt ábrázoló pergamenről tanult meg. Kántálását a frigyláda erősödő zümmögése kísérte. A titokzatos zúgás betöltötte a sötétséget. Mire Belloq a lépcső tetejére ért, már nem is hallotta a saját hangját. Föllépett az oltár tetejére, és ott állt előtte a frigyláda. Belloq megbűvölten nézte. A láda az évszázadok során sértetlenül

megőrizte szépségét. Nemcsak az aranyozás csillogott rajta: valami különös fény lengte körül, amely mintha a belsejéből áradt volna. Ez a fényesség és a dübörgéssé erősödő zúgás átjárta Belloq egész testét; úgy érezte, megszűnik a tér, megszűnik az idő, egész valója eggyé válik a frigylárával, s általa a titokzatos erővel.

Szólalj meg!

Mondd el, mit tudsz, tárd föl előttem a titkaidat!

A hangja mintha nem is a torkából, hanem az egész testéből szólt volna. Belloq úgy érezte, fölemelkedik, lebeg, kiszakad a földhözragadt dolgok világából, dacol a világegyetem törvényeivel.

Szólalj meg! Beszélj!

Fölemelte az elefántcsont pálcát, beillesztette a frigyláda fedele alá, s kezdte fölfeszíteni a fedelet. A robaj mindent betöltött. Belloq nem hallotta, hogy odalent sorra durrannak szét a jupiterlámpák. Ez a dübörgés isten hangja, gondolta.

Beszélj! Beszélj!

Hirtelen olyan üresnek érezte magát, mintha eddig a pillanatig nem is létezett volna; minden emléke semmivé lett. Különös nyugalom,

végtelen békesség ereszkedett rá, eggyé vált a sötét éjszakával, a világegyetem sötétjével, a végtelen, áthatolhatatlan űrrel. Megszűnt létezni. Semmivé lett, beleolvadt a frigyláda hangjába.

- Most nyitja föl - suttogta rekedten Indy.

- Ez a hang... - mondta Marion. - Bárcsak bedughatnám a fülemet. Mi ez a hang?

- A frigyládából jön.

-Afrigyládából?

Indy erősen törte a fejét valamin, egy elhalványult emléket próbált fölidézni. Mi az? Mi lehet az? Valami, amit nem is olyan régen hallott. De mi? A frigylárával függött össze, ez biztos. De mi volt az? Mi?

Belloq erőlködve feszegette a frigyláda fedelét. Még a hold is úgy ragyogott az égen, mintha a következő pillanatban szét akarna robbanni. Az egész világ egyetlen hatalmas bombának tűnt, amelyen félelmetesen rövid a kanóc, és Indy érezte, hogy ezt a kanócot már meggyújtották.

Mi az? Mire akarok visszaemlékezni? - törte a fejét Indy.

A fedél lassan felnyílt.

Belloqot a nagy erőlködéstől kiverte a verej-

ték, de közben szünet nélkül kántált tovább, bár a frigyláda zúgása elnyomott minden más hangot. Itt a pillanat. Az igazság, a megvilágosodás pillanata. Belloq egész testében remegve meredt a fedélre, amely most hirtelen felpattant. A ládából kicsapó fény elvakította a franciát. De nem fordította el a tekintetét, nem mozdult. A ragyogás, a földrengésszerű robaj szinte hipnotizálta. Izmai megmerevedtek, egész teste megbénult.

A frigyláda fedele volt az utolsó dolog, amit életében látott.

Mert azután a frigyládából sisteregve felcsapó tűzgömbök töltötték be az éjszakát, lángoszlopok törtek elő, amelyek vakítóan csaptak az ég felé. Fehéren izzó fénykör vette körül a szigetet, beragyogta a tenger vizét, felkorbácsolta a hullámokat, amelyek tajtékozva ostromolták a partot. És ez a fény belehasított Belloq testébe, átjárta a szívét; több volt már ez, mint fénysugár: fegyver volt ez, ellenállhatatlan, hatalmas erő, amely átcikázott Belloq testén.

És Belloq mosolygott.

Mosolygott, mert egyetlen pillanatig ő maga volt az erő, az az erő, amely végül őt is fölemésztette. De ez csak egyetlen pillanat volt,

s azután Belloq szeme kifolyt gödréből, amely fekete, üres lyukként tátongett; bőre levált a húsáról, majd a hús is leégett a csontjairól. És Belloq még mindig mosolygott. Mosolygott akkor is, amikor emberi lényből egy maroknyi hamuvá vált.

Mikor a vakító fény belehasított a sötétségbe, és az éjszakát betöltötte a frigyládából elszabadult erő, Indy ösztönösen behunyta a szemét. És ekkor egyszerre eszébe jutott az, amire az imént képtelen volt visszaemlékezni, az, amit az imám házában hallott: „Ki felnyitja a frigyládát, s szabadjára engedi a benne lakozó erőt, halálnak halálával hal, amint ráemeli tekintét”... S a mennydörgő robajban, a vakító fényben, amely elhalványította a csillagokat, rákiáltott Marionra:

- Ne nézz oda! Hunyd be a szemed!

Marion már az első tűzsugár kicsapódásakor önkéntelenül behunyta a szemét, s jóllehet nem értette, mitől rémült meg hirtelen Indy, még a fejét is engedelmesen elfordította. Pedig szerette volna látni, mi történik.

- Ne nézd! Ne nézz oda! - ordította megállás nélkül Indy.

Körülöttük az egész sziget, az egész világ re-

megve robajlott, mint egy robbanni készülő, óriási motor; a fény sisteregve perzselte a sötét eget.

Ne nézz oda! Ne nézd! Ne nézd!

A felcsapó lángtorony magasan lebegett az égen, mint egy istenség vakítóan fénylő árnya. Gyönyörűségesen és félelmetesen ragyogott, s elvakított mindenkit, aki ráemelte tekintetét. Kitépte a kötömb köré négyszöget vonó katonák szemét, arcukról lenyúzta a bőrt, a húst: nem-sokára egyenruhás csontvázak kerültek el a földön. Kettéhasította azt a jóval távolabb álló szobormaradványt is, amelyhez Mariont és Indyt kötözték. És ekkor a frigyláda fedele visszacsapódott; az éjszaka megint elsötétült, a tenger elcsitult. Indy még sokáig várt, mielőtt kinyitotta a szemét.

Odafönt, az oltáron a frigyláda még mindig fényben úszott.

Robajlása zümmögéssé halkult, ám ez a halk nesz fenyegető figyelmeztetést sugallt.

Indy Marionra nézett.

A lány szótlánul bámulta, milyen pusztítást vitt végbe a frigyláda. Pusztulás, halál minde-nütt. Szóra nyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán.

Nem is tudott volna mit mondani.

Marion fölneézett a frigyládára.

Lassan Indy keze után nyúlt, és szorosan be-
kulcsolta a magáét.

EPILOGUS: WASHINGTON

Musgrave ezredes irodájának ablakain ragyogóan sütött be a nap. A ház előtti füves részen virágzó cseresznyefák leveleit fújta a szellő. Az égen még egy báránnyelű sem volt, vakító kéken tündökölt. Musgrave az íróasztalánál ült, Eaton egy széken foglalt helyet az asztal mellett. Még egy ember volt a szobában, a falnak támaszkodva álldogált. Egy szót sem szólt, mégis szinte sugárzott róla a tipikus bürokrata aktakuck fennsőbbiséges öntudata. - A Közalkalmazott, Akinek Hatalma Van - gondolta Indy - ez képes még önmagát is iktatni és lepecsételni.

- Nagyra értékeljük a szolgálatait - mondta Musgrave.

- Az anyagi elismeréssel, gondolom, meg van elégedve.

Indy bólintott, azután előbb Marionra pillantott, majd Marcus Brodyra.

Brody szólalt meg:

- Még mindig nem értem, miért nem kaphatja meg a múzeum a frigládát.

- Biztos helyen van - felelte Eaton kitérően.

- Hatalmas, gyilkos erőt rejt - fordult a tisztetekhez Indy. - Ki kell deríteni, mi lehet az. Értsek meg, ez nem holmi játékszer.

Musgrave bólintott.

- A legjobb szakembereink vizsgálják, most, ebben a pillanatban is - mondta.

- Kik azok? - kérdezte Indy.

- Biztonsági okokból nem közölhetem a nevüket.

- Úgy állapotunk meg, hogy a frigyláda a múzeumé lesz. Önök is készséggel hozzájárultak. Erre most elkezdenek kódósítani. Ezen a területen Brody a legjobb szakember. Miért nem engedik, hogy legalább együtt dolgozzon az önök szakértőivel?

- Indy - szólt közbe Brody -, hagyd. Hagyd a fenébe.

- Nem hagyom! Erre az ügyre ráment a kedvenc kalapom, hogy az ostromról ne is beszéljek.

- Biztosíthatom arról, hogy a frigyláda jó kezekben van. És azt a bizonyos erőt az ön beszámolója alapján beható vizsgálat tárgyává tesszük, hogy kielégítő magyarázatot nyerjünk a jelenség okát és mibenlétét illetően.

- „Alapos vizsgálat!”, „kielégítő magyará-

zat!" - horkant föl Indy. - Az ügyvédem szokott ilyeneket mondani.

- Nézzék, kérem - szólalt meg Brody, belefáradva a huzavonába -, mi csupán annyit kérünk, hogy a múzeum megkaphassa a frigládát. És biztosítékot szeretnénk kapni, hogy semmi károsodás nem éri, amíg az önök birtokában van.

- Ezt máris garantálhatom - mondta Eaton. - Ami viszont a kérésük lényegét illeti, hát... úgy gondolom, sajnos felül kell vizsgálnunk a korábbi megállapodásunkat. A frigládát aligha adhatjuk ki a kezünk közül.

Csönd lett. Csak egy falióra ketyegését lehetett hallani. Végül Indy szólalt meg:

- Alighanem önök sincsenek tisztában vele, hogy valójában mivel van dolguk, igaz?

Fölállt, és Mariont maga elé tessékelve elindult kifelé.

- Természetesen tartjuk majd a kapcsolatot - szólt utánuk Eaton. - Örülünk, hogy találkoztunk. És még egyszer köszönjük a munkáját.

Odakint, a meleg napsütésben, Marion belekarolt Indybe. Brody mellettük ballagott. Marion szólalt meg:

- Hát ez világos, hogy ezek nem fognak el-

árulni semmit. Úgyhogy talán nem ártana, ha kivenné a fejedből a frigyládát, és elkezdenél az életeddel törődni, Jones.

Indy komoran nézett maga elé. Tudta, hogy megfosztották valamitől, ami őt illelné.

- Szerintem megvan rá az okuk, hogy ne adják ki a kezükből a frigyládát - mondta Brody.

- Persze azért jókora csalódás ez mindkettőnknek.

Marion megállt, megigazította a szandálján a pántot. Aztán ismét belekarolt Indybe.

- Foglalkozz valami mással, a változatosság kedvéért.

- Például mivel?

- Például ezzel - felelte a lány, és megcsókolta.

- Nem olyan izgalmas, mint a frigyláda - mosolyodott el Indy -, de jobb híján be kell érnem vele.

A faláda oldalán hatalmas pecsét virított: „SZIGORÚAN TITKOS, KATONAI HÍRSZERZÉS, 99906753, KINYITNI TILOS.” Egy targoncán feküdt, amelyet a raktáros szép komótosan tolt maga előtt. Neki nem fájt a feje amiatt, hogy mi van a ládában. Egész életét ilyen ládák közt élte le: az egyik olyan volt neki, mint a másik,

csak a titkos kódszám különböztette meg őket, de a raktárost a számok jelentése sem érdekelte, csak az, hogy mikor lesz már végre fizetésnap. Erősen benne volt a korban, és tudta, hogy nem sokat várhat már az élettől. Ezekről a ládáktól meg aztán végképp semmit. Százával heverték a raktárban, és láthatólag a kutya se törődött velük. A raktáros nem emlékezett rá, hogy valaha is kinyitották volna valamelyiket. Ott álltak egymás mellett, belepte őket a por, a pókok hálót szőttek körük. A férfi egykedvűen tolt a targoncát. Megint egy láda - mit számít az? Helyet keresett neki, lerakta a targoncáról, aztán dühösen sziszegve beletúrt a fülébe. A fenébe, gondolta, el kellene menni egy fülorvoshoz.

Mióta tolt a ládát, egyfolytában valami halk zümmögést hallott.